smart
blue

SHARON CREECH

Povestește-mi ceva

ARTHUR

Sharon Creech s-a născut în 1945, în Cleveland, Statele Unite ale Americii. În copilărie și-a dorit să fie pictoriță, patinatoare, cântăreață, profesoară și jurnalistă. În cele din urmă a devenit profesoară și a predat engleza în Marea Britanie și Elveția.

Absolutely Normal Chaos a apărut în 1990 în Marea Britanie și este prima carte pentru copii scrisă de Sharon Creech. A urmat apoi, în 1994, *Povestește-mi ceva*, care a câștigat un an mai târziu prestigioasa Medalie Newbery.

După 18 ani petrecuți în străinătate, în 1998 s-a mutat înapoi în America și continuă să scrie cărți pentru copii.

Sharon Creech este prima persoană de origine americană care, în 2002, a câștigat Medalia Carnegie pentru cartea *Ruby Holler*.

SHARON CREECH

POVESTEŞTE-MI CEVA

Traducere din engleză
de Tatiana Dragomir

ARTHUR

Redactori: Mădălina Vasile, Ioana Vîlcu
Tehnoredactor: Mihaela Aramă
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CREECH, SHARON
Povestește-mi ceva / Sharon Creech; trad. de Tatiana Dragomir. – București: Editura Arthur, 2016

ISBN 978-606-788-061-8

I. Dragomir, Tatiana (trad.)
821.111-31=135.1

Walk Two Moons
Copyright © 1994 Sharon Creech
All rights are reserved by the author throughout the world.

© Editura Arthur, 2016, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art

Pentru sora și frații mei:
Sandy, Dennis, Doug și Tom,
cu dragoste din partea Preferatei

Nu judeca un om până
nu ai umblat două luni
cu mocasinii lui.

CAPITOLUL 1

UN CHIP LA FEREASTRĂ

Bunicul zice că în adâncul sufletului sunt o fată de la țară și are dreptate. Aproape toată viața mea, adică vreme de treisprezece ani, am trăit în Bybanks, statul Kentucky. De fapt, Bybanks nu e decât un pâlc de case cuibărite pe un petic de pământ înverzit aflat pe malul râului Ohio. Cu mai bine de un an în urmă tata m-a smuls ca pe o buruiană din locul acela și m-a mutat, împreună cu toate lucrurile noastre (ba nu, asta nu-i chiar așa, fiindcă n-a luat castanul, salcia, arțarul, șura cu fân și iazul în care înotam). După ce am mers aproape cinci sute de kilometri spre nord, tata a oprit mașina în fața unei case din Euclid, Ohio.

— Și copaci nu sunt? am întrebat eu. Aici o să locuim?

— Nu, a spus tata. Asta e casa lui Margaret.

Atunci s-a deschis ușa și în prag a apărut o femeie cu părul de un roșu-turbat. M-am uitat în dreapta, apoi în stânga. Casele de pe strada pe care opriserăm erau îngrămădite unele într-altele ca niște căsuțe pentru păsărele. În fața fiecărei case era câte o bucățică de pământ acoperită cu iarbă, iar în fața acesteia, de-a lungul străzii cenușii, se întindea un trotuar îngust, tot cenușiu.

— Și grajdul unde e? am întrebat. Dar râul? Dar iazul?

— Of, Sal! a zis tata. Haide, ne așteaptă Margaret!

Și i-a făcut cu mâna femeii care stătea în ușă.

— Trebuie să ne întoarcem. Am uitat ceva acasă, am spus eu.

Femeia cu părul roșu-turbat a deschis larg ușa și a ieșit pe verandă.

Eu îi dădeam mai departe:

— Am uitat ceva în spatele dulapului, sub scândurile din podea. Am pus ceva acolo și am nevoie de el.

— Sal, nu fi gâscă! Hai s-o cunoști pe Margaret!

Nu voiam să cunosc nicio Margaret. Am rămas pironită, cercetând locul de jur împrejur. Chiar atunci am văzut o mutră lipită de o fereastră, la etajul casei de alături. Era chipul rotund al unei fete. Arăta de parcă se temea de ceva. Atunci nu știam, dar chipul acela era al lui Phoebe Winterbottom, o fată cu o imaginație foarte bogată, care avea să devină cea mai bună prietenă a mea și căreia aveau să i se întâmple o mulțime de lucruri ciudate.

Nu cu mult timp în urmă, vreme de șase zile cât a durat călătoria cu mașina pe care am făcut-o împreună cu bunicii mei, le-am spus povestea lui Phoebe, iar când am terminat de povestit (sau poate în timp ce povesteam) mi-am dat seama că povestea lui Phoebe seamănă tare bine cu un perete din vechea noastră casă, cea din Bybanks, Kentucky.

Tata a început să dărâme peretele din camera de zi a casei din Bybanks la scurt timp după ce, într-o dimineață de aprilie, mama ne-a părăsit. Stăteam într-o veche casă de țară pe care părinții mei o restauraseră cameră cu cameră. În fiecare seară, în timp ce așteptam vești de la mama, tata mai dărâma o bucată din perete.

În noaptea în care am aflat vestea aceea îngrozitoare, că mama nu se va mai întoarce niciodată, înarmat cu o daltă și un ciocan, tata a izbit necontenit în perete. La ora

două noaptea a urcat la mine în cameră. Nu dormeam. M-a dus la parter și mi-a arătat ce găsise. În spatele peretelui se vedea un șemineu din cărămidă.

Povestea lui Phoebe îmi amintește de peretele ăla și de șemineu, pentru că în spatele poveștii ei se află o altă poveste. Povestea mea.

CAPITOLUL 2

PUIȘORUL ÎNCEPE SĂ SPUNĂ O POVESTE

Abia după ce se terminaseră toate aventurile cu Phoebe, bunicilor le-a venit ideea să mergem împreună cu mașina, ei să vină din Kentucky până la Ohio să mă ia, și de acolo să mergem toți trei încă vreo trei mii de kilometri către vest, până la Lewiston, statul Idaho. Așa am ajuns să călătoresc cu ei, cu mașina lor, timp de aproape o săptămână. Nu eram tocmai entuziasmată de călătoria asta, dar n-aveam încotro, trebuia s-o fac.

Când am pornit la drum, bunicul mi-a spus:

— Și-o să vedem toată afurisita asta de țară!

Bunica m-a ciupit de obraji și a zis:

— Și așa o să am și eu prilejul să mai stau cu puișorul meu preferat.

Apropo, eu sunt *singurul* lor puișor.

Tata mi-a spus că bunica nu se orientează pe hartă de nicio culoare și mi-a mulțumit că am fost de acord să merg cu ei și să-i ajut să ajungă la destinație. Nu aveam decât treisprezece ani. E adevărat că mă descurcam binișor cu hărțile, dar știam că în realitate nu de asta trebuia să pornesc la drum cu ei, și nici ca să văd „toată afurisita asta de țară". Adevăratul motiv era ascuns dedesubtul a mii și mii de gânduri nerostite.

Câteva dintre adevăratele motive erau că:

1. Bunicii voiau s-o vadă pe mama, care se odihnea în pace în Lewiston, Idaho.
2. Bunicii știau că și eu aș vrea s-o văd pe mama, dar îmi era frică.
3. Tata voia să rămână singur cu roșcovana de Margaret Cadaver[1]. El deja fusese la mama o dată, dar atunci nu mă luase și pe mine.

De asemenea (dar motivul ăsta nu era chiar așa de important), tata n-avea încredere că bunica și bunicul se vor purta cum trebuie pe drum dacă vor fi de capul lor. Tata zicea că, dacă bunicul și bunica ar avea de gând să meargă singuri, până să pornească din fața casei, el ar *chema poliția să-i aresteze și așa ar scuti pe toată* lumea de o grămadă de timp pierdut și de o mulțime de încurcături. Poate că sună exagerat să chemi poliția pentru propriii părinți șubrezițiți de ani, dar adevărul e că, din clipa în care se suiau în mașină, ghinioanele se țineau de bunicii mei ca scaiul.

Bunicii Hiddle erau părinții tatei. Erau buni ca pâinea caldă și blânzi, dar era și o mare doză de ciudățenie amestecată în toată bunătatea și blândețea lor. Combinația asta îi făcea foarte interesanți, problema fiind că nu puteai niciodată anticipa ce urmau să facă sau să spună.

Îndată ce s-a hotărât că vom călători împreună, am simțit crescând în sufletul meu un impuls de a grăbi lucrurile, un fel de neliniște, ca un nor de furtună duduind amenințător, care tot creștea și creștea în jur. În săptămâna de dinaintea plecării sunetul vântului îmi șoptea mereu *repede, repede, repede*, iar noaptea până și întunericul mut părea că-mi șoptește *iute, iute, iute.* Aveam

[1] „Leș", „cadavru", în limba engleză. (N. tr.)

impresia că nu mai plecăm odată. Și nici nu voiam să plecăm. Mi se părea că nu voi putea supraviețui acelei călătorii.

Dar luasem hotărârea să merg și asta aveam de gând să fac. Trebuia să ajung la Lewiston până la ziua de naștere a mamei. Era foarte important. Mă gândeam că dacă mai exista vreo șansă de a o aduce înapoi pe mama numai de ziua ei se putea întâmpla. Dacă le-aș fi spus asta cu voce tare tatei sau bunicilor, mi-ar fi răspuns că e ca și cum aș încerca să pescuiesc pe uscat. Așa că n-am scos o vorbă. Dar de crezut așa credeam. Uneori sunt mai afurisită și mai căpoasă decât un măgar bătrân. Tata spune că încă îmi mai fac iluzii, dar că într-o bună zi voi fi nevoită să accept realitatea.

Și iată că în sfârșit a sosit și ziua cea mare, ziua în care am pornit la drum, împreună cu bunica și bunicul Hiddle. În prima jumătate de oră m-am rugat fără încetare. M-am rugat să nu facem vreun accident (mi-era îngrozitor de frică de mașini și de autobuze), să ajungem acolo până la ziua mamei (care era peste șapte zile) și să reușim s-o aducem acasă. De o mie de ori m-am rugat pentru același lucru. Mă rugam la copaci, fiindcă mi se părea mai ușor decât să mă rog la Doamne-Doamne. Aproape pretutindeni pe unde treceam era câte un copac.

Când am ajuns pe Ohio Turnpike, care este cea mai dreaptă șosea de câmpie din câte a lăsat Doamne-Doamne sub soare, bunica m-a întrerupt din rugăciunile mele.

— Salamanca... a spus ea.

Acum ar fi cazul să precizez că numele meu oficial este Salamanca Tree Hiddle. Salamanca – cel puțin așa credeau părinții mei când m-am născut – era numele tribului de indieni din care se trăgea stră-străbunica mea. Dar aici

părinții mei au făcut o greșeală, fiindcă numele tribului era de fapt Seneca. Ai mei au descoperit greșeala abia după nașterea mea, dar între timp deja se obișnuiseră cu numele, așa că am rămas cu numele ăsta, Salamanca.

Cel de-al doilea nume, Tree, vine de la cuvântul „copac". Copacul e ceva așa de frumos, încât mama a hotărât să-mi pună și numele ăsta. Voia să-mi dea numele unui copac, cum ar fi arțarul dulce, preferatul ei, dar chiar și mamei i s-a părut prea mult un nume ca Salamanca Arțar-Dulce.

Mama îmi spunea Salamanca, dar după plecarea ei numai bunicii Hiddle mi-au mai spus așa (asta atunci când nu-mi spuneau „puișor"). Pentru toți ceilalți eram Sal, iar câțiva băieți care se credeau foarte isteți îmi spuneau Salamandra.

În mașină, pornind în lunga noastră călătorie către Lewiston, Idaho, bunica Hiddle mi-a zis:

— Salamanca, nu vrei să ne distrezi puțin?

— Și cum anume crezi că aș putea să vă distrez?

Bunicul mi-a zis:

— Ce-ar fi să ne povestești ceva? Să depeni firul unei povești.

A, sigur, eu știu o mulțime de povești, dar aproape pe toate le-am învățat de la bunicul. Bunica mi-a sugerat atunci să le povestesc despre mama. Dar asta nu puteam să fac. Doar ce ajunsesem într-un punct în care nu mă mai gândeam la ea tot timpul, în fiecare secundă, indiferent ce făceam.

Atunci bunicul a zis:

— Atunci ceva despre prietenele tale... Nu știi vreo poveste despre ele?

Atunci m-am gândit la Phoebe Winterbottom. Aveam mintea plină cu povești despre ea.

— S-ar putea să vi se pară o poveste nemaipomenit de ciudată, i-am avertizat.

— Aha! Foarte bine, a spus bunica. Minunat!

Și așa s-a făcut că mi-am întrerupt rugăciunile către copaci și am început să le povestesc despre Phoebe Winterbottom, despre cum a dispărut mama ei și despre nebunul ei.

CAPITOLUL 3

VITEJIA

Prima oară când am văzut-o pe Phoebe a fost în ziua în care m-am mutat cu tata în Euclid. Așa că am început povestea despre Phoebe cu vizita pe care i-am făcut-o roșcovanei doamne Margaret Cadaver. Acasă la ea am întâlnit-o și pe doamna Partridge[1], mama ei, o doamnă în vârstă. Margaret se dădea peste cap încercând să fie cât mai amabilă cu mine.

— Ce păr minunat! a zis. Ești așa o dulceață!

Dar în ziua aceea numai *dulce* nu eram. Dimpotrivă, eram deosebit de nesuferită. N-am vrut să stau jos și n-am vrut nici măcar să mă uit la Margaret.

Când tocmai ne pregăteam să plecăm, Margaret i-a șoptit tatălui meu:

— John, sper că i-ai spus... cum ne-am cunoscut.

Tata nu părea deloc în largul lui.

— Nu i-am spus, a zis el. Am încercat, dar nu vrea să știe.

Și așa și era. Ăsta era adevărul gol-goluț. „Ce-mi pasă mie?" îmi spuneam în sinea mea. „Ce-mi pasă mie cum a cunoscut-o el pe Margaret Cadaver?"

Lăsându-le în sfârșit pe doamna Cadaver și pe doamna Partridge cu treburile lor, am urcat în mașină și am mai

[1] „Găinușă", în limba engleză. (N. tr.)

mers încă vreo trei minute. De-acum înainte eu și tata urma să locuim la doar două străzi distanță de casa lui Margaret Cadaver.

Copaci pitici, pricăjiți. Niște căsuțe ca pentru păsărele, așezate pe un singur rând. Iar una dintre căsuțele acelea era casa noastră. Fără iaz în care să înot, fără grajd, fără vaci, fără găini, fără porci. Doar o căsuță albă, în față cu un petic minuscul de pământ acoperit cu iarbă. Dacă am fi avut o vacă, n-ar fi trăit nici cinci minute cu iarba care creștea acolo.

— Hai să aruncăm o privire înăuntru, a spus tata, prefăcându-se entuziasmat.

Mai întâi am intrat într-o cameră de zi foarte mică, de unde am trecut într-o bucătărie minusculă, apoi am urcat la etaj, unde se afla o încăpere mititică, camera tatei, și o baie de buzunar. Am aruncat o privire pe fereastră spre curtea din spatele casei. Jumătate din curtea aceea mititică era acoperită de beton, iar în cealaltă jumătate era un petic acoperit cu iarbă. Dacă am fi avut o vacă, ar fi înfulecat iarba aia din două îmbucături. Curtea era împrejmuită cu un gard înalt din lemn, iar de-o parte și de alta se vedeau alte două curți, identice cu a noastră.

Apoi a sosit și camionul cu lucrurile noastre, iar doi bărbați au înghesuit mobila adusă din Bybanks în căsuța pentru păsărele. Eu și tata ne-am strecurat în camera de zi cum am putut, peste canapele, scaune, mese și o mulțime de cutii. Tata a zis:

— Hm, e ca și când am vrea să îngrămădim toate animalele pe care le avem în cotețul găinilor.

După trei zile am început școala și am văzut-o din nou pe Phoebe. Eram amândouă în aceeași clasă. Mai toți copiii de la noua mea școală vorbeau în rafale scurte,

percutante, erau gătiți cu haine noi, bățoase, și purtau aparat dentar. Majoritatea fetelor aveau părul la fel, adică „bob" (așa numeau ele tunsoarea aceea), până la umeri, cu breton lung, și tot scuturau din cap ca să-și dea bretonul din ochi. Am avut odată un cal care tot așa scutura din cap.

Toată lumea îmi tot punea mâna pe păr. „Nu l-ai tăiat niciodată?" mă întrebau. „Poți să și șezi pe el?" „Cum îl speli?" „Negrul ăsta e culoarea ta naturală?" „Dar balsam folosești?" Nu-mi dădeam seama dacă se purtau așa fiindcă le plăcea părul meu sau credeau că arăt ca un monstru.

Una dintre fete, Mary Lou Finney, rostea niște cuvinte foarte ciudate. De pildă, uneori exclama din senin „Atotputernice!" sau „Minte de vițică". Nu pricepeam ce vrea să spună. Pe urmă mai erau două fete, Megan și Christy, care tot săltau pe loc ca două boabe de fasole, apoi era Beth Ann, o fată foarte alintată, și Alex cel îmbujorat. Mai era și Ben, care cât era ziua de lungă desena caricaturi. Și domnul Birkway, un profesor de literatură cam ciudat.

Și mai era Phoebe Winterbottom. Ben îi spunea „Bibi Cub-de-Gheață" și a desenat-o ca pe o albină cu un cub de gheață pe fund.[1] Phoebe a făcut desenul bucăți-bucățele.

Phoebe era o fată tăcută și stătea mai mult singură. Avea o față drăguță, rotundă și ochi enormi, de culoarea cerului senin. Fața ei drăguță și rotundă era încadrată de niște cârlionți scurți de păr galben-galben, cum e floarea de piciorul-cocoșului.

În prima săptămână, în timp ce tata și cu mine eram în vizită la Margaret (am cinat la ea de trei ori în acea

[1] Numele de familie al lui Phoebe, Winterbottom, e compus din două cuvinte: *winter* („iarnă") și *bottom* („fund"). (N. tr.)

săptămână), am văzut-o de două ori pe Phoebe la fereastra camerei ei. O dată i-am făcut cu mâna, dar părea că nu m-a observat, și nici la școală nu mi-a spus că m-ar fi observat.

Apoi într-o zi, în pauza de prânz, s-a așezat lângă mine în bancă și mi-a spus așa, din senin:

— Sal, tu ești așa de curajoasă! Zău, ești grozav de vitează!

Ca să fiu sinceră, m-a cam luat prin surprindere cu asta. Chiar am rămas cu gura căscată.

— Eu? am zis. Dar eu nu sunt vitează deloc.

— Ba da. Ești foarte vitează!

Ba nu eram deloc. Eu, Salamanca Tree Hiddle, mă temeam de o sumedenie de lucruri. De exemplu, îmi era frică de accidentele de mașină, de moarte, de cancer, de tumorile pe creier, de războiul nuclear, de femeile însărcinate, de zgomotele mai puternice, de profesorii foarte severi, de lifturi și de o mulțime de alte lucruri. Dar e adevărat că nu mă tem de păianjeni, de șerpi și de viespi. Phoebe, ca aproape niciunul dintre noii mei colegi de clasă, nu prea avea la inimă vietățile astea.

Dar în ziua aceea, dând cu ochii de un respectabil păianjen negru care doar ce venise să-mi studieze pupitrul, mi-am făcut mâinile căuș, l-am luat și l-am dus la fereastra deschisă și l-am scos afară, pe pervaz. Atunci Mary Lou Finney a zis:

— Sfinte Sisoe, ia uitați-vă la ea ce face!

Beth Ann pălise la față. Toți copiii au tras niște mutre de parcă m-aș fi luat la trântă de una singură cu un balaur care scoate flăcări pe gură.

Între timp mi-am dat seama de un lucru: că, dacă ceilalți se așteaptă să fii viteaz, uneori ajungi să te prefaci că ești viteaz, chiar dacă de fapt ți-e frică de mori. Dar asta

s-a întâmplat mai târziu, în timpul întâmplării cu nebunul lui Phoebe. Abia atunci mi-am dat seama de asta.

Când am ajuns cu povestea aici, bunica m-a întrerupt:

— Păi, Salamanca, firește că ești vitează. Toți din familia Hiddle sunt viteji; e o trăsătură de familie. Așa sunt și tatăl tău, și mama ta...

— Mami nu este o Hiddle veritabilă, am spus eu.

— Ei, până la urmă, totuși face parte din familia Hiddle, a răspuns bunica. Nu se poate să fii măritată atâta vreme cu un Hiddle și să nu devii și tu o Hiddle.

Mama însă zicea că e chiar pe dos. Îi spunea tatei:

— Voi, cei din familia Hiddle, sunteți un mister pentru mine. Niciodată n-am să reușesc să devin o Hiddle veritabilă.

Și nu spunea asta cu mândrie, ci ca și cum i-ar fi părut rău, ca și cum într-un fel ar fi dat greș.

Părinții mamei, adică ceilalți doi bunici ai mei, se numesc Pickford și nu seamănă cu bunicii Hiddle nici cât ar semăna un măgar c-un castravete murat. Bunica și bunicul Pickford stau drepți și țepeni de parcă ar avea o vergea de oțel înfiptă în spinare. Poartă numai haine apretate și călcate, iar când un lucru îi șochează sau îi ia prin surprindere (ceea ce se întâmplă foarte des) zic „Zău? Chiar așa?“ și cască ochii cât cepele, în timp ce colțurile gurii le alunecă în jos.

Odată am întrebat-o pe mama de ce nu râd bunica și bunicul Pickford niciodată. Mama mi-a zis:

— Pentru că se străduiesc foarte tare să fie respectabili. Trebuie să te concentrezi foarte tare ca să fii așa de respectabil ca ei.

Apoi mama a pufnit în râs și a râs și-a tot râs, cu o oarecare îngăduință parcă, dar îți puteai da ușor seama

că spinarea ei nu era făcută din oțel, fiindcă se încovoiase cum tot râdea și râdea.

Mama zicea că singurul gest de revoltă pe care l-a făcut bunica Pickford în toată viața ei a fost atunci când a botezat-o pe ea. Bunica Pickford, pe care o cheamă Gayfeather, i-a dat mamei mele numele Chanhassen. E un nume indian care înseamnă „sevă dulce de copac". Cu alte cuvinte, sirop de arțar. Dar în afară de bunica Pickford nimeni nu-i mai spunea mamei pe numele ei indian. Toți ceilalți îi ziceau Scumpa.

În general mama nu semăna de nicio culoare cu părinții ei; parcă nici n-ar fi fost fiica lor. Dar din când în când, pe neașteptate, pentru câteva secunde, se mai întâmpla să-i alunece și ei colțurile gurii în jos și să zică: „Zău? Chiar așa?" Iar atunci vocea îi suna exact ca a celor din familia Pickford.

CAPITOLUL 4

ASTA ÎNCERC SĂ-ȚI EXPLIC

În ziua aceea, în pauza de prânz, după ce s-a așezat lângă mine și mi-a spus că sunt vitează, Phoebe m-a invitat la cină la ea acasă. Ca să fiu sinceră, m-am bucurat că nu va mai trebui să iau masa acasă la Margaret. N-aveam chef să-i mai văd pe tati și pe Margaret cum își fac ochi dulci.

Îmi doream ca totul să fie ca înainte. Să fiu înapoi în Bybanks, Kentucky, pe dealuri și prin copaci, printre vaci, găini și porci. Aș fi vrut s-o pot lua la goană pe deal în jos, de la grajd până la casă, să dau buzna în bucătărie, trântind ușa în urma mea, și să-i găsesc pe mama și pe tata așezați la masă și curățând mere.

Am plecat de la școală împreună cu Phoebe, pe jos. Am trecut pe acasă doar cât să-l sun pe tata la serviciu. Margaret îl ajutase să-și găsească o slujbă – vindea mașini agricole. S-a bucurat că mi-am făcut o nouă prietenă; zicea că e fericit ca o scoică scăldată de valuri. Poate că se bucura pentru mine, mă gândeam eu, dar poate că se bucura și pentru că în felul ăsta putea rămâne singur cu Margaret Cadaver.

Apoi am plecat împreună cu Phoebe la ea acasă. Când am trecut pe lângă casa lui Margaret Cadaver, am auzit o voce strigând:

— Sal? Sal? Tu ești?

Pe verandă, într-un balansoar din răchită, mama lui Margaret, doamna Partridge, ședea la umbră. Ținea în poală un baston gros, noduros, al cărui mâner era cioplit în formă de cap de cobră. Poalele rochiei mov i se ridicaseră, dezgolindu-i genunchii cioturoși. Își ținea picioarele depărtate și, îmi pare rău să spun asta, i se vedea sub fustă. În jurul gâtului avea o eșarfă galbenă din pene („Asta e eșarfa mea boa", îmi spusese odată, „preferata mea dintre toate eșarfele").

Am dat să o iau pe alee ca să mă apropii de bătrâna doamnă Partridge, dar Phoebe m-a tras de braț.

— Nu merge acolo, mi-a zis.

— E doar doamna Partridge, am zis eu. Haide!

— Cine e cu tine? a întrebat doamna Partridge. Ce are pe față?

Știam ce avea de gând să facă cu Phoebe. Și cu mine făcuse la fel atunci când mă văzuse prima oară.

Phoebe și-a pus mâinile pe față și a început să-și pipăie obrajii.

— Vino până aici! a spus doamna Partridge, făcându-i semn lui Phoebe cu degetele ei mici, încovoiate.

Doamna Partridge i-a atins fața. I-a pipăit întâi pleoapele, apoi degetele ei i-au coborât încet pe obraji.

— Exact cum gândeam, a spus. Doi ochi, un nas și o gură, a spus doamna Partridge și a izbucnit într-un râs răutăcios, care suna ca un scrâșnet de pietre sparte.

— Ai treisprezece ani, nu?

— Da, a răspuns Phoebe.

— Știam eu, a spus doamna Partridge. Știam eu!

Apoi a început să-și mângâie eșarfa din pene.

— Ea este Phoebe Winterbottom, i-am spus. Locuiește alături.

Când ne-am îndepărtat de bătrână, Phoebe mi-a șoptit:

— Aș fi vrut să nu-i spui asta. Să nu-i fi spus că locuiesc alături.

— De ce? Am impresia că nu le cunoști prea bine pe doamna Cadaver și pe doamna Partridge...

— S-au mutat aici de puțin timp. Doar de vreo o lună sau cam așa ceva.

— Nu ți se pare grozav c-a ghicit exact câți ani ai?

— Nu, nu văd nimic grozav în asta.

Apoi, înainte de-a mai apuca să spun ceva, Phoebe a început să-mi povestească cum a fost ea odată, împreună cu mama, tatăl și sora ei, Prudence, la Târgul de Stat. Acolo, în fața unei tarabe, se adunaseră o mulțime de oameni în jurul unui bărbat înalt și slab.

— Ei, și ce făcea bărbatul acela? am întrebat-o.

— Asta încerc să-ți explic, a spus Phoebe.

Phoebe vorbea uneori exact ca un om mare. Când a rostit cuvintele acestea – „Asta încerc să-ți explic" –, parcă era un om mare care vorbește c-un copil.

— Ghicea câți ani ai, asta făcea. Iar în jurul lui oamenii tot exclamau: „O! Extraordinar! Oare cum face asta?" Dacă nu reușea să-ți ghicească exact vârsta, plus-minus maximum un an, atunci câștigai un ursuleț de pluș.

— Și cum reușea să facă asta?

— Asta încerc să-ți explic, a zis Phoebe din nou. Se uita foarte atent la om, apoi închidea ochii și pe urmă, îndreptând un deget spre respectivul, striga: „Șaptezeci și doi!"

— Cum adică? Fiecărui om îi spunea la fel, că are șaptezeci și doi de ani?

— Sal! a spus Phoebe. Asta încerc să-ți explic. Era doar un exemplu. În funcție de om, spunea „zece" sau „treizeci" sau „șaptezeci și doi". Era uimitor!

Mie felul în care reușea doamna Partridge să-ți ghicească vârsta mi se părea și mai uimitor, dar n-am zis nimic.

Tatăl lui Phoebe i-a cerut și el acelui bărbat să ghicească ce vârstă are.

— Tatăl meu consideră că arată foarte tânăr pentru vârsta lui și era sigur că va reuși să-l păcălească. După ce l-a studiat, omul a închis ochii, și-a îndreptat un deget spre tata și a strigat: „Cincizeci și doi!" Tata a pufnit o dată. În jurul lui toți oamenii exclamau „O! Extraordinar!" și toate celelalte. Atunci tata i-a oprit.

— De ce? am întrebat eu.

Phoebe a început să-și întindă un cârlionț de păr blond. Cred că-i părea rău că începuse să-mi povestească întâmplarea aia.

— Pentru că tata n-are nici pe departe cincizeci și doi de ani. Are doar treizeci și opt.

— Aha!

— Și toată ziua tata a umblat după noi prin târg cu premiul în brațe – un urs mare, verde. Era foarte necăjit. Spunea întruna: „Cincizeci și doi de ani? Cincizeci și doi? Așa arăt eu, de cincizeci și doi de ani?"

— Și? Așa arată? am întrebat.

Phoebe și-a întins și mai mult zuluful blond.

— Nu, nu arată de cincizeci și doi de ani. Arată de treizeci și opt.

Îi lua apărarea tatălui ei.

Mama lui Phoebe era în bucătărie.

— Fac o plăcintă cu mure, a spus doamna Winterbottom. Sper că-ți plac murele sau... E vreo problemă? Zău, dacă nu-ți plac, atunci aș putea...

— Nu, am spus eu. Îmi plac murele foarte mult. Numai că s-ar putea să fiu alergică.

— La mure? a întrebat doamna Winterbottom.

— Nu, nu la mure.

Adevărul e că n-am nicio alergie, dar nu puteam să spun că murele îmi amintesc de mama.

Doamna Winterbottom ne-a pus să ne așezăm la masa din bucătărie și să-i povestim cum a fost la școală. Phoebe i-a povestit cum a ghicit doamna Partridge câți ani are.

— E grozavă! am spus eu.

Phoebe a spus:

— Nu e chiar *așa* de grozavă, Sal. Adică eu n-aș folosi tocmai termenul *grozavă*.

— Dar, Phoebe, doamna Partridge e oarbă, am zis eu.

Atunci și Phoebe, și mama ei au exclamat:

— *E oarbă?*

Mai târziu Phoebe mi-a spus:

— Nu crezi că e cam ciudat ca doamna Partridge, care e oarbă, să vadă ceva în legătură cu mine, dar eu, care văd, am fost oarbă, fiindcă nu mi-am dat seama că nu vede? Și, apropo de ciudățenii, e ceva foarte ciudat în legătură cu doamna Cadaver.

— Cu Margaret? am întrebat eu.

— Mie mi-e o frică de moarte de ea, a zis Phoebe.

— De ce?

— Asta încerc să-ți explic, a spus. Întâi e numele ei, *Cadaver*. Știi ce înseamnă „cadavru"?

Habar n-aveam.

— Înseamnă „leș".

— Ești sigură? am întrebat.

— Sigur că sunt sigură, Sal. Caută și-n dicționar dacă vrei. Și știi cu ce se ocupă doamna Cadaver? Ce profesie are?

— Da.

Eram foarte încântată că pot răspunde că știu. Eram foarte încântată că știu și eu ceva.

— E asistentă medicală, am spus.

— Tocmai! a spus Phoebe. Ție ți-ar conveni să te trateze o asistentă al cărei nume să însemne *leș*? Și părul ăla!... Pe tine nu te ia cu frig când îi vezi părul ăla roșu care zboară în toate părțile? Și vocea ei!... Sună ca frunzele moarte suflate de vânt, rostogolindu-se pe pământ.

Așa era Phoebe. În lumea ei toți erau niște ciudați. Pentru ea oamenii erau fie perfecți (cum era tatăl ei), fie, cel mai adesea, nebuni sau criminali care umblau cu un topor după ei. Și reușea să mă convingă de tot felul de lucruri, în special în legătură cu Margaret Cadaver. Începând din acea zi și mie a început să mi se pară că părul lui Margaret Cadaver este înspăimântător și că vocea îi sună exact ca frunzele moarte. Cumva, câtă vreme găseam niște *motive* să n-o plac, îmi era mai ușor. Și cu siguranță nu voiam deloc s-o plac.

— Vrei să-ți spun un mare secret? m-a întrebat Phoebe.

Voiam, firește.

— Și promiți să nu-l spui nimănui?

Am promis.

— Poate că n-ar trebui să ți-l spun, a zis ea, fiindcă tatăl tău vine mereu pe la ea. Îi place de ea, așa-i?

Phoebe și-a răsucit un deget prin părul creț, apoi și-a ridicat ochii albaștri spre tavan.

— Ea este *doamna* Cadaver, drept? Te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu *domnul* Cadaver?

— Nu, nu m-am gândit ce...

— Ei bine, eu cred că știu, a spus Phoebe. Și e cumplit, pur și simplu cumplit!

CAPITOLUL 5

O DOMNIȘOARĂ LA ANANGHIE

În acest punct al povestirii mele despre Phoebe, bunica a spus:

— Am cunoscut și eu cândva pe cineva ca Peeby a ta.

— O cheamă *Phoebe*!

— A, da!... Am cunoscut și eu pe cineva exact ca Peeby, doar că o chema Gloria. Și Gloria locuia tot într-o lume tulbure și agitată, o lume înspăimântătoare, dar cu mult, cu mult mai palpitantă decât a mea.

Bunicul a întrebat:

— Gloria? Cea care ți-a spus să nu te măriți cu mine? Cea care ți-a spus că eu am să te bag în pământ?

— Șșșșt! a spus bunica. Cel puțin în privința asta Gloria a avut dreptate.

Și i-a dat un cot bunicului.

— Și, de fapt, a continuat ea, Gloria a vorbit așa numai fiindcă ar fi vrut să fie ea cu tine.

— Măi să fie! a spus bunicul, trăgând mașina pe dreapta, într-un loc de parcare, undeva pe Ohio Turnpike. Am obosit!

Eu n-aș fi vrut să oprim. *Iute, iute, iute*, șopteau vântul, cerul, norii, copacii. *Iute, iute, iute.*

Dacă bunicul dorea numai să se odihnească puțin, locul în care am oprit părea a fi destul de sigur și problema se

putea rezolva repede. Dar bunicii mei reușesc să intre în bucluc cu aceeași ușurință cu care aterizează o muscă pe un pepene.

Acum doi ani, când tot așa au plecat cu mașina până în Washington, D.C., au fost arestați pentru că au furat cauciucurile din spate ale mașinii unui senator. După care bunicul meu a explicat:

— Două dintre cauciucurile noastre erau făcute praf. N-am făcut nimic rău, doar am luat împrumut cauciucurile domnului senator. Aveam de gând să i le dăm înapoi.

În Bybanks, Kentucky, așa se proceda. Luai împrumut cauciucurile din spate de la mașina cuiva și mai târziu i le dădeai înapoi. Dar în Washington, D.C., nu puteai face așa ceva, și mai ales nu puteai face așa ceva când era vorba de mașina unui senator.

Apoi, anul trecut, când bunica și bunicul au mers cu mașina până în Philadelphia, au fost opriți de poliție pentru conducere imprudentă.

— Mergeați pe banda de urgență, i-a spus un polițist bunicului.

— Cum pe banda de urgență? a întrebat bunicul. Eu credeam că e o bandă suplimentară. În orice caz, e o bandă de urgență pe cinste.

Așa că iată-ne, la doar câteva ceasuri de când porniserăm către Lewiston, Idaho, staționând în siguranță într-un loc de parcare de pe marginea drumului. După o vreme bunicul a văzut o femeie care stătea aplecată peste aripa unei mașini. Tot studia motorul mașinii și ștergea cu o batistă albă când o piesă unsuroasă de sub capotă, când alta.

— Scuzați-mă o clipă, ne-a spus bunicul galant. Cred că domnișoara este la ananghie.

Și, spunând asta, s-a îndreptat spre domnișoară, să o salveze.

Bunica ședea pe scaunul ei și cânta lovindu-și ușor genunchii cu palmele: „O, să ne-ntâlnim printre lalele / Când lalelele vor înfloooori..."

Ținând cu vârfurile degetelor batista albă, pătată de unsoare neagră, domnișoara zâmbea în spatele bunicului, care se aplecase deasupra motorului mașinii.

— Ar putea fi car-bus-te-ra-to-rul, a spus bunicul. Sau poate că e altceva.

Apoi a atins ușor niște furtunuri de pe-acolo și a zis:

— Sau ar putea fi de vină afurisiții ăștia de șerpi.

— Doamne, Dumnezeule! a spus femeia. Șerpi? În motorul mașinii?

Bunicul a mișcat un furtun.

— Ăstora le spun eu șerpi, a zis.

— Aha, am înțeles, a spus atunci femeia. Și credeți că ăștia... șerpii ăștia ar putea fi problema?

— Se prea poate, a zis bunicul, trăgând de un furtun care s-a desprins. Vedeți? A ieșit cu totul.

— Da, sigur, dar dumneavoastră...

— Ai dracu' șerpi! a mai spus bunicul, trăgând de încă un furtun, care a ieșit și el de la locul lui. Ia uitați-vă, încă unul!

Femeia a schițat un mic zâmbet care trăda îngrijorare.

— Dar...

Două ceasuri mai târziu nu mai rămăsese nici măcar un singur „șarpe" prins acolo unde ar fi trebuit să fie prins, iar „car-bus-te-ra-to-rul" zăcea demontat pe jos. Celelalte piese din motorul mașinii erau împrăștiate peste tot.

Apoi femeia a chemat un mecanic. După ce bunicul s-a asigurat că mecanicul e un om de încredere și că se pricepe la reparat mașini, ne-am văzut de drum.

— Salamanca, a spus bunica, mai povestește-ne despre Peeby.

— O cheamă Phoebe, am spus eu. Phoebe Winterbottom.

Bunica mi-a răspuns:

— Da, cum spui tu... Peeby.

CAPITOLUL 6

MURE

— Și care a fost lucrul diabolic care i s-a întâmplat domnului Cadaver? m-a întrebat bunicul. Nu ne-ai spus încă.

Așadar i-am explicat că, exact în momentul în care Phoebe urma să-mi dezvăluie ce lucru absolut îngrozitor i s-a întâmplat domnului Cadaver, a sosit acasă de la lucru tatăl ei și ne-am așezat cu toții la masă – eu, Phoebe, domnul și doamna Winterbottom și sora lui Phoebe, Prudence.

Părinții lui Phoebe îmi aminteau foarte tare de ceilalți bunici ai mei, bunicii Pickford. Ca și aceștia, domnul și doamna Winterbottom vorbeau molcom, în propoziții scurte, și la masă își țineau spinarea dreaptă. Erau foarte politicoși unul cu celălalt. Vorbeau așa: „Da, Norma", „Da, George", „Vrei, te rog, să-mi dai cartofii, Phoebe?" și „Oare musafira ta n-ar mai dori o porție?"

Și erau foarte simandicoși în ce privește mâncarea. Tata ar fi numit „garnituri" mâncărurile lor: cartofi, dovlecei, salată de fasole și o mâncare făcută la cuptor pe care n-am reușit s-o identific. Nu mâncau deloc carne și nu foloseau unt. Erau foarte atenți la colesterol.

Din câte am înțeles eu, domnul Winterbottom lucra într-un birou unde se făceau hărți rutiere. Doamna Winterbottom gătea, făcea curățenie, spăla și făcea cumpărăturile. Aveam ciudatul sentiment că de fapt doamnei

Winterbottom nu-i plăcea deloc povestea asta cu gătitul, curățenia, spălatul și cumpărăturile. Nu știu de ce mi se părea așa, pentru că dacă te luai după ce *spunea* ai fi zis că mama lui Phoebe era gospodina perfectă.

De exemplu, la un moment dat, doamna Winterbottom a spus:

— Cred că în ultima săptămână am făcut atâtea plăcinte, încât nici nu le mai știu numărul.

Răzbătea din glasul ei un fel de voioșie când a rostit cuvintele astea, dar apoi s-a lăsat un scurt moment de tăcere. Nimeni n-a zis nimic despre plăcintele ei. Atunci ea a oftat ușor și și-a lăsat privirile în jos, în farfurie. Eu m-am gândit cât e de ciudat să facă atâtea plăcinte cu toată grija pe care o are la colesterol.

Puțin mai târziu doamna Winterbottom a spus:

— N-am reușit să găsesc exact marca aceea de müsli care-ți place ție așa de mult, George, dar am cumpărat ceva asemănător.

Domnul Winterbottom nu s-a oprit din mâncat. Și, lăsându-se din nou tăcerea, doamna Winterbottom a oftat și și-a coborât privirea în farfurie.

M-am bucurat pentru ea atunci când a anunțat că, dacă tot începuseră Phoebe și Prudence din nou școala, se gândea și ea să se întoarcă la serviciu. Se pare că în timpul școlii lucra cu jumătate de normă ca recepționeră la Rocky's Rubber. Cum nimeni n-a avut nimic de comentat la ideea ei de a se întoarce la lucru, a oftat din nou și a început să înțepe cu furculița cartofii din farfurie.

De câteva ori doamna Winterbottom i s-a adresat soțului ei spunându-i Plăcințel și Chifluță. A zis:

— Mai dorești niște dovlecei, Plăcințel? Am făcut destui cartofi, Chifluță?

Pe mine m-a cam surprins că i-a spus așa.

Doamna Winterbottom era îmbrăcată cu o fustă neagră, simplă și cu o bluză albă, iar în picioare avea niște pantofi practici, comozi, fără toc. Nu era machiată deloc. Chiar dacă avea un chip plăcut, o față rotundă și părul blond, lung și creț, mi-a dat impresia că se îmbracă așa simplu, fără pretenții, pur și simplu din obișnuință, și că nu avea voie să facă nimic care ar putea șoca.

Domnul Winterbottom juca rolul tatălui, al Tatălui, cu literă mare. Ședea în capul mesei, cu mânecile cămășii albe frumos suflecate. Încă mai avea la gât cravata cu dungi roșii și albastre. Avea o expresie gravă și rostea cuvintele limpede, cu o voce groasă. „Da, Norma", spunea el clar, cu vocea lui groasă. Sau „Nu, Norma". Arăta mai degrabă de cincizeci și doi de ani decât de treizeci și opt, dar n-aș fi avut niciodată curajul să spun asta cu voce tare nici în fața lui, nici a lui Phoebe.

Sora lui Phoebe, Prudence, avea șaptesprezece ani și deja se purta exact ca mama ei. Mânca foarte afectat, dădea din cap politicos și, după ce spunea ceva, zâmbea întotdeauna.

Totul îmi părea ciudat. Se purtau exagerat de *corect* și de *respectabil*.

După cină Phoebe m-a condus până acasă. Pe drum mi-a spus:

— După cum arată poate n-ai crede, dar să știi că doamna Cadaver e foarte forțoasă.

Apoi Phoebe s-a uitat în spate, de parcă s-ar fi așteptat ca cineva să ne urmărească.

— Am văzut-o cu ochii mei cum a tăiat niște copaci, după care a târât lemnele până în celălalt capăt al curții. Știi ce cred eu? Cred că și pe domnul Cadaver l-a omorât și l-a ciopârțit, după care l-a îngropat în curtea din spate.

— Of, Phoebe! am spus eu.

— Nu spun decât ce cred eu, asta e tot.

În noaptea aceea, întinsă în pat, m-am gândit la doamna Cadaver și am încercat să mă conving că ar fi în stare să-și omoare soțul, să-l ciopârțească și apoi să-l îngroape în curtea din spatele casei.

Apoi gândul mi-a zburat la mure și mi-am amintit cum am mers într-o zi împreună cu mama până la marginea câmpurilor și pășunilor din Bybanks, la cules de mure. Nu culegeam nici fructele din partea de jos a tufelor, de la poale, nici pe cele din vârf. Mama zicea că murele de jos sunt pentru iepuri, iar cele de sus sunt pentru păsări. Numai cele de la înălțimea omului sunt pentru oameni.

Cum stăteam în pat și mă gândeam la murele acelea, mi-am mai amintit ceva, un lucru care s-a întâmplat în urmă cu câțiva ani. În dimineața aceea mama a dormit până mai târziu. Era însărcinată pe-atunci. Tata deja luase micul dejun și ieșise la lucru, pe câmp. Tata lăsase pe masă câte o floare în fiecare dintre cele două pahare de suc – o floare galbenă de Rudbeckia în fața scaunului pe care ședeam eu și o petunie în fața scaunului mamei.

În ziua aceea, când a coborât în bucătărie, mama a exclamat:

— Ce frumuseți!

Apoi s-a aplecat spre cele două flori.

— Hai să vedem unde e tata! a spus.

Am urcat împreună dealul până la grajd, ne-am strecurat printre sârmele din gard și am traversat câmpul. Tata era în celălalt capăt al câmpului, cu spatele la noi. Stătea cu mâinile în șolduri și se uita la o bucată de gard.

Când l-a văzut, mama a încetinit pasul. Eu veneam chiar în spatele ei. Mă gândeam că vrea să se furișeze până

în spatele lui și să-l sperie, așa că pășeam și eu încet, cu grijă. Abia mă puteam abține să chicotesc. Mi se părea o mare îndrăzneală din partea noastră să ne furișăm așa în spatele lui ca să-l speriem. De fapt eram sigură că mama avea să-l cuprindă cu brațele, să-l sărute, să-l strângă la piept și să-i spună cât ce mult i-au plăcut florile de pe masa din bucătărie. Mama iubea tot ce crește și trăiește în natură: șopârle, copaci, vaci, omizi, păsări, flori, greieri, broaște, furnici, porci, *totul*.

Dar, chiar înainte să ajungem noi în spatele lui, tata s-a întors spre noi. Luată pe nepregătite, mama s-a speriat și s-a oprit în loc.

— Scumpa! a spus tata.

Mama a deschis gura să spună ceva. Eu în sinea mea o îndemnam: „Haide! Îmbrățișează-l! Spune-i!"

Dar, până să apuce ea să rostească o vorbă, tata a arătat cu mâna spre gard și a spus:

— Ia uită-te aici! Toată dimineața am lucrat la el.

Între doi stâlpi noi era întinsă o bucată nouă de sârmă. Fața și brațele îi erau acoperite de sudoare.

În clipa aceea m-am întors spre mama și am văzut că începe să plângă. Tata a văzut-o și el.

— Ce?... a spus el.

— O, ești prea *bun*, John, a spus mama. Ești prea-prea *bun*. Toți din familia Hiddle sunteți prea buni. Eu n-am să fiu niciodată atât de bună. N-am să pot niciodată să mă gândesc la toate lucrurile...

Tata s-a uitat spre mine.

— Florile, am spus eu.

— Aha!

Și atunci a îmbrățișat-o cu brațele acoperite de sudoare, dar ea tot nu s-a oprit din plâns. Dar plângea dintr-un

alt motiv, nu cel la care mă gândisem eu. Mama mea nu plângea de fericire. Dimpotrivă, era tristă.

A doua zi dimineață, când am intrat în bucătărie, tata stătea în picioare lângă masă și se uita la două farfurii mici cu mure. Murele parcă străluceau, umede de rouă. O farfurie era în fața scaunului tatei, iar cealaltă în fața scaunului meu.

— Mulțumesc, am spus eu.

— Nu eu le-am adus, a spus el, ci mama.

În momentul acela a apărut mama de pe veranda din spatele casei. Tata a îmbrățișat-o și s-au sărutat. Totul era incredibil de romantic, așa că am vrut să mă întorc într-o parte, dar mama m-a prins de braț. M-a tras spre ea și mi-a spus, deși de fapt cuvintele ei cred că erau mai degrabă pentru tata:

— Vezi? Sunt *aproape* la fel de bună ca tatăl tău, a zis ea râzând timid.

M-am simțit trădată, dar nu-mi dădeam seama de ce. E surprinzător câte lucruri îți vin în minte doar fiindcă ai mâncat o plăcintă cu mure.

CAPITOLUL 7

I-LI-NU-I

— Iote-te! a exclamat bunicul. Asta-i granița cu statul Illinois.

De fapt a pronunțat „I-li-nu-i", așa cum pronunța toată lumea din Bybanks, Kentucky. Auzindu-l cum zice „I-li-nu-i", mi s-a făcut un dor cumplit de casă, de Bybanks.

— Dar Indiana unde e? a întrebat bunica.

— Măi Bobiță, a răspuns bunicul, păi de trei ceasuri suntem în Indiana. Cu alte cuvinte, tocmai am trecut de Indiana. Tot ascultând povestea despre Peeby, uite, ai ratat Indiana. Nu-ți amintești de Elkhart? În Elkhart am luat prânzul. Dar de South Bend îți amintești? Acolo ai fost la toaletă. Păi, să nu bagi tu de seamă tocmai statul indienilor, Bobiță?

Bunicul se credea foarte amuzant.

În momentul acela drumul a cotit (chiar a cotit brusc, aproape șocant), și în dreapta noastră a răsărit o întindere de apă mare cât toate zilele. Apa era albastră precum clopoțeii care cresc în spatele șurii noastre din Bybanks și se întindea cât vedeai cu ochii. Peste tot numai apă. Era ca o imensă pășune albastră făcută din apă.

— Ce, am ajuns la ocean? a întrebat bunica. Nu va trebui să traversăm și oceanul, nu-i așa?

— Măi Bobiță, ăsta-i lacul Michigan.

Și bunicul și-a pupat un deget, apoi l-a lipit de obrazul bunicii.

— Mie tare mi-ar mai plăcea să mă bălăcesc un pic cu picioarele în apă, a spus bunica.

Atunci bunicul a virat brusc, tăind două benzi, către ieșirea de pe autostradă și cât ai bate din palme deja eram cu picioarele goale în apa rece a lacului Michigan. Valurile ne împroșcau cu apă, udându-ne hainele, iar pescărușii zburau în cercuri deasupra noastră, țipând în cor, de-ai fi zis că se bucură să ne vadă.

— Iuhu, iuhu! striga bunica, înfundându-și călcâiele în nisip. Iuhu, iuhu!

În acea seară am poposit la periferia orașului Chicago. M-am uitat de jur împrejur la cât puteam vedea din statul I-li-nu-i de la fereastra motelului Howard Johnson și la fel de bine putea să fie la unsprezece mii de kilometri de lac. Mi se părea că și Illinois arată exact ca nordul statului Ohio. Întindere de șes și șosele lungi, drepte. Mă așteptam așadar să fie o călătorie foarte lungă. De cum s-a lăsat seara, au revenit și șoaptele care-mi tot spuneau *iute, repede, iute.*

Seara am rămas în pat încercând să-mi imaginez cum arată orașul Lewiston din Idaho, dar mintea mea nu voia deloc să meargă într-un loc în care nu mai fusesem. În schimb m-am pomenit întorcându-mă din nou în Bybanks.

În aprilie, când mama a plecat spre Lewiston, Idaho, primul lucru care mi-a trecut prin minte a fost: „Cum să facă una ca asta? Cum să mă părăsească?"

Apoi, pe măsură ce zilele treceau, multe lucruri deveneau tot mai grele și mai triste, altele, în mod surprinzător, erau tot mai ușoare. Cât timp stătusem cu mama, fusesem ca o oglindă. Dacă ea era fericită, eram și eu fericită. Dacă ea era tristă, eram tristă și eu. Apoi, în

primele zile după plecarea ei, am avut impresia că sunt amorțită, nu mai simțeam nimic. Nu știam cum trebuie să mă simt. Mă pomeneam căutând-o din priviri ca să-mi dau seama cum trebuia să mă simt.

Într-o zi, cam la două săptămâni după plecarea ei, stăteam lângă gard, uitându-mă la un vițel abia născut care se clătina pe picioarele-i subțirele. Se tot poticnea și se împleticea și tot clătina din capul lui mare înspre mine, aruncându-mi o privire dulce, drăgăstoasă. Atunci m-am gândit: „O, în acest moment sunt fericită." Și m-am mirat că-mi dau seama de asta și singură, fără mama în preajmă. Iar seara, când m-am dus la culcare, n-am mai plâns. Mi-am spus: „Salamanca Tree Hiddle, poți fi fericită și fără mama ta!" Îmi părea rău că gândeam așa, că-mi trecea prin minte un lucru așa rău, dar asta *simțeam* atunci.

În camera de motel, în timp ce-mi aminteam toate lucrurile astea, m-am pomenit cu bunica așezându-se pe marginea patului meu.

— Ți-e dor de tati? Vrei să-i dăm un telefon? a întrebat ea.

Da, îmi era dor de el și aș fi vrut să-l sunăm. Totuși am spus:

— Nu, mă simt bine, zău.

M-ar fi crezut o gâscă dacă l-aș fi sunat după atât de puțin timp.

— Bine atunci, puișor, a spus bunica.

Când s-a apropiat să mă sărute, am simțit mirosul pudrei pentru copii pe care o folosea tot timpul. Nu știu de ce, dar m-a întristat mirosul acela.

În dimineața următoare, când am luat-o din loc și am părăsit Chicago, m-am rugat: „Doamne, să nu facem vreun accident! Și, te rog, fă să ajungem acolo la timp!..."

Bunicul a spus:

— Măcar e o zi grozavă de mers cu mașina.

Când în sfârșit am găsit un drum care o lua către vest, am pornit într-acolo. Planul nostru era s-o tăiem peste partea de sud a statului Wisconsin, de unde s-o luăm spre Minnesota și apoi s-o ținem drept înainte, traversând statele Minnesota, Dakota de Sud, Wyoming și Montana și să trecem Munții Stâncoși până în Idaho. Bunicul a calculat că ne va lua câte o zi să parcurgem fiecare stat. Nu voia să facă opriri prea dese până în Dakota de Sud – abia aștepta să ajungă acolo.

— O să vedem Badlands[1], a spus el la un moment dat. Și-o să vedem și Dealurile Negre.

După nume, cele două locuri nu mă atrăgeau deloc, dar știam foarte bine de ce mergeam într-acolo. Și mama mea trecuse pe acolo. Autobuzul cu care călătorise ea spre Lewiston oprise în toate punctele de interes turistic de pe traseu. Iar noi mergeam exact pe urmele ei.

[1] Parc natural situat în vestul statului Dakota de Nord. Numele dat acestei regiuni („pământ rău, sterp") se datorează faptului că aici terenul puternic erodat este neprielnic pentru agricultură. (N. tr.)

CAPITOLUL 8

NEBUNUL

Cum am pornit din nou la drum părăsind statul I-linu-i, cum am auzit-o pe bunica:

— Spune-ne mai departe cu Peeby! Ce s-a mai întâmplat după aceea?

— Vreți să vă povestesc cum a fost cu nebunul?

— Vai de mine! a spus bunica. Povestește, numai să nu fie cu vărsare de sânge. Peeby asta a ta zău că e exact ca Gloria. Un nebun! Ca să vezi!

Bunicul a zis:

— Și zici că Gloriei chiar îi plăcea de mine?

— Poate că da, poate că nu, i-a răspuns bunica.

— Ei, fir-ar să fie, doar întrebam...

— Mie îmi pare, a continuat bunica, că ai lucruri mai importante la care să te gândești. Tu vezi de drum și las-o pe Gloria în pace...

Bunicul mi-a făcut cu ochiul în oglinda retrovizoare.

— Cred că Bobița noastră e geloasă, a spus el.

— Ba nu sunt geloasă deloc, a spus bunica. Hai, povestește-ne cu Peeby, puișor!

N-aveam chef să-i aud pe bunica și bunicul ciondănindu-se din pricina Gloriei, așa că am început din nou să povestesc despre Phoebe.

* * *

Într-o sâmbătă dimineață eram acasă la Phoebe când a apărut Mary Lou Finney și ne-a invitat pe amândouă la ea. Cum părinții ei nu erau acasă, Phoebe a făcut turul casei și a verificat dacă toate ușile și ferestrele sunt încuiate. Le verificase și mama ei înainte de-a pleca, dar o pusese pe Phoebe să-i promită că va face la fel.

— Așa, pentru orice eventualitate, spusese doamna Winterbottom.

Nu eram sigură despre ce „eventualitate" era vorba. Poate despre eventualitatea ca, în cele cincisprezece minute de când plecase ea de acasă și până când am ieșit noi, cineva să se fi furișat în casă și să fi deschis toate ferestrele și ușile.

— O măsură de prevedere *în plus* nu strică niciodată, adăugase doamna Winterbottom.

Atunci a sunat cineva la ușă. Phoebe și cu mine ne-am uitat pe fereastră să vedem cine e. Pe verandă era un tânăr. Părea de șaptesprezece-optsprezece ani, dar eu nu mă pricep la ghicit vârsta oamenilor așa de bine ca doamna Partridge. Tânărul purta un tricou negru și jeanși albaștri și își ținea mâinile îndesate în buzunare. Părea agitat.

— Mamei nu-i place când apare cineva străin la ușă, a spus Phoebe. E convinsă că într-o bună zi un străin din acesta, vreun nebun scăpat de la vreun ospiciu, se va năpusti în casă cu o armă în mână.

— Of, zău așa, Phoebe! am spus. Vrei să deschid eu?

Phoebe a inspirat adânc.

— Hai să deschidem împreună!

Apoi a deschis ușa și l-a salutat pe tânărul acela cu o voce foarte hotărâtă.

— Aici este strada Gray, numărul 49? a întrebat el.

— Da, a răspuns Phoebe.

— Deci aici locuiește familia Winterbottom?

Phoebe a spus că da, că e într-adevăr casa familiei Winterbottom, după care a adăugat:

— Scuză-mă o clipă, te rog.

Apoi a închis ușa.

— Sal, crezi că e nebun? Nu pare că ar avea vreo armă ascunsă pe undeva. Jeanșii îi sunt foarte strâmți. Poate că are cuțitul ascuns într-o șosetă.

Phoebe se pricepea de minune să dramatizeze lucrurile.

— Dar nu are șosete, am spus eu.

Atunci Phoebe a deschis din nou ușa.

Tânărul a spus:

— Aș vrea să vorbesc cu doamna Winterbottom. E acasă sau nu?

— Da, a zis Phoebe, trăgând o minciună.

Tânărul se tot uita pe stradă când într-o parte, când în cealaltă. Avea părul cârlionțat și zburlit și niște bujori în obraji ca două buline rozalii. Nu se uita drept în ochii omului când vorbea, ci tot într-o parte, ba în stânga, ba în dreapta.

— Vreau să vorbesc cu ea, a mai spus.

— Nu poate veni la ușă acum, a zis Phoebe.

Mi s-a părut că, la auzul acestor cuvinte, băiatul era gata să izbucnească în plâns. Și-a mușcat buza și a clipit iute de trei sau patru ori.

— Atunci am să aștept, a spus.

— O secundă, a răspuns Phoebe, închizând iar ușa.

Apoi, prefăcându-se că o caută pe maică-sa prin casă, a început să strige:

— Mami! Iu-huuu!

A urcat chiar și la etaj, bocănind cu putere pe trepte.

— Mama!

Pe urmă am revenit amândouă la ușă. Băiatul era tot acolo, cu mâinile îndesate în buzunare, privind cu jale la casa lui Phoebe.

— Ciudat lucru, a spus Phoebe. *Credeam* că e acasă, dar probabil că a ieșit.

Apoi a turuit iute:

— Însă sunt o mulțime de oameni în casă. O grămadă, o grămadă, numai doamna Winterbottom nu este.

— Doamna Winterbottom e mama ta? a întrebat tânărul.

— Da, a spus Phoebe. Vrei să-i transmit vreun mesaj?

Bulinele rozalii din obraji s-au făcut și mai rozalii.

— Nu, a răspuns el. Nu cred. Adică nu.

A privit din nou de-a lungul străzii, pe urmă s-a uitat la numărul de deasupra ușii.

— Cum te cheamă? a întrebat.

— Phoebe.

El a repetat numele ei:

— Phoebe Winterbottom.

Credeam că poate o să facă vreo glumă pe seama numelui ei, dar n-a fost așa. Pe urmă mi-a aruncat o privire.

— Și tu faci parte din familia Winterbottom? m-a întrebat.

— Nu, am spus. Eu sunt doar în vizită.

Pe urmă a plecat. Pur și simplu s-a răsucit pe călcâie, a coborât încet treptele verandei și a ieșit în stradă. Am așteptat până a dat colțul străzii și abia apoi am ieșit și noi. Am alergat tot drumul până la casa lui Mary Lou. Phoebe era convinsă că tânărul avea de gând să ne atace. Serios! Cum am mai spus, are așa o imaginație!

CAPITOLUL 9

MESAJUL

Înainte să ajungem acasă la Mary Lou, Phoebe mi-a spus:

— Să știi că familia lui Mary Lou nu este nici pe departe la fel de civilizată ca a noastră.

— În ce sens? am întrebat.

— Ai să vezi, mi-a răspuns ea.

Și Mary Lou Finney, și Ben Finney erau în aceeași clasă cu noi. La început am crezut că sunt frați, dar Phoebe mi-a spus că sunt verișori și că Ben locuia doar temporar împreună cu familia lui Mary Lou. Se pare că în casa familiei Finney mereu stătea temporar câte o rudă rătăcită.

Casa aia era o nebunie cum nu s-a mai văzut. Mary Lou avea o soră mai mare și trei frați. Pe lângă ei, mai locuiau acolo și părinții lor, plus Ben. Te împiedicai peste tot de mingi de fotbal american și de baschet, iar băieții coborau scările dându-se pe balustradă, săreau peste mese și vorbeau cu gura plină, întrerupând pe toată lumea cu tot felul de întrebări. Aruncând o privire de jur împrejur, Phoebe mi-a șoptit:

— Părinții lui Mary Lou nu prea controlează lucrurile pe aici, se pare.

Așa se fandosea Phoebe uneori!

Domnul Finney era în baie. Stătea în cadă, îmbrăcat, și citea o carte. De la fereastra camerei lui Mary Lou am văzut-o pe doamna Finney, culcată pe acoperișul garajului, cu o pernă sub cap.

— Ce face acolo? am întrebat.

Mary Lou a aruncat o privire pe fereastră.

— Regele regilor! Își face siesta.

După ce-a ieșit din cadă, domnul Finney a mers în curtea din spatele casei și a început să dea pase împreună cu Dennis și Dougie, doi dintre frații lui Mary Lou. Domnul Finney striga încontinuu:

— Aici! În partea ailaltă! Așa!

În weekendul dinainte avusesem la școală Ziua sportului. La început părinții doar au privit cum își dădeau copiii în stambă, apoi au urmat și câteva întreceri pentru părinți, cum ar fi alergarea pe trei picioare și „pasează grepfrutul". Tata n-a putut veni la școală în ziua aia, dar au fost părinții lui Mary Lou și ai lui Phoebe.

În ziua aia Phoebe a spus:

— Câteodată jocurile ăstea sunt cam de copii, așa că părinții mei nu prea participă.

Părinții ei stăteau pe margine, în timp ce domnul și doamna Finney alergau de colo-colo, răcnind:

— Dă-o încoace! Bravo!

La alergarea pe trei picioare domnul și doamna Finney au căzut de mai multe ori. Phoebe a spus:

— Oare lui Mary Lou nu-i jenă văzându-i cum se poartă?

Mie nu mi se părea nimic jenant; dimpotrivă, soții Finney îmi păreau drăguți, dar nu i-am spus asta lui Phoebe. Cred că în adâncul sufletului și ea credea la fel, că e drăguț, și cred că și-ar fi dorit ca părinții ei să se comporte

ca soții Finney. Dar nu voia să recunoască, și într-un fel îmi plăcea asta la Phoebe, că încerca să le ia apărarea părinților ei.

După întâmplarea cu posibilul nebun și după ce Phoebe și cu mine am ajuns acasă la Mary Lou, șirul ciudățeniilor a continuat. Ședeam pe jos, în camera lui Mary Lou, iar Phoebe îi povestea lui Mary Lou despre ciudatul așa-zis nebun. Frații lui Mary Lou, Dennis, Doug și Tommy, tot năvăleau în cameră și apoi ieșeau, săreau pe pat și ne stropeau cu pistoalele cu apă.

Vărul lui Mary Lou, Ben, stătea întins în pat și mă țintuia cu ochii aceia negri-negri ai lui. Arătau ca două discuri negre, strălucitoare, fixate în orbite mari, rotunde. Genele lungi și negre ca niște pene îi umbreau obrajii.

— Îmi place părul tău, mi-a spus. Poți să și șezi pe el?

— Da, dacă vreau.

Atunci Ben a luat o bucată de hârtie de pe biroul lui Mary Lou, s-a lungit înapoi în pat și a început să deseneze o arătare ca o șopârlă cu un păr lung și negru, care, cum i se prelingea de pe spate și sub șezut, semăna cu un scaun cu picioare. Sub desen a scris: „Salamandra șezând pe propriul ei păr."

— Foarte amuzant! a spus Phoebe, după care a ieșit din cameră, urmată de Mary Lou.

Eu m-am întors spre Ben să-i dau înapoi desenul. Chiar atunci el s-a aplecat înainte și și-a apăsat buzele pe clavicula mea. Buzele lui au rămas lipite acolo pentru o secundă. Eu nimerisem cu nasul în părul lui, care mirosea a grepfrut. Pe urmă Ben s-a rostogolit din pat, a înhățat desenul și a ieșit din cameră în goană.

Chiar mă *sărutase* pe claviculă? Și, dacă așa se întâmplase, de ce făcuse asta? Oare sărutul acela ar fi trebuit

să nimerească în altă parte, de pildă pe buze? Gândul ăsta mă înspăimânta. Și dacă totul se întâmplase numai în închipuirea mea? Poate că de fapt Ben doar se atinsese ușor de mine în timp ce se rostogolea din pat.

În ziua aceea, în timp ce ne întorceam de la Mary Lou, Phoebe a spus:

— Nu-i așa că e foarte multă *gălăgie* acolo?

— Pe mine nu m-a deranjat, am răspuns.

Mă gândeam la ce-i spusese tata odată mamei: „O să umplem casa asta de copii! O s-o umplem până în vârf!"

Dar nu o umpluseră. Rămăseserăm doar ei doi și cu mine, și mai apoi doar tata și cu mine.

Când am ajuns înapoi acasă la Phoebe, am găsit-o pe mama ei întinsă pe canapea, tamponându-și ochii cu un șervețel.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat-o Phoebe.

— O, nu, a răspuns doamna Winterbottom. Nu s-a întâmplat nimic rău.

Apoi Phoebe i-a povestit mamei ei despre posibilul nebun care venise la ușa lor mai devreme. Povestea a tulburat-o pe doamna Winterbottom. A început să pună tot felul de întrebări: ce a spus tânărul și ce i-a spus Phoebe, cum arăta și cum se purta, apoi cum s-a purtat Phoebe cu el și tot așa. În cele din urmă, doamna Winterbottom a spus:

— Cred că ar fi mai bine să nu-i spui tatei despre asta.

Și a întins brațele înainte, ca și cum ar fi vrut s-o îmbrățișeze pe Phoebe, dar ea s-a tras înapoi.

Ceva mai târziu Phoebe mi-a spus:

— Ciudată treabă! De obicei mama îi spune tatei absolut totul.

— Poate că nu vrea să dai socoteală că ai vorbit cu un străin.

— Totuși, nu-mi place să am secrete față de tata, a spus Phoebe.

Apoi am ieșit împreună pe verandă. Acolo, pe treapta de sus, am văzut un plic alb. Nu scria nimic pe el, nici nume, nici altceva. Mă gândeam că poate era vreo reclamă pentru zugrăveli sau pentru curățat covoarele. Phoebe a deschis plicul.

— Auzi aici! a spus ea.

În plic era o bucată mică de hârtie albastră pe care era scris la mașină următorul mesaj: *Nu judeca un om până nu ai umblat două luni cu mocasinii lui.*

— Ce mai ciudățenie! a spus Phoebe și i-a arătat mesajul și mamei ei.

Mâna doamnei Winterbottom s-a încleștat pe gulerul bluzei.

— Cui i-o fi adresat? a întrebat ea.

Atunci a intrat pe ușa din spate și domnul Winterbottom, cu crosele de golf.

— Ia uită-te aici, George, i-a spus doamna Winterbottom. Pentru cine o fi asta?

— N-aș putea spune, zău, a răspuns domnul Winterbottom.

— Dar, George, de ce să ne trimită nouă cineva un asemenea mesaj?

— De unde să știu eu, Norma? Poate că nici nu e pentru noi.

— Nu e pentru noi? a spus iar doamna Winterbottom. Dar era pe trepetele noastre.

— Zău așa, Norma! Ar putea fi adresat oricui. Poate că e pentru Prudence. Sau pentru Phoebe.

— Phoebe, a zis doamna Winterbottom, mesajul ăsta e pentru tine?

— Pentru mine? a întrebat Phoebe. Nu prea cred.

— Atunci pentru *cine* o fi, totuși? a întrebat iar doamna Winterbottom.

Era foarte neliniștită. Eu cred că gândea că e de la presupusul nebun.

CAPITOLUL 10

IUHU, IUHU!

Abia terminasem povestea cu mesajul misterios, când bunicul a tras mașina pe dreapta și a ieșit de pe șosea. Zicea că a obosit de la atâta condus și că începeau să i se unduiască în fața ochilor liniile albe de pe mijlocul drumului. Mai târziu, în timp ce intram în Madison, statul Wisconsin, bunica a spus:

— Parcă mi-e și milă de doamna Winterbottom. Din ce povestești tu, nu pare a fi prea fericită.

— Cu toții par cam suciți, dacă mă întrebi pe mine, a spus bunicul.

— A fi mamă e ca și cum ai încerca să ții un lup de urechi, a spus bunica. Iar dacă ai trei sau patru sau mai mulți puișori e ca și cum ai dansa tot timpul pe un grătar încins. Nu ai timp să te mai gândești la nimic altceva. Cu unul sau doi copii, parcă e și mai greu. Zici c-ai avea niște locuri neocupate, niște spații goale pe care te gândești că trebuie să le umpli.

— Nici să fii tată nu e cu mult mai ușor, a spus bunicul.

Bunica l-a atins pe braț.

— Aiurea, a spus ea.

Am tot dat ture prin parcare până ce bunicul a zărit un loc liber. Mai era un om într-o mașină care zărise locul, dar bunicul a fost mai iute și l-a ocupat primul, iar când

bărbatul din cealaltă mașină i-a făcut semn cu pumnul bunicul a spus:

— Eu sunt veteran de război. Vezi piciorul ăsta? Un șrapnel dintr-o armă nemțească. Ți-am salvat țara, măi!

Iar, când n-am avut exact suma care trebuia pentru parcometru, bunicul s-a apucat să scrie o epistolă întreagă, în care explica faptul că e un vizitator din Bybanks, Kentucky, că e veteran din al Doilea Război Mondial, că are un șrapnel în picior și că le mulțumește frumos cetățenilor frumosului oraș Madison pentru că i-au permis să-și parcheze mașina în locul acela chiar dacă n-are suma întreagă pentru parcare. Apoi a pus foaia de hârtie pe bordul mașinii.

— Chiar ai un șrapnel german în picior? l-am întrebat eu.

Bunicul s-a uitat în sus, către cer.

— Grozav ce zi frumoasă! a spus.

Șrapnelul exista de fapt numai în închipuirea lui. Câteodată mă prind mai greu la faze din astea. Odată, tata mi-a spus că sunt fleață ca un pește. Eu am înțeles că-mi spune că sunt bună de mâncat. Am crezut că spune că sunt o *dulceață*.

Orașul Madison se întinde între două lacuri, care se numesc Mendota și Monona. Pe lângă astea mai sunt și alte lacuri mai mititele. În acea zi părea că tot orașul e în vacanță. Unii oameni se dădeau cu bicicleta, alții se plimbau pe malul lacurilor și hrăneau rațele, mâncau, vâsleau în canoe sau făceau windsurfing. Eu nu mai văzusem niciodată așa ceva.

Bunica striga încontinuu:

— Iuhu, iuhu!

Într-o parte a orașului mașinile nu au acces și mii de oameni se plimbă pe-acolo și mănâncă înghețată. Am intrat și noi într-un magazin – Ella – Magazin de delicatese cușer și înghețată –, unde am mâncat câte un sendviș cu pastramă și castraveți murați cușer făcuți cu mărar, după care am luat și câte o înghețată de zmeură. După ce ne-am mai plimbat puțin, ni s-a făcut iarăși foame, așa că am intrat într-o ceainărie care se numea Decocturi și infuzii, unde am băut ceai cu lămâie și am mâncat brioșe cu afine.

În tot timpul acesta mie îmi răsunau întruna în urechi șoaptele: *iute, repede, iute.* Iar bunica și bunicul se mișcau așa de încet!

— N-ar fi bine s-o luăm și noi din loc? tot întrebam.

Dar bunica o ținea una și bună cu „Iuhu, iuhu!", iar bunicul tot zicea:

— Pornim îndată, puișor. Imediat.

— Nu vrei să trimiți niște vederi? m-a întrebat bunica.

— Nu.

— Nici măcar lui tati?

— Nu.

Nu aveam niciun motiv să fac asta. Mie mama îmi trimisese câte o vedere de peste tot pe unde se oprise pe drum. Într-una mi-a scris: „Iată-mă în Badlands. Mi-e un dor grozav de tine", în alta: „Mă aflu la Muntele Rushmore[1], dar n-am ochi pentru niciun președinte. Nu văd în fața ochilor decât chipul tău." Ultima vedere a sosit la două zile după ce-am aflat că nu se va mai întoarce niciodată acasă. Fusese trimisă din Coeur d'Alene, statul Idaho. Vederea ilustra un

[1] Munte din statul american Dakota de Sud, pe al cărui perete sunt sculptate chipurile a patru președinți ai SUA. Monumentul atrage milioane de vizitatori în fiecare an. (N. tr.)

lac albastru foarte frumos, înconjurat de brazi înalți. Pe dosul vederii mama scrisese: „Mâine voi fi în Lewiston. Te iubesc, draga mea Salamanca Tree."

În sfârșit, bunicul a spus:

— N-am niciun chef să pornesc iar la drum, dar timpul zboară!

„Da!" am spus eu în sinea mea. „În sfârșit!"

Bunica s-a așezat comod pe scaun ca să picotească puțin. Între timp eu am mai spus câteva mii de rugăciuni. Dar nici n-am pornit bine, că bunicul a tras din nou pe dreapta.

— Iote-te colo! a spus el la un moment dat. Defileul râului Wisconsin.

După aceea a tras mașina într-o parcare foarte mare:

— Nu vreți să vă învârtiți puțin pe aici voi două? ne-a spus mie și bunicii. Eu vreau să trag un pui de somn.

Bunica și cu mine am tras o tură printr-un vechi fort, după care ne-am așezat pe iarbă și ne-am uitat la un grup de băștinași indieni care dansau în sunetul tobelor. Mamei nu-i plăcea termenul ăsta – *băștinaș*. Zicea că sună primitiv și rigid.

— Stră-străbunica mea a fost indiancă Seneca, zicea ea, și eu sunt foarte mândră de asta. Nu era băștinașă Seneca. Cuvântul *indian* inspiră curaj și e mai elegant.

La școală, profesoara ne-a spus că trebuie să folosim termenul *băștinaș*, dar eu eram de-acord cu mama. Cuvântul *indian* sună mult mai bine. Și mama, și eu ne mândream cu faptul că aveam sânge indian. Mama spunea că de aici ni se trage aprecierea pentru darurile pe care natura ni le oferă și că suntem mai aproape de pământ.

M-am întins pe spate și am închis ochii, ascultând bătaia tobelor care spuneau și ele *iute-iute-iute*. Dansatorii

care păreau că repetă și ei *repede-repede-repede*. Răsunau și niște sunete de clopoței și pentru o clipă mi-am amintit de Crăciun și de clopoțeii de la sănii. Când am deschis din nou ochii, bunica nu mai era lângă mine.

M-am uitat de jur împrejur, încercând să-mi amintesc unde era parcată mașina noastră. Am cercetat cu privirea prin mulțime, am privit înapoi către copaci, înspre tarabe. „Au plecat fără mine", m-am gândit. „M-au lăsat aici." Așa că am început să mă strecor printre oameni.

Mulțimea bătea din palme în ritmul tobelor. Mă zăpăcisem de tot, nici măcar nu-mi mai aminteam din ce direcție veniserăm. Erau trei indicatoare care arătau spre trei parcări diferite. Tobele bubuiau. Mi-am croit drum mai departe prin mulțimea de oameni care băteau din palme tot mai tare, susținând ritmul tobelor.

Indienii formaseră două cercuri concentrice și țopăiau de zor. Bărbații dansau în cercul din afară. Pe cap aveau niște podoabe cu pene și purtau niște șorțuri scurte din piele. În picioare aveau mocasini. Și iar mi-a venit în minte mesajul lui Phoebe: *Nu judeca un om până nu ai umblat două luni cu mocasinii lui.*

Înăuntrul cercului de bărbați un grup de femei îmbrăcate cu rochii lungi și cu șiraguri de mărgele la gât se țineau de mâini și dansau în jurul unei femei mai în vârstă îmbrăcată într-o rochie obișnuită din bumbac. Pe cap femeia avea o podoabă enormă, care îi alunecase pe frunte.

M-am apropiat să văd mai bine. Femeia din mijlocul cercului țopăia și ea. În picioare avea niște pantofi albi, fără toc. Și atunci, printre bătăile de tobă, am auzit-o exclamând:

— Iuhu, iuhu!

CAPITOLUL 11

TRESĂRIRI

A doua zi dimineață am pornit la drum devreme, lăsând în urmă statul Wisconsin. Șoseaua noastră traversa marginea de jos a statului Minnesota. Aici relieful era deluros, formând un peisaj înverzit, cu păduri care mărgineau șoseaua în amândouă părțile, iar aerul mirosea a brad. Bunicul a spus:

— În sfârșit avem parte și de ceva peisaj! Îmi plac locurile cu peisaje frumoase. Ție nu, puișor?

Nu scosesem un cuvânt despre ceea ce se întâmplase cu o zi în urmă. Mă speriasem îngrozitor la gândul că poate m-au părăsit. Nu știu cum de mi-a trecut prin minte așa ceva. Din ziua aceea de aprilie, când ne-a părăsit mama, suspectam pe toată lumea că vrea să mă părăsească.

Eram bucuroasă că le puteam povesti mai departe despre Phoebe, pentru că, atâta timp cât vorbeam despre ea, nu mă mai gândeam la altceva.

— Și a mai primit Peeby vreun mesaj după aceea? a întrebat bunica.

Da, a primit. În sâmbăta următoare Phoebe și cu mine urma să mergem din nou acasă la Mary Lou. Când să pornim, pe treptele din fața casei lui Phoebe am găsit încă

un plic alb. Înăuntru era o foaie albastră. De data asta mesajul era: *Fiecare om își are propria lui ordine de zi.*

Ne-am uitat când în dreapta, când în stânga. Pe stradă nu se vedea nici urmă de cel care ar fi putut lăsa mesajul. Mary Lou zicea că mesajele (și ăsta, și cel dinainte) erau foarte ciudate.

— Ce palpitant e! a exclamat ea. Mi-ar plăcea să-mi lase și *mie* cineva un mesaj!

Phoebe credea că mesajele aveau ceva sinistru. Nu cuvintele scrise acolo o puneau neapărat pe gânduri (nu, astfel de lucruri n-ar fi putut-o speria), ci ideea că cineva se strecoară până pe veranda lor și lasă mesajele acolo. O cuprindea spaima numai imaginându-și cum cineva stă la pândă pe undeva, așteptând momentul propice ca să se apropie pe furiș și să pună plicul pe verandă. Dar Phoebe reușea să se îngrijoreze din te miri ce.

Am încercat toate trei să ne dăm seama la ce se referă mesajul.

— Păi, a zis Phoebe, ordinea de zi e o listă de lucruri care urmează să fie discutate la o ședință...

— Atunci poate că mesajul e pentru tatăl tău, i-am sugerat eu. Nu el participă la ședințe?

— Ba da, așa cred, a răspuns Phoebe. E foarte ocupat toată ziua.

— Poate că-i un mesaj de la șeful lui, a spus și Mary Lou. Poate că tatăl tău nu a condus ședințele chiar așa cum trebuie.

— Tata e un om foarte meticulos, a spus Phoebe.

— Și atunci cum rămâne cu celălalt mesaj? a întrebat Mary Lou. *Nu judeca un om până nu ai umblat două luni cu mocasinii lui.*

— Asta știu eu ce înseamnă, am spus. L-am auzit pe tata folosind expresia asta de multe ori. Mai demult îmi imaginam că e vorba despre două luni care șed fiecare în câte un mocasin de indian, dar tata mi-a spus că de fapt înseamnă că n-ar trebui să judeci pe nimeni decât dacă ai fost în pielea persoanei respective. Adică până n-ai umblat cu mocasinii lui, cum ar veni. Până n-ai fost în situația lui.

— Și zici că și tatăl tău spune așa de multe ori? a întrebat Phoebe.

— O, știu ce-ți trece prin minte, am spus eu atunci, dar să știi că tata nu s-ar furișa până aici ca să lase mesaje din astea. Și nu e scrisul lui.

Apoi a intrat în cameră și Ben, iar Mary Lou l-a întrebat ce crede c-ar putea însemna povestea asta. În loc de răspuns, Ben a luat o foaie de hârtie de pe biroul lui Mary Lou și a desenat iute ceva. Desenul lui era cam ciudat, fiindcă înfățișa exact ceea ce-mi imaginasem eu: o pereche de mocasini în care ședeau două luni.

Mary Lou i-a spus lui Phoebe:

— Poate că tatăl tău, la el la birou, este genul de persoană care-i judecă pe ceilalți cu foarte mare ușurință. Și-ar trebui mai întâi să umble cu mocasinii lor.

— Tata *nu* judecă pe nimeni, a spus Phoebe.

— Nu e nevoie să te simți atacată, a spus atunci Ben.

— Nu mă simt atacată. Vă spun numai că tata nu se grăbește să-i judece pe alții.

După un timp am mers cu toții la magazin. Credeam că vom merge numai eu, Phebe și Mary Lou, dar, când să ieșim din casă, au mai apărut și Tommy și Dougie, iar în ultima clipă Ben a zis că vine și el.

— Nu știu cum poți suporta toate astea, i-a spus Phoebe lui Mary Lou.

— Ce să suport?

Phoebe a arătat spre Tommy și spre Dougie, care, ca niște jucării cărora le întorci cheița și încep să se miște, alergau de colo-colo printre noi, făcând ba ca avionul, ba ca trenul. Apoi, brusc, o luau la fugă înainte și ne pomeneam că pică grămadă unul peste celălalt și se pun pe plâns. Apoi săreau în picioare și se luau la bătaie și pe urmă iar începeau să fugă după bondari.

— Sunt obișnuită, a răspuns Mary Lou. Frații mei fac tot timpul prostii din astea.

Tot drumul Ben a mers în spatele meu. Chestia asta mă cam neliniștea. Mă întorceam să văd ce tot face acolo. Dar nu făcea nimic, doar pășea în urma mea cu un zâmbet întipărit pe chip.

La un moment dat Tommy s-a izbit de mine și mai-mai să mă dărâme. Dar m-a prins Ben la timp. M-a prins în brațe ca să nu cad, dar m-a ținut mai mult, chiar și după ce era limpede că nu mai aveam cum să cad. Am simțit din nou în nări mirosul acela ciudat de grepfrut și l-am simțit pe Ben lipindu-și obrazul de părul meu.

— Dă-mi drumul! am spus, dar el nu mi-a dat drumul.

Atunci am simțit ceva ciudat, ca și cum o mică vietate mi-ar fi suit încet-încet pe șira spinării, dar nu era o senzație neplăcută, ci mai degrabă ceva ușor, ca o gâdilătură. M-am gândit că poate mi-a băgat Ben ceva pe sub guler.

— Dă-mi *drumul*! am zis din nou.

Atunci Ben m-a lăsat în sfârșit în pace.

Dar când am ajuns la magazin chiar că am tras o sperietură. Poate că ascultasem prea multe povești de-ale lui Phoebe cu nebuni și cu criminali care umblă cu toporul după ei. Răsfoiam niște reviste împreună cu Phoebe când deodată am simțit că cineva se uită la noi. M-am întors

înspre locul în care se afla Ben, dar și el, și Mary Lou erau ocupați – scotoceau printre batoanele de ciocolată. Totuși nu reușeam să scap de senzația că ne pândește cineva. M-am întors în cealaltă parte și atunci, în capătul cel mai îndepărtat al magazinului, l-am văzut pe tânărul acela agitat care fusese acasă la Phoebe. Era la casă, tocmai plătea ceva, dar în timp ce-i dădea banii vânzătoarei privea fix spre noi două. I-am dat un cot lui Phoebe.

— O, nu, ăsta-i nebunul! a exclamat ea și îndată s-a repezit spre Ben și spre Mary Lou.

— Uitați-vă repede! Ăla-i nebunul!

— Unde?

— La casă.

— Dar nu e nimeni acolo, a spus Mary Lou.

— Era acolo adineauri, pe cuvânt, a spus Phoebe. Jur că era acolo! Întrebați-o pe Sal.

— Zău că era acolo, am spus.

Mai târziu, după ce ne-am despărțit de Mary Lou, eram pe stradă, îndreptându-ne spre casa lui Phoebe, când deodată am auzit niște pași care veneau din spate și se apropiau în fugă. Phoebe a spus că nu mai avem nicio șansă.

— Dacă vine nebunul și ne lovește în cap și ne lasă aici, pe trotuar... a spus ea.

În clipa aceea am simțit o mână pe umăr și am deschis gura să strig, dar din gâtlej nu mi-a ieșit niciun sunet. Creierul meu spunea „Strigă, strigă!“, dar vocea îmi pierise cu totul.

Din fericire era doar Ben.

— V-am speriat? ne-a întrebat el.

— Să știi că asta n-a fost deloc o glumă bună, a zis Phoebe.

— Hai că vă conduc eu până acasă, a spus el. Pentru orice eventualitate. În caz că e, cine știe, vreun... vreun... nebun prin zonă.

Nu reușea să pronunțe cuvântul *nebun*. Până am ajuns acasă la Phoebe, Ben ne-a spus niște lucruri ciudate. Întâi a zis:

— Poate că n-ar trebui să-i mai spuneți nebun.

— De ce? a întrebat Phoebe.

— Fiindcă nebun este... înseamnă... sună ca... În fine, las-o baltă!

Nu voia să mai continue și chiar părea rușinat că a adus vorba despre asta. Apoi s-a întors către mine:

— La voi în familie nu vă atingeți niciodată unul pe altul?

— Ce vrei să spui?

— Doar mă întrebam, a zis el. Fiindcă tresari de fiecare dată când te atinge cineva.

— Nu-i adevărat!

— Ba da.

Atunci m-a atins pe braț. Trebuie să recunosc că mi-a venit să tresar, dar m-am abținut. M-am prefăcut că nici nu bag de seamă că și-a pus mâna pe brațul meu. Dar am simțit din nou vietatea aceea că începe să mă gâdile pe șira spinării.

— Hmm, a spus el, ca și cum ar fi fost un medic care consultă un pacient. Hmm!

Și-a luat mâna de pe brațul meu, apoi m-a întrebat:

— Unde e mama ta?

Nu spusesem nimănui nimic despre mama, nici măcar lui Phoebe, poate doar o dată, când mă întrebase despre ea. Nu-i spusesem decât că mama nu mai locuiește cu noi.

Ben a continuat:

— L-am văzut pe tatăl tău o dată, dar pe mama ta niciodată. Unde e?

— E în Idaho. În Lewiston, statul Idaho.

— Și ce face acolo? a întrebat Ben.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Nici prin cap nu mi-a trecut să-l întreb și eu pe el unde e mama lui. Ben m-a atins din nou pe braț, iar eu am tresărit.

— Aha! Te-am prins de data asta.

Mă deranja faptul că spusese asta. Mi-am dat seama că tata nu mă mai ia în brațe așa de des ca înainte. Poate într-adevăr începusem să tresar atunci când cineva mă atingea. Dar n-am fost întotdeauna așa. Altădată, în familia noastră ne îmbrățișam mereu unii pe alții. Mergând mai departe alături de Ben și de Phoebe, mi-am amintit o întâmplare de când aveam vreo nouă sau zece ani. Mama se strecurase în patul meu și se culcușise lângă mine.

— Hai să construim o plută și să pornim pe râu în jos, îmi spusese.

M-am tot gândit apoi la pluta aia și chiar credeam că într-o zi am putea să construim una și să pornim noi două împreună pe râu în jos. Dar când a plecat în Lewiston, Idaho, a plecat singură, fără mine.

Apoi Ben a atins-o pe braț și pe Phoebe și a tresărit și ea.

— Ha! a spus el. Te-am prins! Și tu tresari, Bibi.

Și asta m-a deranjat. Băgasem de seamă că cei din familia lui Phoebe păreau mereu încordați. Erau extrem de ordonați și de respectabili și îngrozitor de rigizi. Oare începusem să devin și eu așa? Și ei de ce erau așa? De câteva ori o văzusem pe mama lui Phoebe încercând să-i

atingă ba pe Phoebe, ba pe Prudence, ba pe domnul Winterbottom, dar toţi se trăseseră înapoi, de parcă ei ar fi depăşit deja stadiul în care să se atingă, iar ea nu.

Oare tot aşa mă trăgeam şi eu când încerca mama să mă atingă? Avea şi ea nişte goluri care rămăseseră neocupate? De aceea plecase?

Când am ajuns pe aleea din faţa casei lui Phoebe, Ben a spus:

— De-acum sunteţi în siguranţă. Cred c-am s-o iau din loc.

— Du-te, a spus Phoebe.

Atunci a apărut Volkswagenul galben al doamnei Cadaver şi a oprit scrâşnind lângă bordură. Doamna Cadaver, cu părul ei roşu de vrăjitoare zburând în toate părţile, ne-a făcut semn cu mâna, apoi a început să scoată din maşină tot felul de lucruri pe care le-a trântit pe trotuar.

— Cine e asta? a întrebat Ben.

— Doamna Cadaver.

— *Cadaver?* Adică leş?

— Da.

— Bună, Sal! a strigat doamna Cadaver.

Pe trotuar erau deja o mulţime de sacoşe burduşite. Ben a întrebat-o dacă are nevoie de ajutor.

— O, ce drăguţ din partea ta! a spus doamna Cadaver, cu o sclipire în ochii cenuşii, sălbatici.

— Mie mi-e o frică de ea de mor, a spus Phoebe.

Pe urmă i-a şoptit lui Ben:

— Vezi să nu cumva să intri la ea-n casă!

— De ce? a întrebat Ben cu voce tare.

Doamna Cadaver a ridicat de-ndată privirea:

— Ce-aţi spus? a întrebat ea.

— A, nimic, a răspuns Phoebe.

Atunci doamna Cadaver a continuat:

— Sal, nu vrei să intri și tu?

— Tocmai mergeam la Phoebe, am spus încântată că am o scuză.

Atunci a apărut la ușa din față și mama lui Phoebe:

— Phoebe! Ce faci, nu intri în casă?

L-am lăsat pe Ben în stradă. Chiar când intram în casă, l-am văzut ridicând ceva de pe trotuar. Era un topor lucios, nou-nouț.

Mama lui Phoebe a întrebat:

— Acela e fratele lui Mary Lou? V-a condus până acasă? Dar Mary Lou unde e?

— Of, nu pot suferi când îmi pui trei întrebări una după alta! s-a plâns Phoebe.

Apoi, aruncând o privire pe geam, l-am văzut pe Ben. Târa toporul în sus pe treptele din fața casei doamnei Cadaver. Phoebe a exclamat:

— Nu, nu intra în casă!

În clipa aceea am văzut-o și pe doamna Cadaver, care ținea deschisă ușa de la intrare, iar Ben a dispărut înăuntru.

— Phoebe, *ce* tot faci? a întrebat mama ei.

Phoebe a scos plicul din buzunar. Plicul cu mesajul cel nou.

— Am găsit asta afară, a spus ea.

Doamna Winterbottom a defăcut plicul cu grijă, de parcă s-ar fi așteptat să fie o bombă în miniatură înăuntru.

— O, draga mea, a spus, de la cine e? Și pentru cine e? Ce înseamnă asta?

Phoebe a început să-i explice ce înseamnă „ordine de zi".

— Știu ce e aceea „ordine de zi", Phoebe. Nu-mi place deloc treaba asta. Vreau să știu cine ne tot trimite mesajele astea.

Credeam că Phoebe o să-i povestească scena de la magazin, cum l-am întâlnit acolo pe tânărul agitat. Dar Phoebe n-a scos o vorbă despre asta. Puțin mai târziu l-am văzut pe Ben ieșind din casa doamnei Cadaver. Părea întreg și nevătămat.

În ziua aceea, când am ajuns acasă, l-am găsit pe tata în garaj; meșterea ceva la mașină. Era aplecat deasupra motorului, așa că la început nu i-am văzut fața.

— Tati, tu ce crezi că înseamnă atunci când cineva atinge pe altcineva, iar cel care e atins tresare? Crezi că înseamnă că persoana care tresare e mai puțin prietenoasă?

Tata s-a întors încet către mine. Avea ochii roșii și umflați. Cred că plânsese. Avea mâinile și cămașa pline de ulei de motor. Cu toate astea n-am tresărit deloc când m-a îmbrățișat.

CAPITOLUL 12

PATUL MATRIMONIAL

Pe la început, când le povesteam despre Phoebe, bunica și bunicul nu făceau nimic altceva decât să stea liniștiți și să asculte. Bunicul era atent la drum, iar bunica se uita pe fereastră. Doar din când în când mai scoteau câte un „O, Doamne!" sau „Zău, chiar așa?" Dar, pe măsură ce povestea înainta, au început să mă întrerupă tot mai des.

Când le-am povestit despre mesajul cu *Fiecare om își are propria lui ordine de zi*, bunica a izbit cu palma în bordul mașinii și a exclamat:

— Păi chiar așa e! Doamne, Dumnezeule! Nu despre asta e vorba de fapt?

Am întrebat:

— Cum adică?

— Adică fiecare își vede de treaba lui și se gândește numai la propriile probleme, la viața lui, la grijile lui. Dar în schimb ne așteptăm ca toți ceilalți să-și facă programul după propria noastră ordine de zi. „Ia să iei în seamă și grijile mele! Ia îngrijorează-te și tu împreună cu mine! Ia poftește în viața mea! Ia preocupă-te de problemele mele! Ia poartă-mi și mie de grijă!"

Apoi bunica a oftat.

Bunicul s-a scărpinat în creștet.

— Acuma te-ai făcut filosoafă sau ce?

— Ia vezi-ți tu de propria ta ordine de zi! i-a întors-o bunica.

Când le-am povestit despre Ben, cum m-a întrebat unde e mama și cum i-am spus că este în Lewiston și că n-am chef să-i spun mai multe, bunica și bunicul s-au uitat unul la celălalt. Apoi bunicul a zis:

— O dată, tatăl meu a fost plecat șase luni și n-a spus nimănui unde pleacă. După o vreme, prietenul meu cel mai bun m-a întrebat unde e tata. Atunci am făcut un pas în spate și i-am tras un pumn în falcă. Celui mai bun prieten al meu! Drept în falcă l-am lovit.

— Pe asta nu mi-ai spus-o niciodată, a zis bunica. Sper că ți-a tras și el una.

Bunicul a arătat spre locul din care îi lipsea un dinte.

— Vezi asta? El mi-a scos dintele ăsta.

Apoi, când le-am povestit cum am tresărit când m-a atins Ben și cum am mers acasă și l-am găsit pe tata în garaj, bunica și-a desfăcut centura de siguranță, s-a răsucit cu totul spre mine, s-a rezemat de spătarul scaunului și, luându-mi mâna într-a ei, mi-a sărutat-o. Bunicul a zis:

— Pup-o și din partea mea!

Iar bunica mi-a pupat mâna din nou.

În câteva rânduri, când le-am descris lumea lui Phoebe cea populată de nebuni și de criminali înarmați cu topoare, bunica a zis:

— Fix ca Gloria, pe cuvântul meu. Exact, exact ca Gloria!

O dată, după ce bunica a spus asta, bunicul a făcut o mutră visătoare, dar bunica i-a tăiat-o:

— Ia nu mai suspina atâta după Gloria! Știu eu prea bine ce-ți trece prin minte.

— O auzi, puișor? a zis bunicul. Bobița cică știe tot ce îmi trece prin cap. Nu că e tare?

Chiar înainte să ajungem la granița cu Dakota de Sud, bunicul a cotit-o spre nord, făcând un ocol. Văzuse un indicator care arăta spre Monumentul Național Pipestone din Pipestone, statul Minnesota. Tăblița înfățișa un indian care fuma dintr-o pipă.

— La ce-ți trebuie să vezi un indian bătrân trăgând dintr-o pipă? l-a întrebat bunica.

Nici ei nu-i plăcea termenul *băștinaș*, așa cum nu-i plăcea nici mamei.

— Așa vreau eu! i-a răspuns bunicul. Poate că nu vom mai avea șansa asta a doua oară.

— Șansa de a vedea un indian fumând o pipă? l-a întrebat bunica.

— O să dureze mult? am întrebat eu, în timp ce aerul țipa *repede, repede, repede.*

— Nu prea mult, puișor. Dar trebuie să ne mai răcim puțin și car-bus-te-ra-toarele. Drumurile astea storc toată viața din mine.

Drumul către Pipestone șerpuia printr-o pădure întunecoasă și răcoroasă. Dacă închideai ochii și trăgeai adânc aer în piept, puteai crede după miros că ai ajuns în Bybanks, Kentucky. Pipestone era un orășel. Oriunde întorceai privirea, vedeai oameni care vorbeau între ei. Stăteau în picioare și pălăvrăgeau sau ședeau pe o bancă și pălăvrăgeau sau mergeau pe stradă și pălăvrăgeau. Când treceam pe lângă ei, ne priveau drept în ochi și ne spuneau „Bună" sau „Salut". S-ar putea să sune cam aiurea, dar ne simțeam ca la noi acasă în orășelul acela. Era exact ca în Bybanks, unde toată lumea se oprește să-ți povestească ceva pentru că te cunoaște de când lumea și pământul.

Am ajuns apoi la Monumentul Național Pipestone și-am văzut niște indieni care bocăneau cu ciocanele și

spărgeau piatră într-o carieră. L-am întrebat pe unul dintre ei dacă este băştinaş. El a răspuns:

— Nu, eu sunt doar un om.

Atunci eu am spus:

— Dar eşti băştinaş?

El a răspuns:

— Nu, eu sunt indian american, a răspuns el.

— Şi eu tot aşa, am spus. Am sânge indian.

I-am privit pe ceilalţi indieni americani cum îşi făceau pipe din piatră. La Muzeul Pipelor am aflat tot ce se poate afla despre pipe. Într-o mică poiană din faţa muzeului, un indian şedea pe o buturugă şi trăgea dintr-o pipă a păcii foarte lungă. Am rămas vreo cinci minute privindu-l. Pe urmă bunicul l-a întrebat dacă n-ar putea să tragă şi el din pipa lui.

Bărbatul i-a întins pipa. Bunicul s-a aşezat pe iarbă, a pufăit de două ori din pipă, după care i-a dat-o mai departe bunicii. Bunica nici măcar n-a clipit. A pufăit şi ea de două ori, pe urmă mi-a întins pipa mie. Capătul pipei era dulceag şi lipicios. Am pupat-o de două ori, aşa cum făcuseră şi bunica, şi bunicul. Fumul mi-a invadat gura; nu l-am dat afară nici măcar când i-am dat pipa înapoi indianului.

Am ţinut în continuare fumul acela în gură până când bunica şi bunicul au mai pufăit de câteva ori din pipă. Mă simţeam cam ameţită. Abia atunci am întredeschis buzele. Din gură mi-a ieşit un fir subţirel de fum care s-a răsucit în văzduh. Când l-am văzut, nu ştiu de ce, mi-am amintit de mama. Nu avea nicio noimă, dar mintea mea îmi spunea: „Iat-o pe mama ta cum se duce." Am urmărit cu privirea fumul care se risipea în aer.

Bunicul a cumpărat două pipe ale păcii de la magazinul de lângă muzeu, una pentru el şi cealaltă pentru mine.

— Asta nu-i ca să fumezi, mi-a spus. Ci ca să-ți amintești.

În noaptea aceea am dormit la un motel care se numea Motelul Palatul Păcii al lui Joe Indianul. Pe un semn din hol cineva tăiase cuvântul „Indianul" și scrisese „Băștinașul", așa încât acum pe semn scria: „Motelul Palatul Păcii al lui Joe Băștinașul". În camera noastră broderia cu „Joe Indianul" de pe prosoape fusese modificată cu un marker negru în „Joe Amerindianul". De ce nu se puteau oare pune cu toții de-acord asupra unui singur cuvânt?

Deja mă obișnuisem să dorm în aceeași cameră cu bunica și bunicul. În fiecare seară urcau în pat și se întindeau pe spate unul lângă altul. Și absolut în fiecare seară bunicul spunea:

— Deh, nu-i chiar ca patul nostru matrimonial, dar o fi și ăsta bun!

Probabil că pentru bunicul cel mai de preț lucru din toată lumea, în afară de bunica, era patul lor matrimonial. Așa îi spunea el patului de acasă, din Bybanks, Kentucky. Tot povestea cum în patul acela se născuseră și el, și toți frații lui; iar mai apoi și toți copiii lor, ai bunicii și ai lui, se născuseră tot acolo.

Când bunicul spune povestea asta, începe întotdeauna cu vremea când avea el șaptesprezece ani și locuia împreună cu părinții lui în Bybanks. Atunci a întâlnit-o pe bunica. Ea venise în vizită la mătușa ei, care locuia de cealaltă parte a pajiștii.

— Pe vremea aia eram doar un puști zănatic, zicea bunicul. Nu stăteam eu în loc pentru nicio fată, să știi și tu.

Ca o zvârlugă era bunicul, nu-l puteai face să stea locului o clipă. Dar când a văzut-o într-o zi pe bunica alergând pe pajiște, cu părul ei lung și moale cum e coama mânzului, a început să alerge după ea ca să o prindă.

— Așa eram în tinerețe, niște nebuni. Iar bunica ta a fost cea mai sălbatică, cea mai neîmblânzită, cea mai țâfnoasă și cea mai frumoasă ființă care s-a văzut vreodată pe fața pământului.

Bunicul a spus că timp de douăzeci și două de zile a urmărit-o peste tot ca un câine bătrân și bolnav, iar în cea de-a douăzeci și treia zi a mers la tatăl ei și l-a întrebat dacă îi dă voie să se însoare cu ea. Tatăl ei a spus:

— Dacă poți s-o faci să stea pe loc cât să se mărite cu tine și dacă îi place și ei de tine, atunci n-ai decât.

Când bunicul a întrebat-o pe bunica dacă vrea să se mărite cu el, ea l-a întrebat:

— Câine ai?

Bunicul a spus că da. Avea o cățea beagle bătrână și grăsună, pe nume Sadie. Atunci bunica l-a întrebat:

— Și unde doarme cățeaua?

Întâi bunicul a dat din colț în colț. Pe urmă a zis:

— Dacă vrei să știi adevărul-adevărat, doarme cu mine. Dar, dacă ne-am căsători, atunci aș...

Atunci bunica a întrebat iarăși:

— Dar când intri seara pe ușă, ce face cățeaua ta?

Bunicul nu reușea să-și dea seama unde voia să ajungă bunica cu întrebările astea, așa că a spus adevărul golgoluț:

— Ce să facă? Sare pe mine, mă linge și începe să latre.

— Și atunci *tu* ce faci? a mai întrebat bunica.

— Păi... Of!... a făcut bunicul.

N-ar fi vrut să recunoască și asta, dar totuși i-a spus:

— O iau în brațe și o mângâi până se potolește. Câteodată îi și cânt ceva. Of, mă faci să mă simt prost.

— Nu asta era intenția mea, a spus bunica. Acum am aflat tot ce voiam să știu. Cred că, dacă te porți așa de

frumos cu un câine, cu mine ai să te porți și mai bine. Și mă gândesc că, dacă bătrâna Sadie te iubește așa de mult, poate că eu o să te iubesc și mai mult. Așa că, da, mă mărit cu tine.

După trei luni erau deja căsătoriți. În timpul scurs de la cererea în căsătorie și până la nuntă, bunicul împreună cu tatăl și cu frații lui au ridicat o căsuță în poiana din spatele pajiștii.

— N-am avut timp să terminăm de pregătit chiar totul, povestea bunicul, așa că n-aveam mobilă în căsuța noastră, dar nu mai conta. Cu mobilă sau fără, tot acolo aveam de gând să ne petrecem noaptea nunții.

Cununia a avut loc într-un crâng de plopi tremurători, într-o zi senină de iulie. După aceea a urmat petrecerea pe malul râului, la care au venit prieteni și rude. La un moment dat, în timpul mesei, bunicul a observat că tatăl și doi dintre frații lui nu mai erau acolo. Întâi s-a gândit că poate puneau la cale „băuta mirelui", obiceiul ăla când bărbații îl fură pe mire de la nuntă pentru o oră și îl duc în pădure, unde beau cu toții împreună o sticlă de whisky. Până s-a sfârșit nunta, tatăl și frații lui au apărut din nou. Bunicul a rămas nefurat și nedus la „băută". Dar s-a bucurat că a fost așa, pentru că voia să-și păstreze mintea limpede pentru mai târziu.

După ce s-a terminat nunta, bunicul a luat-o pe bunica în brațe și a dus-o așa până în celălalt capăt al pajiștii. În urma lor toți au început să cânte: „O, să ne-ntâlnim printre lalele / Când lalelele vor înfloooori..." Cântecul ăsta se cânta întotdeauna la nunți atunci când plecau mirii. Era un fel de glumă, ca și cum bunicul și bunica urmau să plece singuri și s-ar putea să nu mai apară printre ceilalți până în primăvara următoare, pe vremea lalelelor.

Bunicul a dus-o pe bunica în brațe până la capătul pajiștii, apoi a luat-o printre copaci, până în poienița unde se afla căsuța lor. A trecut-o și pragul tot în brațe. Când a ajuns înăuntru și s-a uitat de jur împrejur, a izbucnit în plâns.

Motivul pentru care bunicul a izbucnit în plâns când a intrat cu bunica în casă era acela că înăuntru, chiar în mijlocul noului dormitor, trona patul părinților lui, patul în care se născuseră și bunicul, și toți frații lui, patul în care până atunci dormiseră părinții lui. De asta dispăruseră tatăl și frații lui în timpul nunții: mutaseră patul în casa cea nouă a bunicilor. Iar la picioarele patului, dând din coadă și clefăind, era Sadie, bătrâna cățea beagle.

Bunicul sfârșea întotdeauna povestea spunând:

— Patul acela a fost acolo toată viața mea și în el am să mor. Înseamnă că atunci patul nostru de nuntă va ști tot ce se poate ști despre mine.

Așadar, seară de seară, cât a durat călătoria noastră către Idaho, bunicul mângâia ușor cu palma patul de motel și spunea:

— Deh, nu-i chiar ca patul nostru matrimonial, dar o fi și ăsta bun!

Ascultându-l, întinsă în patul de alături, mă întrebam dacă voi avea și eu vreodată un pat matrimonial ca al bunicilor mei.

CAPITOLUL 13

ENERGICUL DOMN BIRKWAY

Era timpul să le povestesc bunicii și bunicului și despre domnul Birkway.

Domnul Birkway era tare ciudat. Nu știam ce să cred despre el. Mă gândeam că sigur are niște gărgăuni pe undeva prin tărtăcuță. Era unul dintre profesorii aceia plini de entuziasm, cărora le place la nebunie materia pe care o predau și care se fâțâie de colo-colo prin clasă, când dând teatral din mâini, când strângându-și pumnii la piept, când bătându-i pe ceilalți ușor pe umeri. Și exclama mereu: „Excelent!", „Minunat!", „Grozav!"

Era un bărbat înalt și slab. Părul negru ca o claie îi dădea un aer sălbatic, dar și ochii îi erau enormi, căprui-închis, ca de vițel, care licăreau mereu. Când își ațintea ochii aceia asupra ta, aveai impresia că nu-și mai dorea nimic altceva de la viață decât să stea acolo și să te asculte pe tine și numai pe tine.

Pe la jumătatea primei ore, domnul Birkway a cerut ca toată lumea să-i dea jurnalele scrise în timpul verii. Tot preumblându-se încoace și-ncolo printre bănci, aduna jurnalele copiilor din clasă de parcă ar fi adunat mană cerească, nu alta. Când lua câte un jurmal, îi spunea elevului:

— Minunat!

Eram îngrijorată, pentru că eu nu aveam jurnal.

Pe banca lui Mary Lou Finney erau șase jurnale. *Șase!* Domnul Birkway a exclamat:

— Doamne, Dumnezeule! O fi... să fie oare... Shakespeare?

Apoi a început să numere jurnalele lui Mary Lou.

— Șase! Extraordinar! Magnific!

În celălalt capăt al clasei, Christy și Megan, două fete care își făcuseră propriul lor club, care se numea GGP (ce o fi însemnând și asta), șopoteau între ele și-o săgetau pe Mary Lou cu priviri în care se ghicea invidia. Când domnul Birkway a dat să-i ia caietele, Mary Lou și-a pus mâna peste ele și i-a spus încet:

— Eu nu vreau să-mi citiți jurnalele.

— Cum adică? a bubuit domnul Birkway. Cum să nu le *citesc*?

Peste întreaga sală s-a așternut liniștea. Atunci domnul Birkway a înhățat jurnalele înainte ca Mary Lou să apuce măcar să clipească, spunând:

— Nu fi prostuță! Excepțional! Mulțumesc!

O altă fată din clasă, Beth Ann, arăta de parcă ar fi fost gata-gata să izbucnească în plâns. Phoebe mi-a făcut un semn din sprâncene din care am înțeles că nici ea nu era prea încântată de ceea ce se întâmpla. De fapt, cred că sperau cu toții ca domnul Birkway să nu citească jurnalele.

Domnul Birkway a trecut mai departe de la o bancă la alta, înhățând jurnalele. Jurnalul lui Alex Cheevey era acoperit cu autocolante cu baschetbaliști. Jurnalul lui Christy și cel al lui Megan aveau lipite o mulțime de fotografii cu fotomodele masculine. Pe coperta jurnalului lui Ben era o caricatură care înfățișa un băiat cu un cap normal, dar care în loc de brațe și picioare avea niște

creioane, iar din vârfurile mâinilor și ale picioarelor i se prelingeau niște cuvinte.

Ajungând la banca lui Phoebe, domnul Birkway a ridicat jurnalul ei, un caiet simplu, l-a deschis și a aruncat o privire înăuntru. Atunci Phoebe s-a făcut mică și a spus:

— N-am scris prea mult. De fapt, nici nu-mi prea amintesc despre ce-am scris.

Când domnul Birkway a ajuns la mine, inima îmi bătea așa de tare, încât mă temeam că o să-mi sară afară din piept.

— Biet copil, a spus el. Tu n-ai avut nici măcar șansa de-a scrie un jurnal.

— Eu sunt nouă...

— Nouă! a spus el. Ce noroc pe tine! Nu există nimic mai bun pe lumea asta decât o persoană nouă!

— N-am știut că trebuie să scriu un jurnal...

— Nu-ți face probleme, a spus domnul Birkway. Am să mă gândesc eu la ceva.

N-aveam nicio idee la ce se referă. M-am gândit că poate mă va pune să scriu foarte mult în plus la tema de casă sau așa ceva. Apoi toată ziua copiii, adunați în grupuri-grupuri, se tot întrebau unul pe altul:

— Ai scris despre mine?

Am fost foarte bucuroasă că eu n-am scris nimic.

O vreme n-a mai zis nimeni nimic despre jurnale. N-aveam de unde să știm câte probleme o să se iște din pricina lor.

CAPITOLUL 14

TUFA DE RODODENDRON

Într-o sâmbătă mă aflam din nou acasă la Phoebe. Tatăl ei plecase să joace golf, iar mama ei avea de rezolvat niște treburi prin oraș. Doamna Winterbottom ne înșirase o listă lungă cu toate locurile în care putea fi găsită în caz că aveam nevoie de ea. Dacă auzeam zgomote, orice fel de zgomote, trebuia să sunăm imediat la poliție.

— După ce sunați la poliție, ne-a spus doamna Winterbottom, chemați-o pe doamna Cadaver. Cred că e acasă astăzi. Sunt sigură că va veni îndată.

— *Sigur*, cum să nu! mi-a șoptit Phoebe. Doamna Cadaver e ultima persoană la care aș apela.

La orice zgomot Phoebe se gândea că poate e nebunul care a intrat peste noi în casă sau că e cel cu mesajele, care se apropie tiptil să mai lase încă un bilet anonim pe verandă. De cât tresărea Phoebe, m-am pomenit că mă ia și pe mine cu frică.

După plecarea mamei ei, Phoebe a început:

— Nu ți se pare că doamna Cadaver merge la lucru la cele mai ciudate ore? Câteodată toată săptămâna lucrează noapte de noapte și se întoarce acasă când majoritatea oamenilor de-abia se trezesc. Alteori lucrează în timpul zilei.

— E asistentă medicală. Bănuiesc că lucrează în schimburi, am spus.

În ziua aceea doamna Cadaver era acasă și se tot învârtea prin grădină. O vedeam de la fereastra camerei lui Phoebe. De fapt, nu se învârtea prin grădină, ci tot lovea cu toporul și hăcuia. Tăia ramuri din copaci, apoi le căra în spatele grădinii, unde le arunca peste o grămadă mare formată din alte ramuri, pe care le tăiase cu o săptămână înainte.

— Ți-am zis eu că e forțoasă, a spus Phoebe.

După ce a terminat cu ramurile, doamna Cadaver s-a apucat să ciopârțească o biată tufă de trandafiri care încerca să se cațăre pe unul dintre pereții laterali ai casei. Apoi a început să tundă niște tufe care formau un gard viu ce despărțea curtea ei de a lui Phoebe. A trecut după aceea la o tufă de rododendron, pe care o tot aduna și o tot răsfira. La un moment dat, pe aleea din fața casei ei a oprit o mașină. Un bărbat înalt, cu păr negru ca o claie, a sărit din mașină și, dând cu ochii de doamna Cadaver, s-a apropiat îndată de ea. Pe urmă cei doi s-au îmbrățișat.

— O, nu! a exclamat Phoebe.

Bărbatul cu părul negru ca o claie era domnul Birkway, profesorul nostru de engleză.

Doamna Cadaver a întins mâna spre tufa de rododendron, pe urmă spre topor. Îi arăta ceva. Domnul Birkway a clătinat din cap, apoi a dispărut în garaj, de unde s-a întors cu două lopeți. Pe urmă, împreună cu doamna Cadaver, a început să sape, să scurme și să scoată pământul din jurul bietei tufe. În cele din urmă tufa s-a răsturnat într-o rână. Atunci cei doi au luat-o și au dus-o în cealaltă parte a curții, unde era o ridicătură de pământ, și au replantat-o acolo.

— Poate că vrea să ascundă ceva sub tufa aia, a spus Phoebe.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi cadavrul domnului Cadaver, ți-am mai spus doar. Poate că domnul Birkway a ajutat-o să-l ciopârțească și să-l îngroape pe soțul ei și poate că, temându-se să nu fie descoperiți, s-au hotărât să mascheze locul cu tufa aceea de rododendron.

Probabil că se vedea pe chipul meu că nu prea cred asta, fiindcă Phoebe a continuat:

— Sal, nu se știe niciodată! Și știi ce? Nu cred că tu și tatăl tău ar trebui să mai veniți pe la doamna Cadaver.

Cu ideea asta categoric eram și eu de acord. Fusesem acasă la doamna Cadaver împreună cu tata cu două seri mai înainte și nu mă simțisem deloc în largul meu. Observam tot felul de lucruri ciudate în casa lui Margaret: măști înspăimântătoare, săbii vechi, cărți cu titluri ca *Crimele din Rue Morgue* sau *Craniul și barda*. În plus, la un moment dat, Margaret m-a prins la înghesuială în bucătărie și m-a întrebat:

— Ei, ce ți-a spus tatăl tău despre mine?

— Nimic, am răspuns eu.

— Of!...

Părea dezamăgită.

Tata se purta întotdeauna altfel când eram la Margaret. Acasă îl găseam uneori șezând pe pat și privind fix podeaua, citind scrisori vechi sau uitându-se la albumul cu fotografii. Părea trist și se vedea că se simte singur. Dar când mergeam la Margaret zâmbea, uneori chiar râdea. O dată, Margaret și-a pus mâna peste a lui, iar el nu și-a tras mâna. Mie nu mi-a fost deloc pe plac treaba asta. Nu voiam să-l văd trist, dar, când era trist, cel puțin știam că se gândește la mama. Așa că, atunci când Phoebe a spus că eu și tata

n-ar mai trebui să mai mergem în vizită la Margaret, am îmbrățișat ideea cu mare entuziasm.

Când s-a întors acasă după ce și-a terminat toate treburile prin oraș, mama lui Phoebe arăta îngrozitor. Suspina și își tot sufla nasul.

Phoebe i-a spus că noi mergem să ne facem temele. După ce-am ajuns sus, în camera ei, i-am spus lui Phoebe:

— Poate că ar fi trebuit s-o ajutăm pe aranjeze cumpărăturile în bufet.

Phoebe a răspuns:

— Nu, îi place să facă lucrurile astea singură.

— Ești sigură?

— Sigur că sunt sigură, a spus Phoebe. Doar am trăit aici toată viața, nu?

— Mama ta arată de parcă ar fi plâns. Poate că i s-a întâmplat ceva. Poate că are ceva pe suflet.

— Nu crezi că mi-ar spune?

— Poate că-i e teamă să-ți spună, i-am zis.

Mă întrebam de ce mie îmi vine atât de ușor să-mi dau seama că mama lui Phoebe are probleme și se simte nefericită, iar Phoebe nu reușește deloc să vadă asta. Sau poate, dacă își dădea seama, prefera să nu se amestece. Poate că de fapt nu *voia* să bage de seamă. Poate că ăsta e lucrul care o speria. Mă întrebam dacă nu cumva se întâmplase la fel și cu mama mea. Poate c-au fost lucruri în legătură cu ea pe care nu le-am băgat în seamă?

Mai târziu, în aceeași după-amiază, când am coborât din nou cu Phoebe la parter, doamna Winterbottom stătea de vorbă cu Prudence.

— Nu ți se pare că viața mea este foarte searbădă? a întrebat doamna Winterbottom.

— Cum adică? a întrebat Prudence, care tocmai își pilea unghiile. Oare mai avem acetonă?

Mama lui Phoebe a mers în baie și a adus o sticluță de acetonă.

Atunci Prudence a spus:

— O, până nu uit! Crezi că mi-ai putea coase tivul la fusta maro, ca s-o pot purta mâine? Hai, te rog!...

Prudence și-a înclinat capul într-o parte și a început să se tragă de o șuviță de păr, la fel ca Phoebe, și a strâns din buze.

— Prudence nu știe să coasă? am întrebat-o pe Phoebe.

— Ba da, cum să nu știe? Dar de ce întrebi?

— Mă întrebam numai de ce nu-și coase singură fusta.

— Sal, tu te-ai cam pus pe criticat!

În ziua aceea înainte de a pleca de acolo, doamna Winterbottom i-a dat lui Prudence fusta maro cu tivul cusut. Pe drum până acasă m-am tot gândit la doamna Winterbottom și la ce o fi vrut ea să spună când a întrebat dacă viața ei e searbădă. Dacă nu-i plăcea să tot facă plăcinte, să facă curățenie, să sară și să-i aducă lui Prudence acetona sau să coasă tivuri, de ce făcea toate astea? De ce nu le spunea fetelor să mai pună și ele mâna pe câte ceva? Poate că-i era teamă că după aceea ea nu va mai avea nimic de făcut. Că, dacă ai ei nu vor mai avea nevoie de ea, va deveni invizibilă și n-o va mai băga nimeni în seamă.

Când am ajuns acasă, tata mi-a dat un pachet.

— Ăsta-i de la Margaret, mi-a spus el.

— Ce-i înăuntru?

— Habar n-am. Deschide-l și-ai să vezi!

În pachet era un pulover albastru. L-am băgat iute înapoi în cutie și am urcat în camera mea. Tata a venit după mine.

— Sal!... Sal, îți place puloverul?

— Nu-l vreau! am spus.

— Margaret doar încearcă să... Ea ține la tine...

— Nu-mi pasă dacă ține la mine sau nu, am spus.

Tata a rămas țintuit locului, uitându-se în camera mea.

— Vreau să-ți spun ceva despre Margaret, a început el.

— Dar eu nu vreau să aud nimic!

Eram țâfnoasă de nu se mai putea. Pe urmă tata a plecat de la mine din cameră. Încă îmi răsuna în urechi ecoul propriei mele voci spunând: „Dar eu nu vreau să aud nimic!" Sunase fix ca vocea lui Phoebe.

CAPITOLUL 15

UN ȘARPE SE ÎNFRUPTĂ

În Dakota de Sud era mai cald decât într-un cuptor încins. Când am ajuns în Sioux Falls, bunicul și-a dat jos cămașa. Apoi, în timp ce treceam prin orășelul Mitchell, și-a descheiat și bunica rochia până la brâu. Cum am ieșit din Chamberlain, bunicul a virat către râul Missouri și a oprit mașina la umbra unui copac de pe malul nisipos al râului.

Bunica și bunicul și-au azvârlit pantofii din picioare. Era liniște și cald-cald-cald. Nu se auzeau decât un croncănit de cioară venind de undeva din susul râului și zgomotele îndepărtate de la mașinile care treceau pe șosea. Aerul încins mi se lipea de obraji, iar părul mi se transformase într-o pătură fierbinte și grea care-mi acoperea gâtul și spatele. Din pricina căldurii, în aer plutea un miros de piatră încinsă și de pământ copt la soare.

Bunica și-a dat jos rochia, trăgându-și-o peste cap. Bunicul și-a desfăcut catarama curelei și și-a lăsat pantalonii să cadă pe pământ. Apoi au început să lovească apa cu picioarele și să se împroaște unul pe altul. Ba mai luau apă și în pumni lăsând-o apoi să li se scurgă șiroaie pe obraji. Au tot înaintat în râu până într-un loc unde apa le ajungea până la genunchi. Acolo s-au așezat în fund.

— Hai și tu, puișor! mi-a strigat bunicul.

Bunica a zis:

— E grozav de bine!

M-am uitat cu atenție în susul și-n josul râului. Nu se vedea nici țipenie de om. Apa era limpede și părea răcoroasă. Bunica și bunicul ședeau în apa râului zâmbind. M-am hotărât să intru și eu și m-am așezat lângă ei. Apa aceea rece care clipocea, cerul înalt și senin deasupra noastră, copacii care străjuiau malurile legănându-și ramurile, toate erau o adevărată încântare.

Părul îmi plutea pe apă în jurul meu. Și mama avusese părul lung și negru ca al meu, dar cu o săptămână înainte să plece și-l tăiase scurt. Atunci tata mi-a spus:

— Tu să nu-ți tai părul, Sal. Te rog să nu ți-l tai și tu.

Mama a zis:

— Știam eu că n-o să-ți convină că mă tund.

Tata a răspuns:

— N-am zis nimic despre părul tău.

— Dar știu la ce te gândești, i-a răspuns ea.

— Îmi plăcea așa de mult părul tău, Scumpa, a spus până la urmă tata.

Dar eu i-am păstrat părul. L-am măturat de pe podeaua din bucătărie, l-am pus într-o pungă de plastic și l-am ascuns sub scândurile din podeaua din camera mea. Încă era acolo. Și acolo erau și vederile pe care mi le trimisese.

Dar, stând în apa râului Missouri cu bunica și bunicul, încercam să nu mă gândesc la vederile de la mama. Încercam să-mi concentrez toată atenția asupra cerului înalt și asupra apei râului care ne răcorea. Totul ar fi fost desăvârșit, dacă n-ar fi fost croncănitul ăla enervant: *Cât-cât-cât.*

— Mai stăm mult aici? am întrebat.

Băiatul a apărut parcă de nicăieri. Bunicul l-a văzut primul și mi-a șoptit de îndată:

— Treci în spatele meu, puișor. Și tu! i-a spus el bunicii.

Băiatul avea vreo cincisprezece sau șaisprezece ani. Avea părul închis la culoare și zburlit. Purta jeanși albaștri, dar n-avea tricou pe el. Avea pieptul musculos și bronzat. Într-o mână ținea un cuțit lung de vânătoare; teaca cuțitului îi era prinsă de curea. S-a oprit pe mal, chiar lângă locul în care zăceau pantalonii bunicului.

Mi-am amintit atunci de Phoebe. Știam că dacă ar fi fost acolo, cu noi, ne-ar fi spus că băiatul acela probabil e un nebun și că are de gând să ne ciopârțească pe toți. Mai bine nu ne-am fi oprit la râu. Aș fi vrut ca bunicii mei să fi fost mai prevăzători, să semene măcar puțintel cu Phoebe, care vedea peste tot numai primejdii.

Băiatul se uita lung la noi. Atunci bunicul a spus:

— Bună!

Băiatul a spus:

— Vă aflați pe o proprietate privată.

Bunicul s-a uitat în jur.

— Zău? Dar n-am văzut niciun semn.

— Este o proprietate privată.

— Fir-ar! a spus bunicul. Eu văd că e un râu. N-am mai auzit niciodată ca un râu să fie proprietatea privată a cuiva.

Atunci băiatul a înhățat pantalonii bunicului și a băgat mâna într-unul dintre buzunare.

— Nu, dar bucata de pământ pe care stau eu acum este proprietate privată.

Îmi era frică de băiatul ăla și aș fi vrut ca bunicul să facă ceva, dar bunicul era liniștit, calm. Vocea îi suna de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume, dar știam că e îngrijorat după felul în care se băga în fața mea și a bunicii.

Am pipăit cu mâna pe fundul apei după o piatră mai turtită, pe care, scoțând-o la suprafață, am aruncat-o

razant pe suprafața apei. Băiatul s-a uitat după ea, numărând de câte ori sare.

De pe malul râului, un șarpe a alunecat unduindu-se în apă.

— Vezi copacul ăla? a spus bunicul, arătând spre o salcie bătrână care crescuse aplecată peste apă, nu departe de locul în care se afla băiatul.

— Da, îl văd, a spus băiatul, strecurându-și mâna într-un alt buzunar al pantalonilor bunicului.

Bunicul a continuat:

— Dar scorbura aceea o vezi? Ia uită-te ce știe să facă puișor aici de față.

Apoi mi-a făcut cu ochiul. Îi vedeam venele umflate pe gât. Practic i se vedea sângele curgând prin ele.

Am pipăit cu mâna pe fundul apei și am scos încă o piatră; asta era turtită, dar colțuroasă. Făcusem trucul ăsta de un milion de ori în iazul din Bybanks. Mi-am dus brațul în spate și am azvârlit piatra drept înspre salcie. O muchie a pietrei s-a înfipt în marginea scorburii. Băiatul s-a oprit din cotrobăit prin buzunare și și-a îndreptat privirea către mine.

Și atunci, bătând apa cu mâinile, bunica a exclamat:

— O!

Apoi s-a aplecat și a scos din apă un șarpe. Aruncându-i bunicului o privire nedumerită, a întrebat:

— Ăsta-i un șarpe-mocasin, nu? Și e veninos, nu-i așa?

Șarpele se tot agita și se răsucea în mâna ei, încercând să ajungă din nou în apă.

— Cred că tocmai s-a înfruptat din piciorul meu, a spus bunica, holbându-se la bunicul.

Băiatul era tot pe mal, ținând în mână portofelul. Bunicul a ridicat-o pe bunica în brațe și a scos-o din apă.

— Nu vrei să-i dai drumul? i-a spus el bunicii, care încă mai ținea șarpele în mână.

Apoi bunicul s-a întors spre mine:

— Hai și tu afară din apă, puișor!

Când bunicul a pus-o pe bunica pe malul apei, băiatul s-a apropiat și a îngenuncheat lângă ea.

— Mă bucur că ai cuțitul acela la tine, a spus bunicul, întinzând mâna după cuțit.

Bunicul a făcut o crestătură pe piciorul bunicii chiar deasupra locului în care o mușcase șarpele. Sângele a început să se prelingă pe gleznă în jos. Eu am prins-o de mână. Bunica și-a ridicat privirea către cer. Bunicul a îngenuncheat lângă ea; voia să-i sugă veninul din picior. Atunci băiatul a zis:

— Stai! Lasă că fac eu asta!

Și îndată și-a lipit gura de piciorul însângerat al bunicii. A supt, apoi a scuipat, apoi iar a supt și iar a scuipat. Bunicii au început să-i tresară pleoapele.

— Poți să ne îndrumi spre un spital? a întrebat bunicul.

Băiatul a dat din cap că da, scuipând din nou. Împreună cu băiatul, bunicul a dus-o pe bunica până la mașină și a întins-o pe bancheta din spate, în timp ce eu am cules hainele rămase pe mal. Am așezat-o pe bunica cu capul la mine în poală și cu picioarele în poala băiatului, care tot drumul a continuat să sugă venin din tăietură și să-l scuipe afară. Între timp îi mai spunea bunicului pe unde s-o ia ca să ajungă la spital. Bunica mă strângea de mână.

Așa cum era, numai în chiloți și cu apa șiroind de pe el, bunicul a dus-o pe bunica pe brațe de la mașină până în spital. Și, în tot timpul ăsta, băiatul, cu gura lipită de piciorul ei, sugea venin și-l scuipa.

Bunica și-a petrecut noaptea în spital. În sala de așteptare băiatul de pe malul râului stătea tolănit pe un scaun. I-am dat un șervețel de hârtie.

— Ai sânge pe buze, i-am spus.

I-am întins și o bancnotă de cincizeci de dolari.

— A zis bunicul meu să-ți dau banii ăștia. Mai mult nu are acum. Mi-a zis să-ți mulțumesc. Ar veni chiar el să-ți mulțumească, dar nu vrea s-o lase singură pe bunica.

Băiatul s-a uitat la bancnota de cincizeci de dolari din mâna mea.

— N-am nevoie de bani.

— Nu trebuie să mai rămâi aici, i-am spus.

El s-a uitat roată prin sala de așteptare.

— Știu.

Apoi s-a uitat într-o parte și a spus:

— Îmi place părul tău.

— Mă gândeam să mi-l tai scurt.

— Să nu faci una ca asta!

M-am așezat lângă el. Atunci el a zis:

— Știi, de fapt nu era proprietate privată.

— Așa mă gândeam și eu.

Mai târziu, când am mers s-o văd pe bunica, am găsit-o cufundată în pat, palidă și somnoroasă. Bunicul se întinsese lângă ea, pe patul îngust de spital, și o mângâia pe păr. Apoi a intrat o asistentă și l-a rugat să se dea jos din pat. Bunicul își pusese pantalonii. Arăta însă distrus.

Am întrebat-o pe bunica cum se simte. Ea a clipit de câteva ori din ochi, apoi a spus:

— Prostii!

Bunicul a zis:

— Probabil că i-au dat ăștia ceva, că nu știe ce spune.

M-am aplecat spre ea și i-am șoptit la ureche:

— Bunico, nu ne părăsi și tu!

— Prostii! a spus bunica iar.

După ce-a ieșit asistenta din salon, bunicul s-a suit din nou în pat și s-a întins lângă bunica. A mângâiat patul și-a spus:

— Deh, nu-i chiar ca patul nostru matrimonial, dar o fi bun și ăsta!

CAPITOLUL 16

COPACUL CÂNTĂTOR

A doua zi dimineaţă bunica a putu să plece din spital. Nu mai era chip cu ea la cât era de urâcioasă. Bunicul ar fi vrut să mai stea o zi internată, dar bunica s-a dat jos din pat şi a întrebat:

— Unde mi-e lenjeria?

— Văd că certăreaţa asta e hotărâtă s-o ia din loc cu orice preţ, a spus Bunicul.

Cred că frica ne făcuse pe toţi cam arţăgoşi. Eu îmi petrecusem noaptea în sala de aşteptare. Bunicul se oferise să închirieze pentru mine o cameră la un motel, dar mă temeam că, dacă plec de la spital, n-am s-o mai văd pe bunica niciodată. Băiatul pe care-l întâlnirăm la râu a stat ghemuit într-un fotoliu până dimineaţă, dar nu cred că a închis nici el un ochi toată noaptea. La un moment dat a sunat pe cineva. L-am auzit spunând:

— Da, ajung acasă dimineaţă. Sunt cu nişte prieteni.

El a fost cel care m-a deşteptat la ora şase ca să-mi spună că bunica se simte mult mai bine. Apoi mi-a dat o bucată de hârtie.

— Ai aici adresa mea, în caz că vrei să-mi scrii sau ceva, deşi, dacă nu-mi vei scrie, zău că am să te-nţeleg...

Am despăturit hârtia.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

El a zâmbit:

— A, da! a zis, luându-mi hârtia din mână, și și-a scris și numele: Tom Fleet. Pa! a spus.

În timp ce-i făceau bunicii hârtiile de externare, am întrebat dacă nu s-ar cuveni să-l sun și pe tata. Bunicul a zis:

— Păi, m-am gândit și eu la asta, puișor, dar o să-l punem și pe el pe jar. Crezi că am putea aștepta până ajungem în Idaho și să-l sunăm de acolo?

Bunicul avea dreptate, dar eu m-am cam dezumflat. Mă pregătisem sufletește să-l sun pe tata. Îmi era tare dor să-l aud. În același timp însă mă temeam că s-ar putea să mă ia gura pe dinainte și să-i spun să vină după mine să mă ia acasă.

Când ieșeam din clădirea spitalului, am auzit glasul unei păsări. N-am recunoscut deloc cântecul acela. M-am oprit o clipă și-am ciulit urechea, încercând să-mi dau seama de unde vine. Parcarea de lângă spital era mărginită de un șir de plopi. Ciripitul venea de undeva din vârful unuia dintre plopi. Mi-am amintit îndată de copacul cântător din Bybanks.

Alături de arțarul meu dulce preferat, lângă grajd creștea un plop tremurător foarte înalt. Când eram mai mică, din vârful acelui copac am auzit ridicându-se cel mai frumos ciripit de pasăre. Nu era un strigăt, ci un cântec în adevăratul sens al cuvântului, care vibra și șerpuia în văzduh. Am rămas vreme îndelungată sub acel copac, sperând ca măcar să pot zări pasărea care cânta atât de frumos. Dar n-am văzut nicio pasăre; am văzut numai frunzele care se legănau în bătaia vântului. Tot uitându-mă printre frunzele copacului, la un moment dat a început să mi se pară că nu o pasăre, ci însuși copacul cânta. Mai apoi,

ori de câte ori treceam pe lângă acel copac, mă opream, încercând să-i prind cântecul. Uneori se auzea, alteori nu. Oricum, din acea clipă eu i-am spus copacul cântător.

După ce a aflat că mama nu avea să se mai întoarcă acasă, în dimineața următoare tata a pornit spre Lewiston, Idaho, iar bunica și bunicul au venit să stea cu mine. M-am rugat de tata să mă ia cu el, dar mi-a spus că e mai bine să nu trec prin așa ceva. În ziua aceea m-am cățărat în arțar și m-am uitat iar la copacul cântător, așteptând să înceapă să cânte. Am stat în arțar toată ziua, până seara, dar copacul meu n-a cântat.

După ce a apus soarele, bunicul a așternut la poala copacului trei saci de dormit și toți trei – el, eu și bunica – ne-am petrecut noaptea acolo, sub copac. Dar plopul meu n-a mai cântat.

În parcarea spitalului, când a auzit ciripitul, bunica a exclamat:

— Auzi, Salamanca, un copac cântător!

Și l-a tras și pe bunicul de mânecă:

— Ăsta e un semn bun, nu crezi?

Traversând statul Dakota de Sud către Badlands, mi-am dat seama că nu mai aud șoaptele care îmi spuneau *repede, repede* sau *iute, iute.* Acum șoaptele spuneau *încet, încet.* Nu-mi dădeam seama ce se întâmplă. Era ca un fel de avertisment, dar n-am avut timp să mă gândesc la asta, pentru că începusem din nou să povestesc despre Phoebe.

CAPITOLUL 17

TOATĂ VIAȚA

La câteva zile după ce eu și Phoebe îi văzurăm pe domnul Birkway și pe doamna Cadaver luptându-se cu tufa de rododendron, mă îndreptam spre casă împreună cu Phoebe. În ziua aceea, Phoebe era ca un catâr cu trei picioare, arțăgoasă și posacă, și nu-mi dădeam deloc seama de ce. Mă tot bătuse la cap de ce nu-i spusesem tatei nimic despre doamna Cadaver și domnul Birkway. I-am zis că încă așteptam momentul potrivit.

— Ieri tatăl tău a trecut din nou pe la ea, a spus Phoebe. L-am văzut eu. Ar trebui să fie cu băgare de seamă. Ce s-ar alege de tine dacă doamna Cadaver l-ar hăcui pe tatăl tău? Ai merge să stai cu mama ta?

M-au luat prin surprindere cuvintele ei, pentru că eram sigură că nu-i spusesem nimic despre mama.

— Da, cred că aș merge să stau cu ea.

Era un lucru imposibil, o știam prea bine, dar nu știu de ce nu-i puteam spune asta și lui Phoebe, așa că am preferat s-o mint.

Când am intrat în casă, am dat cu ochii de mama lui Phoebe, care ședea la masa din bucătărie. În fața ei, pe masă, era o tavă cu o prăjitură, o negresă cam arsă, iar ea își sufla nasul.

— O, scumpete, a spus ea, ce m-ai speriat! Cum a fost?

— Cum a fost unde? a întrebat Phoebe.

— Păi, la școală, scumpo, unde altundeva? Cum a fost? Cum a mers la ore?

— Bine.

— Doar atât, bine?

Deodată doamna Winterbottom s-a aplecat și a sărutat-o pe Phoebe pe obraz.

— Nu sunt un bebeluș, să știi! a spus Phoebe, ștergându-se pe obraz.

Doamna Winterbottom a împuns prăjitura cu un cuțit.

— Vrei o bucată? a întrebat ea.

— E arsă, a răspuns Phoebe. Și, în plus, sunt grasă.

— O, scumpa mea, dar nu ești deloc grasă, a spus doamna Winterbottom.

— Ba sunt!

— Ba nu ești.

— Ba da, ba da, ba da! a strigat atunci Phoebe la ea. Mie să nu-mi mai faci prăjituri. Sunt grasă. Și să nu mă mai aștepți când vin acasă. Am treisprezece ani deja.

Și spunând acestea Phoebe a fugit la ea în cameră. Doamna Winterbottom mi-a oferit mie o felie de negresă, așa că m-am așezat la masă și mi-am amintit dintr-odată ziua de dinaintea plecării mamei. Nu știam că aceea urma să fie ultima zi pe care o petrecea împreună cu noi. În ziua aia, mama m-a întrebat de mai multe ori dacă nu vreau să merg cu ea afară, pe câmp. Burnița mărunt, iar eu începusem să-mi fac ordine pe birou. N-aveam deloc chef să ies din casă.

— Poate mai târziu, îi tot ziceam.

Când m-a rugat cam a zecea oară, am spus:

— Nu! Nu vreau să merg. De ce mă tot bați la cap?

Nu știu de ce i-am vorbit așa. N-aveam niciun motiv. Dar aceea s-a transformat într-una dintre ultimele amintiri cu care mama a rămas despre mine. Îmi doream atât de tare să fac cumva amintirea aia să dispară.

Între timp a intrat în goană în casă și sora lui Phoebe, Prudence, trântind ușa în urma ei.

— Am dat-o cu bățu-n baltă, știu sigur! a început ea să se văicărească.

— Of, scumpa mea! a spus mama ei.

— Zău, a spus Prudence, așa am făcut, am dat cu bățu-n baltă.

Fără mare tragere de inimă, doamna Winterbottom a început să taie din negresă bucățile mai arse și a întrebat-o pe Prudence dacă nu se va mai ține încă o preselecție pentru echipa de majorete.

— Ba da, mâine. Dar știu sigur c-am să dau rasol!

Atunci mama ei a spus:

— Poate c-am să vin și eu să te văd.

Îmi dădeam seama că, chiar dacă era și ea supărată, doamna Winterbottom încerca s-o încurajeze, dar Prudence n-avea ochi să vadă asta. Prudence își avea propria ordine de zi, așa cum și eu îmi avusesem propria ordine de zi când mama m-a rugat să merg cu ea pe afară să ne plimbăm. Nu avusesem ochi pentru tristețea mamei mele.

— Cum adică? a spus Prudence. Cum să vii și tu să mă vezi?

— Uite-așa. N-ar fi frumos?

— Nu! a exclamat Prudence. Nu, nu, nu! Nu se poate! Ar fi îngrozitor!

Atunci s-a auzit ușa de la intrare deschizându-se și apoi închizându-se. Îndată după aceea Phoebe a apărut în bucătărie fluturând un plic alb.

— Ia ghiciți ce-am găsit pe trepte? a spus ea.

Doamna Winterbottom a luat plicul și l-a întors pe toate părțile de câteva ori. Apoi l-a desfăcut încet și a scos din el mesajul.

— O, a spus ea, oare cine tot face asta?

Pe bucata de hârtie pe care o ținea în mână scria: *La nivelul unei vieți întregi, ce mai contează?*

Prudence a spus:

— Eu am lucruri mai importante la care să mă gândesc, zău așa! Știu că am să ratez preselecțiile pentru majorete. Știu eu sigur.

Și a ținut-o așa până i-a spus Phoebe:

— Ajungă-ți, Prudence! La nivelul unei vieți întregi, ce mai contează?

În clipa aceea parcă brusc s-ar fi apăsat un întrerupător în mintea doamnei Winterbottom. Și-a dus mâna la gură și s-a uitat pe geam afară. Dar și pentru Prudence, și pentru Phoebe, ea era invizibilă. N-o băgau în seamă.

Phoebe a spus:

— Mare lucru și cu preselecțiile pentru majorete! O să-ți mai amintești de asta peste cinci ani?

— Da, a răspuns Prudence. Da, cu siguranță o să-mi amintesc.

— Dar peste zece ani? Peste zece ani crezi că o să-ți amintești de preselecțiile astea?

— Da, a spus Prudence din nou.

Mai târziu, în timp ce mă îndreptam spre casă, m-am gândit și eu la mesaj. *La nivelul unei vieți întregi, ce mai contează?* L-am tot repetat în minte. Mă întrebam cine putea fi persoana misterioasă care trimitea acele mesaje și mă gândeam la câte lucruri ni se întâmplă de-a lungul vieții și nu au nicio însemnătate. Îmi spuneam că

preselecția pentru majorete e unul dintre lucrurile care nu contează, dar nu știam sigur dacă faptul că te-ai răstit la mama ta contează sau nu. În schimb eram sigură că dacă îndată după aceea mama ta pleacă de acasă lucrul ăsta chiar contează la nivelul întregii tale vieți.

CAPITOLUL 18

Om bun

Ar trebui să spun câte ceva despre tata.

În timp ce le povesteam bunicilor despre Phoebe, l-am menționat de foarte puține ori pe tata. Tatăl meu este fiul bunicilor, așa că nu doar că ei îl cunosc mai bine decât mine, dar, după cum spunea bunica adeseori, el era lumina vieții lor. Cândva mai avuseseră încă trei băieți, dar toți muriseră – unul într-un accident, când se răsturnase un tractor peste el, altul la schi, fiindcă se lovise de un copac, iar cel de-al treilea murise după ce sărise în râul Ohio, în apa rece ca gheața, pentru a-și salva cel mai bun prieten (prietenul lui supraviețuise, dar unchiul meu nu).

Tata era singurul copil care le mai rămăsese, dar, chiar dacă ar mai fi trăit și ceilalți băieți, tot tata ar fi fost lumina lor, fiindcă e un om cumsecade, cinstit, simplu și bun. Prin simplu nu vreau să spun prostănac, ci că-i plac lucrurile obișnuite și simple. Când vine vorba de haine, preferatele lui sunt cămășile în carouri și jeanșii albaștri. Asta poartă de douăzeci de ani. A fost îngrozitor pentru el când a trebuit să-și cumpere cămăși albe și costum pentru noul lui loc de muncă din Euclid.

Iubea viața la țară fiindcă acolo se putea bucura de aer liber. Nu purta mănuși când lucra pentru că-i plăcea să simtă pământul în mâini, să simtă lemnul și animalele.

După ce ne-am mutat de la fermă, munca de birou a venit peste el ca sfârșitul lumii. Nu-i plăcea să stea închis între patru pereți și să nu poată atinge nimic din ce există în natură.

De cincisprezece ani conducea aceeași mașină, un Chevrolet albastru. Tata n-ar fi putut suporta să se despartă de ea, după ce atinsese și reparase cu mâna lui fiecare piesă. Cred că-l îngrozea până și ideea că, dacă ar vinde-o, noul proprietar ar putea-o duce la fier vechi. Tata nu putea suferi ideea că mașinile trebuie scoase la pensie când îmbătrânesc. De multe ori scotocea prin cimitirele de mașini, pipăia mașinile alea vechi și cumpăra câte un alternator sau un carburator vechi numai pentru plăcerea de a-l curăța și de a-l aduce din nou la viață. Bunicul, care nu se pricepea deloc la mecanică, îl considera pe tata un geniu.

Mama avea dreptate când spunea că tata e un om bun, fiindcă el se gândea tot timpul cum ar putea să-i înveselească pe ceilalți cu tot felul de fleacuțe. Asta o cam scotea din sărite pe mama. Cred că și-ar fi dorit să poată ține și ea pasul cu el, dar pe ea n-o înzestrase natura cu darul ăsta. Dacă era pe afară, pe undeva pe câmp, și vedea o tufă înflorită care i-ar fi plăcut bunicii, tata scotea tufa cu totul din pământ și o răsădea în grădina bunicii. Când ningea, se trezea cu noaptea în cap și mergea acasă la bunici ca să curețe zăpada de pe aleea din fața casei.

Dacă mergea în oraș ca să cumpere cele necesare pentru fermă, se întorcea cu ceva și pentru mama, și pentru mine. Erau mărunțișuri – o eșarfă de mătase, o carte, un prespapier din sticlă –, dar fiecare lucru pe care îl aducea era exact ce ne-am fi dorit.

Nu-l văzusem niciodată mânios.

— Câteodată mă gândesc că poate nu ești om, îi spunea mama.

Cam așa ceva îi spusese chiar și cu puțin timp înainte să plece. Asta mă cam deranja; de parcă mama și-ar fi dorit ca tata să fie mai rău, mai puțin bun.

Cu două zile înainte de plecare, adică atunci când am auzit-o pentru prima oară vorbind despre planul ei, mama a spus:

— Pe lângă tine mă simt ca o ticăloasă.

— Scumpa, nu ești o ticăloasă, i-a răspuns tata.

— Vezi? a zis ea atunci. Vezi? De ce nu poți măcar să accepți că sunt o ticăloasă?

— Fiindcă nu ești, a răspuns el.

Mama zicea că trebuie să plece ca să-și limpezească gândurile și să-și scoată din inimă toate lucrurile rele. Voia să afle cine e cu adevărat.

— Dar poți să faci asta și aici, Scumpa, i-a zis tata.

— Trebuie să fac asta singură, i-a răspuns ea. Aici nu pot gândi. Tot ce văd aici e ceea ce nu sunt. Nu sunt curajoasă. Nu sunt bună. Și aș vrea ca cineva să mă strige pe nume. Nu mă cheamă Scumpa. Mă cheamă Chanhassen.

Nu era bine de o bucată bună de vreme. Într-adevăr, avusese câteva șocuri îngrozitoare, dar eu tot nu pricepeam de ce nu putea să-și revină rămânând lângă noi. Am implorat-o să mă ia și pe mine cu ea, dar mi-a spus că nu pot să lipsesc de la școală și că tata are nevoie de mine. Și, pe lângă asta, trebuia să fie singură. Avea *nevoie* de asta.

Eu tot speram că o să se răzgândească sau că măcar o să mă avertizeze înainte de plecare. Dar n-a făcut nici una, nici alta. Mi-a lăsat doar o scrisoare în care-mi spunea c-ar fi fost foarte dureros să-și ia rămas-bun de la mine, fiindcă ar fi sunat ca și cum ne-am fi despărțit pentru totdeauna.

Și voia să știu că se va gândi la mine în fiecare clipă și că se va întoarce până vor înflori lalelele.

Dar nu s-a întors până au înflorit lalelele.

Tata a suferit ca un câine după plecarea ei, știu. Cu toate astea, a continut să facă tot ce făcea și înainte. Fluiera sau fredona câte un cântec și cumpăra în continuare mici cadouri pentru toată lumea. Continua să aducă acasă și cadouri pentru mama și le aduna grămadă în camera lor.

A doua zi după ce-a aflat că mama nu se va mai întoarce la noi, a luat avionul și a mers până în Lewiston, Idaho. După ce s-a întors acasă, trei zile a tot scobit la șemineul ascuns în spatele peretelui din sufragerie. Unele golurile dintre cărămizi au trebuit umplute cu ciment. Tata a scris numele ei în ciment. *Chanhassen* a scris, nu *Scumpa*.

După trei săptămâni a scos ferma la vânzare. Deja începuse să primească scrisori de la doamna Cadaver și știu că-i și răspundea. Apoi a mers cu mașina s-o viziteze pe doamna Cadaver. În tot timpul ăsta eu stăteam cu bunica și cu bunicul. Când s-a întors acasă, tata mi-a spus c-o să ne mutăm în Euclid. Doamna Cadaver îl ajutase să-și găsească o slujbă.

Nici măcar nu m-a interesat unde o cunoscuse pe doamna Cadaver și de câtă vreme se știau. Am ignorat-o cu desăvârșire. În plus, în perioada aia făceam niște crize de furie îngrozitoare. Am refuzat să mă mut. Nu voiam să plec și să-mi las ferma, arțarul, iazul, porcii, găinile și șura de fân. Am refuzat să plec din locul care era al meu. Am refuzat să părăsesc locul în care mama mea, eram sigură, avea să se întoarcă într-o bună zi.

La început tata m-a lăsat în treaba mea. M-a lăsat să mă port ca o sălbăticiune. În cele din urmă, a dat jos pancarta pe care scria „De vânzare" și a înlocuit-o cu una pe

care scria „De închiriat". Zicea că va da ferma în chirie, va angaja pe cineva care să aibă grijă de animale și să se ocupe de culturi și pentru noi doi va lua cu chirie o casă în Euclid. În felul ăsta ferma rămânea a noastră și, într-o zi, ne puteam întoarce acolo.

— Dar deocamdată, a spus el, trebuie să plecăm de aici, fiindcă gândul la mama ta nu-mi dă pace zi și noapte. O simt peste tot: pe câmp, în aer, în grajd, în pereți, în copaci.

Tata zicea că din schimbarea asta vom învăța o lecție despre vitejie și curaj. Chestia asta suna foarte familiar.

În cele din urmă cred că pur și simplu n-am mai avut energie să mă împotrivesc, fiindcă am încetat cu crizele de isterie. Nu l-am ajutat deloc pe tata la împachetat, dar, când a venit vremea, am urcat în mașină și am pornit împreună către Euclid. Nu mă simțeam nici vitează, nici curajoasă.

Dar bunicii și bunicului nu le-am spus nimic din toate astea; le-am povestit doar despre Phoebe. De altfel, ei știau totul. Știau că tata e un om bun, știau că eu n-am vrut să plec de la fermă, știau că tata simțea că trebuie să plecăm. Mai știau și că tata încercase, de multe ori chiar, să-mi spună ce-i cu Margaret, dar eu n-am vrut niciodată să-l ascult.

În ziua aia lungă în care am pornit împreună cu tata spre Euclid, lăsând în urmă ferma, aș fi vrut ca tata să nu mai fie un om așa de bun, ca să pot da vina pe el pentru plecarea mamei. Nu voiam să dau vina pe ea. Ea era mama mea, făcea parte din mine.

CAPITOLUL 19

Pești în aer

Bunica a spus:

— Unde rămăseserăm cu Peeby? Ce se întâmpla?

— Ce e cu tine, Bobiță? a spus bunicul. Ți-a mușcat șarpele ăla o bucățică din creier?

— Nu, a răspuns bunica. Nu mi-a mușcat din creier. Încercam doar să-mi amintesc.

— Păi, ia să vedem, a spus bunicul. Nu rămăseserăm la momentul în care Peeby voia ca tu să-i spui tatălui tău că doamna Cadaver împreună cu domnul Birkway l-au hăcuit pe domnul Cadaver?

Da, așa voia Phoebe, și eu chiar am vrut să-i spun tatei. La un moment dat, într-o duminică, în timp ce el se uita prin albumele cu fotografii, l-am întrebat cât de multe știe despre doamna Cadaver. El a ridicat repede privirea spre mine.

— Vrei să vorbim despre doamna Cadaver? a întrebat.

— Păi... sunt câteva lucruri pe care voiam să ți le spun.

— De când încerc să-ți explic... a spus el.

Atunci am început. Nu voiam să-mi explice el nimic. Voiam doar să-l avertizez.

— Eu împreună cu Phoebe am văzut-o cum tăia și hăcuia tufele din curtea din spatele casei.

— Și ce e rău în asta? a întrebat tata.

Atunci m-am gândit să-l iau altfel.

— Vocea ei seamănă cu vântul care suflă frunzele moarte, iar părul ăla al ei e înfricoșător.

— Aha, înțeleg! a spus tata.

— Și o mai și vizitează un bărbat...

— Sal, am impresia că o cam spionezi!

— Și cred că n-ar trebui să mai mergem pe la ea.

Tata și-a dat ochelarii de pe nas și i-a șters de cămașă vreo cinci minute. Apoi a spus:

— Sal, încerci să prinzi pești în aer. Mama ta nu se mai întoarce.

Credea că sunt geloasă pe doamna Cadaver. În clipa aceea, în lumina calmă care plutea în jurul tatei, toate lucrurile pe care Phoebe mi le spusese despre doamna Cadaver păreau niște tâmpenii.

— Lasă-mă să-ți explic ce e cu ea, mi-a spus tata.

— O, nu contează! Nu lua în seamă ce-am spus. N-am nevoie de niciun fel de explicații.

Mai târziu, în timp ce îmi făceam temele, m-am pomenit mâzgălind ceva pe marginea manualului de engleză. Desenasem o femeie cu părul zburlit și cu o privire rea. O desenasem cu o frânghie în jurul gâtului. Mai desenasem și un copac, de care legasem frânghia și o spânzurasem pe femeie.

A doua zi, la școală, am început să-l studiez mai bine pe domnul Birkway în timp ce el tot sărea și țopăia prin clasă. Dacă într-adevăr era un criminal, cu siguranță era un criminal tare vioi. În mintea mea criminalii erau niște ființe întunecate și ursuze. Speram în adâncul sufletului meu că domnul Birkway este îndrăgostit de doamna Cadaver, că se va însura cu ea și că o va duce undeva departe.

În felul ăsta eu şi cu tata ne-am fi putut întoarce acasă, în Bybanks.

Ceea ce mi se părea surprinzător la domnul Birkway era faptul că-mi amintea tot mai mult de mama, adică de cum era ea *înainte* să cadă pradă tristeţii. Aceeaşi vioiciune o vedeam şi la domnul Birkway ca şi la mama, acelaşi entuziasm, un fel de pasiune pentru cuvinte şi poveşti.

În ziua aceea, în timp ce domnul Birkway ne vorbea despre mitologia greacă, am început să visez cu ochii deschişi la mama, care iubea cărţile aproape la fel de mult pe cât iubea toate comorile naturii. Purta mereu câte o cărţulie în buzunar şi uneori, când eram pe câmp, se arunca în iarbă şi începea să citească cu voce tare.

Mamei îi plăceau mai ales poveştile cu indieni. Ştia despre zeii tunetului, despre cei care zămisliseră pământul, despre corbii înţelepţi, despre coioţii şireţi şi despre sufletele-umbră. Poveştile ei preferate erau cele despre oamenii care se întorc după moarte sub formă de pasăre, râu sau cal. Ştia chiar o poveste despre un bătrân războinic care s-a întors sub forma unui cartof.

În clipa aceea l-am auzit pe domnul Birkway întrebând:

— Aşa e, Phoebe? Eşti atentă? Tu ai de făcut a doua prezentare.

— Ce prezentare? a întrebat Phoebe.

Domnul Birkway şi-a dus mâna la piept, în dreptul inimii.

— Ben va face o prezentare orală despre Prometeu vineri. Tu va trebui să faci o prezentare despre Pandora lunea viitoare.

— Ce noroc pe capul meu! a bombănit Phoebe.

După oră domnul Birkway m-a rugat să mai rămân un minut. Auzind, Phoebe mi-a trimis un mesaj de avertizare

ridicând din sprâncene, iar când toată lumea a început să iasă din clasă mi-a spus:

— Stau și eu cu tine dacă vrei.

— De ce să stai?

— Fiindcă ăsta l-a ciopârțit pe domnul Cadaver, de-aia! Nu cred că e bine să rămâi singură cu el.

Pe mine domnul Birkway nu m-a ciopârțit. În schimb mi-a dat ca temă specială să scriu un „minijurnal".

— Mă tem că nu prea știu ce este acela un minijurnal, am spus eu.

Simțeam respirația lui Phoebe pe umăr. Domnul Birkway a spus că va trebui să scriu despre ceva ce mă interesează.

— Cum ar fi? am întrebat.

— Păi, un loc, o încăpere, o persoană... Nu contează prea mult despre ce scrii. Scrii ce îți trece prin minte.

În ziua aceea eu și Phoebe am mers spre casă pe jos, împreună cu Mary Lou și cu Ben. Aveam creierul terci de cât de tare mă străduiam să nu tresar când Ben se atingea de mine. După ce ne-am despărțit de Ben și de Mary Lou și am cotit către strada pe care locuia Phoebe, nu prea mai reușeam să fiu atentă la ce se întâmpla în jurul meu. Cred că am văzut că cineva se apropie de noi, venind pe trotuar din cealaltă direcție, dar n-am băgat de seamă cine era decât atunci când persoana respectivă a ajuns la câțiva pași de noi.

Era nebunul lui Phoebe. Venea drept spre noi și se uita fix la noi. S-a oprit în fața noastră, încât nu puteam trece mai departe.

— Tu ești Phoebe Winterbottom, așa-i? a întrebat-o pe Phoebe.

Lui Phoebe i-a înghețat glasul. Singurul sunet, și acela slab, care i-a ieșit din gâtlej a fost un fel de „Mdă..."

— Ce-ai pățit? a întrebat tânărul, strecurându-și o mână în buzunar.

Phoebe l-a împins într-o parte, m-a apucat de braț și am luat-o amândouă la sănătoasa.

— O, Doamne sfinte! a zis ea. O, Doamne sfinte!

M-am bucurat din suflet că eram aproape de casa lui Phoebe, pentru că dacă tipul se gândea să ne atace cu cuțitul, în miezul zilei, acolo aveam șanse să dea peste corpurile noastre vreun vecin și să ne ducă la spital înainte să ni se scurgă tot sângele și să murim. Eram și eu tot mai convinsă că băiatul e nebun.

Phoebe a răsucit mânerul ușii, dar ușa era încuiată. Atunci a început să bată. Mama ei a deschis îndată. Era și ea destul de palidă și părea tulburată.

— Era încuiat! a spus Phoebe. De ce era încuiat?

— O, scumpa mea! a spus doamna Winterbottom. Știi... Am crezut că...

Și doamna Winterbottom s-a uitat în dreapta și-n stânga pe stradă.

— Ați văzut pe cineva?... Sau v-ați speriat de ceva?...

— Era nebunul! a spus Phoebe. Adineauri l-am văzut.

Abia mai putea vorbi, așa de tare gâfâia.

— Poate c-ar fi bine să chemăm poliția... sau să-i spunem lui tati.

Am privit-o cu atenție pe mama ei. Nu părea în stare să sune la poliție sau să-l sune pe domnul Winterbottom. Cred că ea era chiar mai speriată decât noi. A început doar să treacă de la o ușă la alta, încuindu-le pe toate.

În seara aia nu s-a mai întâmplat nimic. În drum spre casă, parcă nu-mi mai era așa de frică de nebun. N-a

chemat nimeni poliția și, după câte știu eu, până am plecat de la Phoebe, mama ei nu-i spusese încă nimic domnului Winterbottom despre povestea asta. Phoebe mi-a zis:

— Dacă mai dau o dată peste nebunul ăla, am să chem chiar eu poliția!

CAPITOLUL 20

SĂRUTUL CU MURE

În seara aceea am încercat să scriu minijurnalul pentru domnul Birkway. Întâi am făcut o listă cu lucrurile care îmi plac. Toate erau lucruri din Bybanks: copacii, vacile, găinile, porcii, câmpul, iazul, o grămadă de lucruri pe care le-am înșirat la nimereală. Am încercat să scriu despre ele, dar m-am pomenit că scriu despre mama, fiindcă totul se lega de ea. În cele din urmă am scris despre sărutul cu mure.

Într-o dimineață m-am trezit foarte devreme și am văzut-o pe mama urcând dealul spre șură. Ceața încă stăruia deasupra pământului, iar în stejarul de lângă casă cântau cintezoii. Iar mama pășea pe deal în sus, cu burta ei de femeie însărcinată înainte, legănându-și brațele și cântând:

O, să nu te îndrăgostești de vreun marinar,
De-un marinar, de-un marinar...
O, să nu te îndrăgostești de vreun marinar
Căci o să-ți răpească inima și-o s-o ducă pe mare...

Când s-a apropiat de colțul șurii, în locul unde crește arțarul dulce, a cules câteva mure dintr-o tufă răzleață și le-a băgat repede în gură. S-a uitat în jur, înapoi către casă, peste câmp și în sus, printre ramurile copacilor. A mai făcut câțiva pași grăbiți până la trunchiul arțarului, l-a cuprins cu brațele și a sărutat copacul din toată inima.

Mai târziu am mers să cercetez trunchiul copacului. Am încercat să-l cuprind și eu cu brațele, dar era mult mai gros decât părea de sus, de la fereastră. M-am uitat la locul în care presupuneam că își lipse mama gura de trunchi. Probabil că era doar o închipuire, dar mi s-a părut că zăresc acolo o mică pată întunecată, ca o urmă de sărut cu mure.

Mi-am lipit urechea de trunchiul copacului și am ascultat. Apoi mi-am lipit tot trupul de el și l-am sărutat din toată inima. Îmi amintesc și acum mirosul trunchiului de arțar, un miros dulceag, de lemn, și parcă încă mai simt sub degete coaja crăpată și pe buze gustul acela foarte special.

În minijurnalul meu am mărturisit că de atunci mai sărutasem o mulțime de copaci. Și fiecare soi de copac, fie că era stejar, arțar, ulm sau mesteacăn, avea o altă aromă, numai a lui. Alături de gustul fiecărui copac mai simțeam și un gust ușor de mure, nu-mi pot explica de ce.

A doua zi i-am dat domnului Birkway povestea pe care o scrisesem. Fără s-o citească sau măcar să se uite la ea, în timp ce o punea în servietă, a exclamat:

— Excelent! Excepțional! Am să-l pun alături de celelalte jurnale.

Phoebe m-a întrebat:

— Ai scris despre mine?

Și Ben m-a întrebat tot așa:

— Ai scris despre mine?

Domnul Birkway țopăia din nou prin toată clasa, de parcă să ne predea nouă ar fi fost pentru el fericirea supremă. Ne-a citit o poezie de e.e. cummings[1] cu titlul *căluțul este noU*. Motivul pentru care singura literă mare din tot

[1] Cunoscut poet american (1894–1962). (N. tr.)

titlul era U de la sfârșitul cuvântului „noU" este că așa îi plăcea domnului Cummings.

— Probabil că n-a învățat la școală cum se scrie corect, a spus Phoebe.

Pentru mine acel U mare parcă și semăna cu un mânz abia născut, care abia începe să învețe să stea pe picioarele-i subțiri.

Poezia era despre un căluț noU-născut care nu știe nimic, dar simte totul. El trăiește într-o lume „finăfrumos împăturită". Îmi plăcea cum sună. Nu știam sigur ce anume, dar îmi plăcea. Totul dădea impresia de moale și de siguranță.

În ziua aceea Phoebe a plecat de la școală mai devreme pentru că avea programare la dentist. Eu am pornit de una singură spre casă, dar Ben a venit după mine. Ceea ce s-a întâmplat pe drum până acasă și ceea ce avea să se întâmple mai târziu m-au luat complet pe nepregătite. Mergeam frumos unul lângă celălalt, când, la un moment dat, Ben m-a întrebat:

— Ți-a ghicit vreodată cineva în palmă?

— Nu.

— Eu știu să ghicesc în palmă, a spus el. Vrei să-ți ghicesc?

Mi-a luat mâna într-a lui și vreme îndelungată s-a uitat fix la ea. Mâna lui era moale și caldă. Mie îmi transpira mâna îngrozitor. El tot făcea „Hm..." și își trecea vârful degetului peste liniile palmei mele. Asta mă făcea să tremur, dar nu era chiar neplăcut. Soarele strălucea deasupra noastră. M-am gândit c-aș putea rămâne acolo pentru totdeauna, doar ca să simt cum Ben își trece vârful degetului peste liniile din palma mea. Mi-am amintit de căluțul noU-născut care nu știe nimic, dar simte totul. Și

mi-am amintit de lumea lui finăfrumos împăturită. În cele din urmă, Ben a spus:

— Ce vrei să-ți spun prima dată, de bine sau de rău?

— De rău. Dar nu e foarte rău, nu?

El și-a dres glasul, apoi a spus:

— De rău e că de fapt habar n-am să ghicesc în palmă.

Când am auzit asta, mi-am tras repede mâna dintr-a lui.

— Nu vrei să-ți spun și ce e de bine?

Eu am luat-o repede din loc.

— De bine e că m-ai lăsat să te țin de mână aproape cinci minute și nu ai tresărit nici măcar o singură dată.

Nu știam ce să înțeleg din toate astea. Ben m-a condus până acasă, chiar dacă n-am mai vrut să vorbesc cu el. A așteptat pe verandă până ce m-am pregătit să merg la Phoebe, apoi m-a condus până la ea acasă.

Când am bătut la ușa casei lui Phoebe, Ben a spus:

— Eu plec acum.

Am aruncat o privire spre el, după care am dat să mă întorc înapoi spre ușă, dar, în clipa în care îmi întorceam capul, el s-a aplecat iute spre mine și cred că m-a sărutat pe ureche. N-am priceput exact ce anume avusese de gând să facă. Și de fapt poate că nici nu se întâmplase nimic, pentru că, până să mă dezmeticesc, Ben a coborât treptele dintr-o singură săritură și și-a văzut de drum.

Când s-a crăpat ușa, privirile mi-au căzut pe chipul rotund al lui Phoebe. Era palidă și arăta îngrozitor de speriată.

— Haide iute înăuntru! mi-a spus și m-a condus până în bucătărie.

Pe masă era o plăcintă cu mere, iar alături de ea stăteau trei plicuri: unul adresat lui Phoebe, unul lui Prudence și unul tatălui lor.

— Am desfăcut plicul care era pentru mine, mi-a spus Phoebe.

Zicând acestea, mi-a întins foaia de hârtie din plic ca să citesc și eu. Biletul suna așa: *Ține toate ușile închise. Dacă ai nevoie de ceva, sună-l pe tata. Te iubesc, Phoebe.* Și era semnată: *Mami.*

Mie biletul ăla nu mi s-a părut așa mare lucru. Am spus doar:

— Phoebe...

— Știu, știu! Nu sună îngrozitor sau ceva. De fapt, în prima clipă m-am gândit: „Bun! Și-a dat seama că sunt destul de mare cât să pot sta singură în casă." Credeam că e plecată la cumpărături sau că poate s-a hotărât să meargă din nou la serviciu, chiar dacă nu trebuia să se întoarcă la Rocky's Rubber decât săptămâna următoare. Dar pe urmă a venit acasă și Prudence și a desfăcut și plicul pentru ea.

Și Phoebe mi-a arătat biletul lăsat pentru Prudence, în care se spunea: *Te rog să încălzești sosul și să fierbi spaghetele. Te iubesc, Prudence.* Și era semnată tot așa, *Mami.*

Mie tot nu mi se părea mare lucru, dar Phoebe avea niște bănuieli. Prudence a făcut spaghetele. Între timp, eu o am ajutat-o pe Phoebe să pună masa. Tot noi două am făcut și salata.

— Acum într-un fel parcă aș fi de capul meu, a spus Phoebe.

Când a venit acasă și tatăl lor, Phoebe i-a dat și lui plicul care îi era adresat. Domnul Winterbottom a deschis plicul, pe urmă s-a așezat pe scaun, uitându-se lung la bucata de hârtie. Phoebe s-a uitat peste umărul lui și a citit cu voce tare:

— *Trebuie să plec. Nu pot să-ți explic de ce. Am să te sun peste câteva zile.*

În clipa aceea am simțit că mă prăbușesc în gol.

Prudence a început să turuie întrebare după întrebare, o mie de întrebări:

— Cum adică? Unde să plece? De ce nu poate explica? De ce nu ți-a spus? A mai vorbit despre asta și altădată? Cum adică peste *câteva* zile? Unde a plecat?

— Poate că ar trebui să sunăm la poliție, a spus Phoebe. Poate că a fost răpită sau cine știe.

— Of, Phoebe! a spus domnul Winterbottom.

— Vorbesc serios, a continuat Phoebe. Poate c-a venit vreun nebun, a pătruns în casă, a înhățat-o și a târât-o după el până undeva.

— Phoebe, n-am chef de glume acum.

— Dar nu glumesc deloc! Vorbesc serios. Poate că așa s-a întâmplat.

Prudence nu se mai putea opri, îi dădea înainte cu întrebările:

— Unde s-a dus? De ce nu ne-a spus? Ție nu ți-a spus nimic? Unde s-a dus?

— Prudence, zău că n-am de unde să știu, a răspuns tatăl.

— Eu cred c-ar trebui să sunăm la poliție, o tot dădea Phoebe înainte.

— Phoebe, dacă ar fi fost răpită, crezi că vreun nebun, cum zici tu, ar fi stat să aștepte ca să se așeze ea la masă și să ne scrie biletele astea? Hm?

Și, spunând asta, tatăl fetelor s-a ridicat în picioare, și-a dat jos haina și a spus:

— Haideți să mâncăm!

În timp ce mă pregăteam de plecare, Phoebe mi-a spus:

— Mama mea a dispărut. Sal, te rog să nu spui asta nimănui. Absolut nimănui!

Când am ajuns acasă, l-am găsit pe tata aplecat peste albumul cu fotografii. De fiecare dată când intram, închidea iute albumul, de parcă s-ar fi simțit rușinat că l-am prins cu el în mână. În ultimul timp însă nu se mai sinchisea să-l închidă. Parcă nu mai avea putere să facă asta.

Pe pagina la care era deschis albumul era lipită o fotografie cu el și cu mama așezați pe iarbă lângă arțarul dulce. El își ținea brațele în jurul ei, iar ea zici că se cuibărise lângă el. Tata își lipise obrazul de al ei, iar părul lui se amesteca cu al ei. Păreau legați unul de altul.

— Mama lui Phoebe a plecat de acasă, i-am spus.

Tata a ridicat privirea spre mine.

— Le-a lăsat niște scrisori. Zice că se întoarce acasă, dar eu nu cred asta.

Apoi am urcat în camera mea și am încercat să mă apuc de compunerea pentru mitologie. La un moment dat a apărut tata în ușa camerei și mi-a spus:

— De obicei oamenii se întorc acasă.

Acum îmi dau seama că nu vorbea așa, în general, ci încerca să mă liniștească. Dar mai târziu, în aceeași seară, mi-am dat seama că vorbise așa doar ca să-mi mai dea cât de cât niște speranțe. Mă rugam de multă vreme să se întâmple o minune, iar mama să revină la noi și să ne întoarcem toți trei în Bybanks și totul să fie așa cum era mai-nainte.

CAPITOLUL 21

SUFLETE

Toată ziua următoare, la școală, Phoebe a avut întipărit pe chip un zâmbet subțire, încremenit. Probabil că îi era foarte greu să-și păstreze zâmbetul acela, pentru că, atunci când a început ora de engleză, bărbia a început să-i tremure de efort. A fost extrem de tăcută toată ziua. N-a vorbit cu nimeni altcineva decât cu mine. De fapt, tot ce mi-a spus a fost:

— Vino să dormi la mine mâine-seară!

Nu era o rugăminte, ci un ordin.

Domnul Birkway ne-a spus că o să ne dea un exercițiu pe care să-l facem în cincisprezece secunde. Trebuia să desenăm ceva cât de repede puteam, fără să ne gândim prea mult. În momentul în care eram pregătiți să începem, el urma să ne spună ce anume trebuie să desenăm.

— Țineți minte, a adăugat. *Nu vă gândiți*, ci doar desenați. Cincisprezece secunde. Gata? Bun!... Desenați-vă *sufletul*! Dați-i drumul!

În primele cinci secunde toți am rămas cu privirile ațintite asupra domnului Birkway, fără să schițăm niciun gest, fără nicio expresie. Când ne-am dat seama că e pe bune și că domnul Birkway chiar stătea cu ochii pe ceas, numărând secundele, am început să desenăm. Eu nu m-am gândit la nimic; nu era timp de gândire.

Apoi domnul Birkway a strigat:

— Stop!

Am ridicat privirile spre el, năuci. Apoi ne-am uitat la foile de hârtie din fața noastră. În clipa aceea, în toată clasa s-a pornit un fel de bâzâit. Eram surprinși de ceea ce ieșise din vârful creioanelor noastre.

Domnul Birkway a trecut de la unul la altul, adunând foile de hârtie, după care le-a prins de-a valma pe panoul de pe perete. Pe urmă a spus:

— Acum putem vedea cum arată sufletele voastre.

Cu toții ne-am înghesuit în jurul lui.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că fiecare desenase o figură centrală – o inimă, un cerc, un pătrat sau un triunghi. Mi s-a părut ciudat. Vreau să spun că niciunul dintre noi nu desenase un autobuz, o navă spațială sau o vacă. Toți desenaserăm aceleași figuri. Apoi am observat că înăuntrul fiecărei figuri era un model distinct. La început mi s-a părut că fiecare model era diferit de celelalte – o cruce, o mâzgălitură întunecată, un ochi, o gură, o fereastră.

Într-un desen apărea o lacrimă. M-am gândit că acela trebuie să fie desenul lui Phoebe.

Atunci Mary Lou a exclamat:

— Ia uitați-vă! Două dintre desene sunt exact la fel.

Copiii au exclamat:

— Fantastic! Ia te uită! Ale cui or fi oare?

Fiecare dintre cele două desene înfățișa un cerc cu o frunză mare de arțar în mijloc, iar vârfurile frunzei atingeau marginile cercului. Unul dintre desenele cu cerc și cu frunză de arțar era al meu. Celălalt era al lui Ben.

CAPITOLUL 22

DOVEZILE

În noaptea următoare am dormit acasă la Phoebe. De fapt, nu prea am reușit să dorm. Phoebe spunea întruna:

— Ai auzit sunetul ăla?

După care sărea din pat și trăgea cu ochiul afară pe fereastră, să vadă dacă nu cumva s-o fi întors nebunul să ne răpească și pe noi. O dată a văzut-o pe doamna Cadaver în grădina ei, cu o lanternă în mână.

Probabil că după aceea am adormit. M-am deșteptat pentru că am auzit-o pe Phoebe plângând în somn. Când am trezit-o, a negat:

— Nu plângeam, sigur nu plângeam.

Dimineață Phoebe n-a vrut să se dea jos din pat. Tatăl ei a intrat în cameră în grabă, cu două cravate atârnate de gât și cu pantofii în mână.

— Phoebe, ai să întârzii!

— Mi-e rău, a spus ea. Am febră și mă doare burta.

Tatăl ei i-a pus mâna pe frunte, a privit-o adânc în ochi și a spus:

— Mă tem că totuși va trebui să mergi la școală.

— Dar mi-e rău, pe cuvântul meu! a spus Phoebe. Poate că am cancer.

— Phoebe, știu că ești îngrijorată pentru mama, dar tot ce putem face este să așteptăm. Trebuie să mergem

înainte, să continuăm să facem totul ca și până acum. Nu ne putem eschiva.

— Ce nu putem? a întrebat Phoebe.

— Nu ne putem eschiva. Ia, caută aici! a spus domnul Winterbottom, dându-i dicționarul de pe birou, după care a ieșit în grabă din cameră.

— Mama a dispărut, iar tata mă pune să caut în dicționar, a spus Phoebe.

Apoi a căutat cuvântul *a se eschiva* și a citit definiția din dicționar: „A se sustrage de la îndeplinirea unei obligații; a se da în lături, a se feri."

A închis dicționarul cu zgomot.

— Eu nu mă eschivez!

Prudence se agita grozav.

— Unde mi-e bluza albă? Phoebe, n-ai văzut-o? Puteam să jur!...

Apoi a început să scoată o groază de haine din dulap și să le arunce pe pat.

Phoebe s-a îmbrăcat fără tragere de inimă, scoțând din dulap o bluză șifonată și o fustă. Jos, în bucătărie, masa era goală. Uitându-se la ea, Phoebe a spus:

— Nici castroane cu müsli, nici pahare cu suc de portocale, nici felii de pâine integrală prăjită!

Apoi a mângâiat un pulover alb care stătea atârnat pe spătarul scaunului.

— Puloverul preferat al mamei, a spus, după care a luat puloverul în mână și a început să-l agite în fața tatălui ei. Uită-te aici! L-ar fi lăsat ea aici dacă ar fi plecat de bunăvoie? L-ar fi lăsat?

El a întins mâna și a mângâiat o mânecă a puloverului, frecând materialul între degete preț de o clipă.

— Phoebe, nu e decât un pulover vechi.

Atunci Phoebe a îmbrăcat puloverul alb peste bluza șifonată.

Mă simțeam îngrozitor, pentru că tot ce se întâmpla în ziua aceea acasă la Phoebe îmi amintea de ziua în care plecase mama. Săptămâni la rând după plecarea ei tata și cu mine am orbecăit prin casă ca două găini bete. Niciun obiect nu era acolo unde trebuia să fie. Casa noastră părea că a prins viață și producea singură mormane peste mormane de vase și de rufe murdare, de ziare și de praf. Cred că tata a spus de vreo trei mii de ori în perioada aceea „Fir-aș eu să fiu!" Găinile erau agitate, vacile se speriau din orice, porcii erau supărați și nervoși. Câinele nostru, Moody Blue, urla ore în șir fără pauză.

Când tata mi-a spus că mama nu se mai întoarce, am refuzat să cred. Am adus din camera mea toate vederile de la ea și i-am spus:

— Uite, mi-a scris atâtea vederi. Trebuie să se întoarcă!

Și, exact ca Phoebe, care agita puloverul mamei ei în fața domnului Winterbottom, eu am adus din coteț o găină și l-am întrebat pe tata:

— Ce, și-ar părăsi mama găina preferată? Doar știi ce mult ține la găina asta.

Ceea ce voiam să spun era de fapt: „Cum să nu se mai întoarcă la *mine*? Doar mă iubește!"

La școală Phoebe și-a trântit cărțile pe bancă. Beth Ann i-a spus:

— Phoebe, ți-e cam șifonată bluza...

— Maică-mea e plecată, a răspuns Phoebe.

— Eu deja îmi calc singură hainele, a spus Beth Ann. Ba calc chiar...

Phoebe mi-a spus în șoaptă:

— Cred că am să fac un infarct de-adevăratelea!

Mi-am amintit atunci de un iepuraș pe care câinele nostru, Moody Blue, l-a prins și l-a purtat peste tot, nu ca să-l mănânce, ci ca să se joace cu el. Până la urmă am reușit să-l păcălesc pe Moody Blue să-l lase în pace, dar, când l-am luat în brațe, inima bietului iepuraș bătea nebunește. Apoi a început să bată și mai iute, și mai iute, până când la un moment dat s-a oprit.

Am dus iepurele la mama.

— E mort, Salamanca, mi-a spus ea.

— Nu se poate să fie mort! am răspuns. Acum un minut trăia.

M-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă inima lui Phoebe ar înceta deodată să bată, exact ca a iepurelui, și dacă ar cădea la pământ moartă chiar acolo, în școală. Mama ei nici măcar n-ar avea habar că Phoebe a murit.

După ora de dirigenție, Mary Lou a întrebat-o pe Phoebe:

— Te-am auzit zicând că mama ta a plecat?...

Christy și Megan s-au apropiat și ele.

— A plecat într-o călătorie de afaceri? a întrebat Christy. Și mama merge de multe ori la Paris cu afaceri. Mama ta unde e? Tot într-o călătorie de afaceri?

Phoebe a dat din cap că da.

— Și unde a mers? a întrebat și Megan. La Tokio? În Arabia Saudită?

Phoebe a spus:

— La Londra.

— Aha, la Londra! a spus Christy. Și mama mea a fost acolo.

Phoebe s-a întors spre mine; avea o figură nedumerită. Cred că se mira și ea de ce scosese pe gură, dar eu înțelegeam exact de ce mințise. Uneori e mai ușor să minți.

Și eu am făcut la fel când au început toți să mă întrebe de mama.

— Nu-ți face griji, Phoebe, i-am spus.

Ea s-a răstit:

— Dar cine-și face griji?

Și prin faza asta trecusem. Când cineva încerca să mă consoleze după plecarea mamei, îmi venea să-i rup capul. Nici un măgar bătrân n-ar fi putut fi mai urâcios decât mine în perioada aia. La un moment dat tata mi-a spus:

— Probabil că e groaznic și pentru tine.

Eu am negat:

— *Nu*, nu este. Nu simt nimic.

Dar era groaznic. Aș fi vrut să nu mă mai trezesc din somn dimineața, iar seara îmi era frică să adorm.

Până la pauza de prânz s-au tot perindat pe la Phoebe colegi din toată școala.

— Cât timp stă mama ta la Londra? a întrebat Mary Lou. O să ia ceaiul cu regina?

— Spune-i să meargă și la Convent Garden, a spus și Christy. Mamei mele îi place tare mult la Convent Garden.

— Se spune *Cov*ent Garden, căpățână de varză ce ești! a spus Mary Lou.

— Nu-i adevărat, a răspuns Christy. Sunt sigură că se spune *Con*vent Garden.

După ore am pornit spre casă împreună cu Ben și cu Mary Lou. Tot drumul Phoebe n-a scos niciun cuvânt.

— Ce e cu tine, Bibi? a întrebat-o Ben. Hai, spune!

Atunci, pe neașteptate, m-am pomenit spunând:

— Fiecare își are propria lui ordine de zi.

Ben s-a împiedicat de bordură, iar Mary Lou mi-a aruncat o privire ciudată. Eu tot mai trăgeam nădejde că poate

mama lui Phoebe s-o fi întors acasă între timp. Și chiar dacă ușa era încuiată eu tot am sperat.

— Ești sigură că vrei să intru și eu? am întrebat-o. Poate că ai chef să rămâi singură.

Phoebe a răspuns:

— Nu, *nu vreau* să rămân singură. Sună-l pe tatăl tău și vezi dacă te lasă să rămâi din nou la cină.

Când am intrat în casă, Phoebe a strigat:

— Mami!

A intrat în fiecare încăpere, a căutat-o peste tot.

— Asta e! a spus în cele din urmă. Vreau să caut indicii, dovezi că nebunul ăla a intrat în casă și că a târât-o pe mama după el.

Aș fi vrut să-i spun că nu face decât să pescuiască în aer și că probabil mama ei n-a fost răpită, dar știam că Phoebe nu m-ar fi ascultat.

Când mama nu s-a mai întors, mi-am închipuit tot soiul de lucruri. Poate că avea cancer și nu voia să ne spună și de aceea se ascundea în Idaho. Poate că o lovise cineva în cap și avea amnezie și umbla de colo-colo prin Lewiston, fără să știe nici cum o cheamă sau crezând că este altcineva. Tata mi-a spus:

— Mama ta nu are cancer, Sal, și nici amnezie. Ăștia sunt doar niște pești în aer.

Dar nu l-am crezut. Poate că încerca doar să o protejeze pe ea. Sau poate pe mine.

Phoebe umbla de colo-colo prin casă, studiind pereții și covoarele, căutând pete de sânge. A reușit să găsească doar câteva pete mai ciudate și câteva fire de păr imposibil de identificat. A marcat cu bandă adezivă locurile unde le-a găsit, iar firele de păr le-a pus într-un plic.

Apoi s-a întors acasă și Prudence. Era foarte entuziasmată și țopăia întruna, exclamând:

— Am reușit! Am reușit! Am reușit la majorete!

Atunci Phoebe i-a amintit că mama lor fusese răpită. Prudence a spus:

— Of, Phoebe, mami n-a fost răpită.

Dar cu asta s-a oprit din țopăit și a început scotocească prin bucătărie, întrebând:

— Ei, noi ce mâncăm la cină?

Atunci Phoebe a început și ea să răscolească prin bufet. Prudence a deschis congelatorul și a spus:

— Ia uită-te aici!

Pentru o secundă am crezut că poate a dat peste o bucată tăiată dintr-un corp omenesc. Cine știe, poate că Phoebe chiar avea dreptate! Poate că un nebun *chiar* o răpise pe mama lor. Eu n-am avut curaj să mă uit. O auzeam doar pe Prudence mișcând lucrurile din congelator. Bine că măcar nu țipa.

De fapt, în congelator nu era nicio bucată de corp omenesc. Erau în schimb niște cutii de plastic clădite frumos unele peste altele, fiecare cu câte un bilețel pe ea. Prudence a citit: „*Mân. broc.-lin., 350, 1 h.*“, pe urmă „*Mac. brâ. 325, 45 min.*“ și așa mai departe.

— Ce-o fi aia *Mân. broc.-lin.*? am întrebat.

Phoebe a deschis capacul. În cutie era un bloc de gheață verde cu galben.

— Mâncare de broccoli cu linte, a spus ea.

Când s-a întors și tatăl lor acasă și a fost surprins să vadă mâncarea gata pe masă, Prudence i-a arătat ce era în congelator.

— Hm, a spus el.

Am mâncat în liniște.

— N-ai primit nicio veste de la mami? l-a întrebat Prudence pe tatăl lor.

— Încă nu, a răspuns el.

— Eu cred că ar trebui să sunăm la poliție, a spus Phoebe.

— Phoebe!

— Vorbesc serios. Am găsit niște pete ciudate.

Și le-a arătat două locuri din spatele mesei din sufragerie marcate cu bandă adezivă.

— Ce caută banda aia acolo? a întrebat tatăl ei.

Phoebe le-a explicat cum stă treaba cu posibilele pete de sânge.

— Sânge? a făcut Prudence, oprindu-se din mâncat.

Phoebe a scos plicul și a golit firele de păr pe masă.

— Uite! Și niște fire de păr ciudate, a explicat Phoebe.

Prudence a făcut:

— Câh!

Domnul Winterbottom a început să bată cu furculița în cuțit, apoi s-a ridicat în picioare, a prins-o pe Phoebe de braț și i-a spus:

— Vino cu mine!

A dus-o până la frigider, a deschis congelatorul și i-a arătat cutiile de plastic.

— Dacă mama ar fi fost răpită de un nebun, când ar fi avut timp să pregătească atâta mâncare? I-ar fi putut spune: „Așteptați puțin, domnule Nebun, până pregătesc eu zece sau douăzeci de feluri de mâncare pentru familia mea, să aibă ce mânca câtă vreme voi fi sechestrată"?

— Ție chiar nu-ți pasă! a spus Phoebe. Nimănui nu-i pasă. Fiecare își vede de idioțenia lui de ordine de zi.

Am plecat de acolo imediat după cină. L-am lăsat pe domnul Winterbottom în biroul lui, sunându-i pe prietenii

soției lui. Încerca să afle dacă nu are cineva vreo idee unde ar fi putut merge doamna Winterbottom.

Phoebe mi-a spus:

— Măcar face și el ceva! Dar eu tot cred că ar trebui să sunăm la poliție.

Când ieșeam din casa lui Phoebe, m-am pomenit că din casa de alături mă strigă o voce, vocea uscată, de frunze moarte, a doamnei Cadaver.

— Sal! Nu vrei să intri puțin? E și tatăl tău aici. Tocmai am ajuns la desert, vino să mănânci și tu!

Tata a apărut în spatele ei.

— Haide, Sal! a spus și el. Nu fi gâscă.

— Nu sunt gâscă, am răspuns. Și deja am mâncat un desert. Vreau să merg acasă, să-mi fac tema la engleză.

Tata s-a întors spre Margaret și i-a spus:

— Cred că mai bine merg și eu cu ea. Îmi pare rău...

Margaret n-a spus nimic. A rămas pe loc până ce tata și-a luat jacheta și a venit lângă mine. Știam că e o răutate din partea mea, dar simțeam că am câștigat o mică victorie împotriva doamnei Cadaver.

Pe drum spre casă, tata m-a întrebat dacă s-a întors mama lui Phoebe. Am răspuns:

— Nu. Phoebe crede că a răpit-o un nebun.

— Un nebun? Nu e oare o exagerare?

— Așa am gândit și eu la început, dar n-ai de unde știi, nu? Vreau să zic că orice e posibil. Ar putea exista un nebun care...

— Sal!

Aș fi vrut să-i povestesc despre tânărul agitat și despre mesajele misterioase, dar sigur iar mi-ar fi spus că-s gâscă. Așa că am zis:

— De unde știi că pe mama n-a convins-o cineva să meargă în Idaho? Nu neapărat un nebun; cineva, oricine. Poate că o șantaja cu ceva...

— Sal! Mama ta a plecat fiindcă așa a vrut ea.

— Trebuia s-o oprim.

— Omul nu e pasăre, Sal, nu-l poți închide într-o colivie.

— N-ar fi trebuit să plece. Dacă n-ar fi plecat...

— Sal, sunt sigur că avea de gând să se întoarcă la noi.

Ajunseserăm acasă, dar n-am intrat imediat. Ne-am așezat pe treptele verandei. Atunci tata a spus:

— N-ai cum să spui dinainte... nimeni nu poate prevedea... nu știi niciodată...

Și-a întors capul în cealaltă parte. Și eu, și el eram la fel de nefericiți. Mi-am cerut scuze că am fost nesuferită și că l-am supărat. El m-a cuprins cu brațul și am rămas acolo împreună, pe verandă, amândoi la fel de îndurerați *și de pierduți.*

CAPITOLUL 23

BADLANDS

Bunicul a întrebat:

— Cum mai e piciorul cu șarpele, Bobiță?

Era îngrijorat pentru bunica, dar nu atât din pricina piciorului ei, cât a răsuflării ei cam șuierate.

— O să oprim în Badlands, bine? a spus el iar.

Bunica a dat ușor din cap.

Cu cât ne apropiam de Badlands, cu atât se întețeau și șoaptele din văzduh care-mi spuneau: *Încetinește, încet, încet, încet.*

— Și dacă n-am mai trece prin Badlands? am sugerat eu.

— Cum? De ce să nu mergem? Ba trebuie să mergem! a spus bunicul. Aproape c-am ajuns. Este o adevărată comoară națională.

Probabil că și mama mea trecuse pe aici. Oare la ce s-a gândit când a văzut semnul ăsta? Sau celălalt? Dar când a trecut exact prin locul ăsta?

Mama nu avea carnet de conducere. Se temea de mașini.

— Nu-mi place deloc viteza, spunea ea. Îmi place să hotărăsc eu și unde merg, și cât de repede merg.

Când ne-a spus că are de gând să meargă cu autobuzul tocmai până în Lewiston, Idaho, și eu, și tata am rămas uluiți.

Nu-mi puteam închipui de ce a ales să meargă tocmai în Idaho. M-am gândit că precis a deschis un atlas și a pus degetul la întâmplare pe o localitate. Așa am crezut la început, dar mai târziu am aflat că avea o verișoară în Lewiston, Idaho.

— N-am mai văzut-o de cincisprezece ani, a spus. Asta e bine, fiindcă ea o să-mi spună exact cum sunt.

— Și eu pot să-ți spun asta, Scumpa, a zis tata.

— Nu, vreau să spun că până acum am fost doar soție și mamă. Eu vreau să știu cum sunt *eu*. Eu, Chanhassen.

După șesurile și preriile întinse din Dakota de Sud, am avut un șoc când am ajuns în Badlands. Arăta ca și cum cineva ar fi dat cu fierul de călcat peste tot statul Dakota de Sud și ar fi împins toate dealurile, văile și stâncile într-o parte. Piscuri zimțate și defilee abrupte ne-au răsărit deodată în față din mijlocul vastelor câmpiilor. Deasupra era cerul înalt și senin; dedesubt, numai stânci rozalii, vinete și negre. De pe marginea stâncilor, în jos, în defileul adânc, se căscau cele mai înșelătoare râpe, mărginite de pietre ascuțite, dure. Nu m-aș fi mirat deloc să văd ici-colo câte un schelet omenesc.

Bunica a încercat ca de obicei să exclame „Iuhu, iuhu!", dar, cum nu respira prea bine, nu i-a ieșit decât un fel de „Hu, hu!" Bunicul a pus o pătură pe jos, ca să poată ședea liniștită să se uite în jur.

Din Badlands mama mi-a trimis două vederi. Pe una dintre ele scria așa: „Salamanca este brațul meu stâng. Mi-e așa de dor de brațul meu stâng."

Acolo le-am spus bunicii și bunicului o poveste pe care mi-o spusese mama despre cerul înalt, care aici părea și mai înalt decât în alte părți. Cândva, cu mult timp în urmă, cerul era atât de aproape de pământ, că, dacă nu

erai atent, dădeai cu capul în el. Așa era de jos, încât uneori oamenii dispăreau în el. După o vreme oamenilor a început să nu le mai convină treaba asta, așa că au făcut niște prăjini lungi de tot și într-o bună zi cu toții, înălțând prăjinile alea, au împins cerul cât de sus au putut.

— Și iote-te! a zis bunicul. Atâta de bine l-au înălțat, că a rămas așa.

Cât timp le-am spus eu povestea cerului, lângă noi a stat o femeie însărcinată. Se tot ștergea pe față cu o batistă.

— Zici că i s-a urât cu viața femeii aceleia, a spus bunicul.

Apoi s-a dus la ea și a întrebat-o dacă n-ar vrea să se odihnească și ea puțin pe pătura noastră.

— Eu mă duc să mă învârt puțin pe aici, am zis.

Îmi era frică de femeile însărcinate.

Atunci când mama mi-a dat vestea că e însărcinată, a spus:

— În sfârșit! Chiar că o să umplem casa asta de copii.

La început nu prea mi-a surâs ideea. De ce nu le era bine numai cu mine? Noi trei – mama, tata și cu mine – alcătuiam un tot.

Apoi copilașul a început să crească în burta mamei. Mă lăsa să-i ascult bătăile inimii și să simt cum dădea din picioruțe. Până la urmă am început și eu să aștept cu nerăbdare nașterea copilașului. Speram că va fi o fetiță, fiindcă mi-ar fi plăcut să am o soră. Am aranjat toți trei camera copilului. Am zugrăvit-o în alb curat, iar la fereastră am pus perdele galbene. Tata a curățat de vopsea o veche măsuță de toaletă și a vopsit-o din nou. Primeam de peste tot haine mititele pentru bebeluș. Noi spălam și împachetam fiecare cămășuță, fiecare costumaș

și fiecare salopețică. Am cumpărat scutece noi din pânză, fiindcă mamei îi plăcea să vadă scutece atârnate afară pe sârmă.

Singurul lucru asupra căruia nu ne puteam hotărî era numele. Niciun nume nu ni se părea potrivit. Niciun nume nu era destul de bun pentru copilașul nostru. Pe tata îl preocupa chiar mai tare decât pe mama.

— O să ne vină nouă o idee, zicea ea. Într-o bună zi numele potrivit va veni până la noi plutind prin văzduh.

Mai erau doar trei săptămâni până la nașterea copilului. În ziua aia eu am mers în pădure, dincolo de cel mai îndepărtat câmp. Tata era plecat în oraș, la cumpărături. Mama freca podelele. Zicea că frecatul podelelor îi mai ușurează durerea de spate. Tatei nu-i plăcea s-o vadă făcând asta, dar ea o ținea una și bună. Mama nu era o femeie fragilă, bolnăvicioasă. Ei i se părea normal să frece podelele.

Când am ajuns în pădure, m-am suit într-un stejar. Fredonam cântecul pe care-l auzisem de la mama: „O, să nu te îndrăgostești de vreun marinar / De-un marinar, de-un marinar..." Și urcam tot mai sus în copac. „O, să nu te îndrăgostești de vreun marinar..."

Deodată ramura pe care îmi pusesem piciorul s-a rupt. M-am prins repede cu mâinile de altă creangă, dar era prea uscată și s-a rupt și ea. Am căzut și am tot căzut, de parcă eram într-o secvență filmată cu încetinitorul. Vedeam frunze. Îmi dădeam seama că mă prăbușesc.

Când mi-am revenit, eram pe pământ, cu fața îngropată în țărână. Piciorul drept era sucit sub mine. Când am încercat să-l mișc, am simțit niște ace ascuțite care-mi alunecau prin picior când în sus, când în jos. Am încercat să mă târăsc. Atunci acele mi-au pătruns până în creier

și în jurul meu s-a lăsat întunericul. Un bâzâit puternic îmi răsuna în creier.

Probabil că leșinasem din nou, pentru că a doua oară când am deschis ochii pădurea era întunecată, iar aerul se răcorise. Atunci am auzit-o pe mama strigându-mă. Avea vocea slabă, ca venind de foarte departe. Mi se părea că se aude dinspre șură. Am încercat să răspund, dar strigătul mi-a rămas blocat în gâtlej.

Mama m-a găsit și m-a dus în brațe prin pădure, peste câmpuri și în jos pe deal, până acasă. Apoi i-a chemat pe bunici să ne ducă la spital. Abia după foarte mult timp mi-au pus ghipsul. Când ne-am întors acasă, eram epuizați cu toții. Tata își făcea procese de conștiință pentru că nu fusese acasă și se tot învârtea pe lângă noi.

Copilașul s-a născut în acea noapte. L-am auzit pe tata vorbind la telefon cu doctorul și spunând:

— N-o să reziste până acolo. Naște chiar acum.

M-am sprijinit în cârje și am traversat holul. Mama era în pat, prăbușită între perne, leoarcă de transpirație și gemea.

— Ceva nu-i în regulă, i-a spus ea tatei.

Când a dat cu ochii de mine, mi-a spus:

— Nu e bine să vezi asta. Nu cred că mă descurc prea grozav.

M-am lăsat în jos și m-am așezat pe podea în hol, în fața camerei ei. Pe urmă a venit și doctorul. Mama a țipat o singură dată, un vaiet lung ca o jelanie, după care s-a lăsat liniștea.

Când a ieșit doctorul din încăpere cu bebelușul în brațe, i-am spus că vreau să-l văd și eu. Era palid-albăstrui, iar pe gât avea niște urme de la cum îl strangulase cordonul ombilical.

— Probabil că e mort de câteva ore, i-a spus doctorul tatei. Nu pot spune sigur.

— Era băiat sau fată? am întrebat eu.

Doctorul a răspuns în șoaptă:

— Fată.

Am întrebat dacă o pot atinge. Încă era un pic călduță, cum stătuse încovrigată în burta mamei. Era atât de dulce, de liniștită. Aș fi vrut s-o țin și eu în brațe, dar doctorul mi-a spus că nu e o idee prea bună. Mă gândeam că dacă o țineam eu poate se trezește.

Tata era foarte tulburat, dar nu mai părea interesat de copilaș. Tot intra în cameră și o mângâia pe mama. La un moment dat mi-a spus:

— Să știi că nu e vina ta, Sal. Nu s-a întâmplat asta pentru că te-a adus mama în brațe. Să nu te gândești că de aceea s-a întâmplat.

Nu l-am crezut. Am mers cum am putut până la mama și m-am strecurat lângă ea în pat. Mama se uita fix în tavan.

— Vreau să-l țin în brațe, a spus ea.

— Ce să ții?

— Copilașul, a spus ea, cu o voce ciudată, prostească.

Când a intrat în cameră și tata, mama i-a cerut copilul. Tata s-a aplecat spre ea și a spus:

— Aș vrea... aș vrea...

— Copilașul, a spus mama iar.

— Dar a murit, a zis tata.

— Vreau să-mi țin în brațe copilașul, a spus ea.

— A murit, a repetat tata.

— Nu se poate să fi murit, a spus ea, tot așa, parcă ar fi cântat cuvintele. Acum un minut încă trăia.

În noaptea aceea am dormit lângă ea. La un moment dat am auzit-o strigându-l pe tata. Când a aprins lumina,

am văzut că tot patul era plin de sânge, care se îmbibase în cearșafuri și în pătură, se îmbibase până și în ghipsul alb de pe piciorul meu.

Apoi a venit o ambulanță care i-a luat pe ea și pe tata. Bunica și bunicul au venit să stea cu mine. Bunica a luat toate cearșafurile și le-a pus la fiert. Mi-a curățat și ghipsul de sânge cât de bine a putut frecându-l cu peria, dar tot a rămas o pată roz-închis imprimată pe el.

A doua zi tata s-a întors de la spital doar pentru câteva minute.

— Totuși ar trebui să-i dăm un nume copilului, a spus el. Aveți vreo sugestie?

Atunci de nicăieri mi-a venit mie în minte un nume.

— Tulip[1], am spus.

Tata a zâmbit.

— Mamei tale o să-i placă numele ăsta. O să îngropăm bebelușul în cimitirul mic de lângă plopul tremurător, acolo unde înfloresc lalelele în fiecare primăvară.

În următoarele două zile mama a suferit două operații. Nu reușeau să-i oprească sângerarea. Mai târziu ea mi-a spus:

— Mi-au scos totul dinăuntru.

Nu mai putea avea alți copii.

M-am așezat pe marginea unei râpe din Badlands, privindu-i pe bunica și bunicul și pe femeia aceea însărcinată stând împreună pe pătură. Și mi-am închipuit că femeia aceea e mama, că urma să nască un copil și că totul avea să fie așa cum ar fi trebuit. Apoi am încercat să mi-o închipui pe mama stând acolo, în timpul călătoriei ei către

[1] Lalea, în limba engleză. (N. tr.)

Lewiston, Idaho. Oare toți pasagerii din autobuzul ei au coborât și au început să se învârtă pe acolo? Sau ședea acolo singură, așa cum stăteam și eu în aceea clipă? Și oare stătuse și ea exact în locul acela și privise la piscul acela rozaliu? Se gândea la mine oare în clipa aceea?

Am cules de pe jos o piatră mai turtită și am azvârlit-o de cealaltă parte a râpei, unde s-a lovit de peretele de stâncă, după care a plonjat în jos, tot mai jos, lovindu-se de stâncile ascuțite. Cândva mama mi-a spus o poveste a indienilor Blackfoot despre Napi, Bătrânul care a zămislit bărbații și femeile. Apoi, ca să hotărască dacă oamenii vor trăi veșnic sau vor fi muritori, Napi a ales o piatră.

— Dacă piatra va pluti în apă, le-a spus el, atunci veți trăi veșnic. Dacă se va scufunda, veți fi muritori.

Și Napi a aruncat piatra în apă. Piatra s-a dus la fund, așa că oamenii sunt muritori.

— Dar de ce a aruncat Napi o piatră? am întrebat eu. De ce n-a aruncat o frunză?

Mama a ridicat din umeri.

— Dacă erai tu acolo, cu siguranță că ai fi reușit să faci ca piatra să rămână la suprafața apei, a spus ea.

Asta era o aluzie la îndemânarea cu care făceam pietrele să salte pe apă.

Am mai luat o piatră și am aruncat-o până de cealaltă parte a râpei. Și asta s-a lovit de peretele de stâncă, apoi a plonjat în jos, tot mai jos. Dedesubt nu era un râu; era un hău. La ce mă așteptam?

CAPITOLUL 24

PĂSĂRILE TRISTEȚII

Chiar când porneam din Badlands, bunicul a început să înjure un șofer care ne-a tăiat calea. De obicei când bunicul înjura așa, bunica îl amenința că iar o să fugă la bărbatul care cumpăra ouă de la ei. Nu știu chiar toată povestea despre omul ăla, doar că odată, când bunicul s-a pus pe înjurat amarnic, bunica a fugit cu bărbatul care de obicei cumpăra ouă de la ei. Bunica a stat cu bărbatul acela trei zile și trei nopți, până când bunicul a venit după ea și i-a promis că n-o să mai înjure niciodată.

Într-o zi am întrebat-o pe bunica dacă chiar s-ar întoarce la bărbatul acela, dacă bunicul mai înjură așa de rău. Bunica mi-a răspuns:

— Să nu-i spui asta bunicului, dar să știi că nu mă deranjează chiar așa de tare că mai drăcuie din când în când. Bărbatul acela sforăia îngrozitor, parcă era un balaur.

— Înseamnă că nu de asta l-ai părăsit pe bunicul, fiindcă înjură?

— Salamanca dragă, nici măcar nu-mi mai amintesc de ce l-am părăsit. Uneori simți în adâncul sufletului că iubești pe cineva, dar înainte ca mintea să deslușească motivul trebuie să pleci.

* * *

În noaptea următoare am dormit la un motel de la periferia orășelului Wall din Dakota de Sud. Mai aveau o singură cameră, cu un singur pat, dar bunicul era foarte obosit, așa că a zis că e bun și ăla. Patul era foarte lat și avea o saltea umplută cu apă.

— Măi să fie! a zis bunicul. Iote-te aici!

Când a apăsat salteaua cu mâna, s-a auzit un plescăit.

— Se pare că în noaptea asta va trebui să dormim toți trei pe pluta asta.

Bunica s-a aruncat pe pat chicotind:

— Hu, hu! Hu, hu! a exclamat ea cu vocea hârșâită și s-a rostogolit până în mijlocul patului.

Eu m-am întins lângă ea, și bunicul s-a așezat cu grijă în cealaltă parte.

— Măi să fie! a zis el. Ăsta zici că e viu!

Cum stăteam toți trei în pat, salteaua plescăia, căci bunicul se tot răsucea când pe o parte, când pe cealaltă.

— Fir-ar! a zis el la un moment dat.

Bunica râdea așa de tare, că-i curgeau lacrimile pe obraji.

Bunicul a început:

— Deh, nu-i chiar ca patul nostru matrimonial...

În noaptea aceea am visat că eram pe o plută împreună cu mama și pluteam pe un râu. Stăteam amândouă lungite pe spate și priveam înaltul cerului. Cerul se apropia de noi tot mai tare. Apoi, deodată, s-a auzit un pocnet surd și ne-am pomenit în cer. Mama a privit de jur împrejur și a spus:

— Nu se poate să fi murit! Doar acum un minut trăiam.

De dimineață am pornit spre Dealurile Negre și muntele Rushmore, sperând că vom ajunge acolo până la prânz. Nici n-am urcat bine în mașină, că bunicul m-a întrebat:

— Și ce s-a mai întâmplat cu mama lui Peeby? Dar Peeby a mai primit mesaje din alea?

— Sper că totul s-a terminat cu bine, a spus bunica. Parcă îmi și fac griji pentru Peeby.

A doua zi după ce Phoebe i-a arătat tatălui ei petele ciudate și firele de păr neidentificabile, a apărut încă un mesaj: *Nu poți împiedica păsările tristeții să-ți zboare pe deasupra capului, dar le poți împiedica să-și facă cuib în părul tău.* Phoebe a adus biletul la școală să mi-l arate.

— E tot de la nebun! a spus ea.

— Dar, dacă deja a răpit-o pe mama ta, de ce să vă mai lase mesaje?

— Nu sunt mesaje, sunt indicii, a spus ea.

La școală toată lumea o întreba pe Phoebe despre călătoria de afaceri a mamei ei la Londra. A încercat să-i ignore, dar era cu neputință. Din când în când tot trebuia să spună ceva.

Când a întrebat-o Megan ce obiective turistice a vizitat mama ei, Phoebe a răspuns:

— Palatul Buckingham...

— A, desigur! a făcut Megan, dând din cap, cunoscătoare.

— Și Big Ben. Și...

Phoebe se chinuia să-și mai aducă aminte ceva din Londra.

— ...și casa în care s-a născut Shakespeare, a spus în cele din urmă.

— Dar asta e în Stratford-on-Avon, a răspuns Megan. Credeam că mama ta e la Londra. Stratford e la mulți kilometri distanță. A mers până acolo într-o excursie de o zi sau așa ceva?

— Da, chiar așa! A mers într-o excursie de-o zi.

Phoebe nu se mai putea preface. Arăta de parcă o familie întreagă de păsări ale tristeții și-ar fi făcut cuib în părul ei.

La ora de engleză, Ben a prezentat în fața clasei subiectul pentru lecția de mitologie. Avea niște emoții îngrozitoare. Ne-a povestit cum a furat Prometeu focul de la soare și i l-a dat omului. Zeus, care era zeu-șef, s-a înfuriat pe Prometeu că a luat o bucată din prețiosul lui soare. Drept pedeapsă, Zeus i-a trimis-o omului pe Pandora, o femeie. Apoi, Zeus l-a înlănțuit pe Prometeu de o stâncă și a trimis vulturii să-i mănânce lui Prometeu ficatul. Din cauza emoțiilor, Ben a pronunțat greșit numele lui Prometeu, și a ieșit că Zeus a trimis vulturii să mănânce ficatul lui Pateu.

Mary Lou ne-a invitat pe mine și pe Phoebe să luăm cina la ei acasă în acea seară. L-am sunat pe tata ca să-i cer voie. Așa cum mă și așteptam, tata n-a avut nimic împotrivă să merg. Tot ce mi-a spus a fost:

— Îți va prinde bine, Sal. Eu poate că o să merg să iau cina la Margaret.

CAPITOLUL 25

COLESTEROL

Cina acasă la familia Finney a fost o experiență interesantă. Când am ajuns acolo, frații lui Mary Lou alergau prin toată casa de parcă ar fi dat strechea-n ei; săreau peste mobile și-și tot pasau mingea de fotbal de la unul la altul. Sora mai mare a lui Mary Lou, Maggie, vorbea la telefon și în același timp își pensa sprâncenele. Domnul Finney gătea ceva în bucătărie, ajutat de Tommy, care avea patru ani. Phoebe mi-a șoptit:

— Nu-mi fac speranțe prea mari că ăștia ne vor da ceva ca lumea de mâncare.

La ora șase, când doamna Finney a apărut în ușă, Tommy, Dougie și Dennis au început să tragă de ea, vorbind toți deodată. Unul zicea:

— Ia uită-te la asta!

Altul țipa:

— Mami, mami, mami!

Iar celălalt zicea:

— Eu primul!

Doamna Finney și-a croit drum cum a putut până în bucătărie, târându-i pe toți trei după ea. Arăta de parcă ar fi tras după ea un năvod în care se încurcaseră anvelope, cizme vechi și tot felul de alte gunoaie. Doamna Finney

l-a sărutat în treacăt pe buze pe domnul Finney, care i-a strecurat în gură o bucată de castravete.

Mary Lou și cu mine am aranjat masa, deși cred că ne-am străduit cam degeaba. Într-o agitație și o dezordine îngrozitoare s-au așezat în sfârșit cu toții la masă, răsturnând paharele, aruncând din nebăgare de seamă furculițele pe jos; apoi, tot ridicând farfuriile de pe masă (Phoebe mi-a atras atenția că farfuriile nu erau la fel), au început să se ia la harță:

— Asta-i farfuria mea. Eu vreau farfuria cu margarete!

— Dă-mi-o mie pe aia albastră! E rândul meu să mănânc din farfuria albastră.

Phoebe și cu mine ne-am așezat la masă între Mary Lou și Ben. În mijlocul mesei trona un platou cu bucăți de pui prăjit. Phoebe a spus:

— Pui? Și încă prăjit? Eu nu mănânc prăjeli. Am stomacul sensibil.

Apoi s-a uitat câș la cele trei bucăți de pui din farfuria lui Ben.

— Ben, n-ar trebui să mănânci chestiile ăstea, zău. Prăjelile sunt foarte nesănătoase. În primul rând din cauza colesterolului...

Și, spunând asta, a luat două bucăți de carne din farfuria lui Ben și le-a pus înapoi pe platou. Domnul Finney a tușit. Doamna Finney a spus:

— Deci tu nu vrei să mănânci pui, Phoebe?

Phoebe i-a zâmbit și a spus:

— O, nu, doamnă Finney. Nu pot. De fapt, nici domnul Finney n-ar trebui să mănânce din puiul ăsta. Nu știu dacă ați aflat, dar bărbații trebuie să fie deosebit de atenți la colesterol.

Domnul Finney s-a uitat la puiul din farfurie. Doamna Finney strângea din buze într-un fel cam ciudat. Între timp a ajuns la Phoebe și platoul cu fasole verde.

— Ați pus și unt în fasole, domnule Finney?

— Da. Ce e în neregulă cu untul?

— *Colesterolul*, a răspuns Phoebe. Co-les-te-ro-lul. Din unt!

— Aha, colesterolul! a spus doamna Finney.

După care s-a uitat la soțul ei, spunând:

— Ai grijă, dragă! Este colesterol în fasolea aia.

Eu mă uitam fix la Phoebe. Sunt convinsă că nu eram singura de acolo care voia s-o strângă de gât.

Ben a împins fasolea deoparte pe farfurie. Maggie a luat o bucată de fasole verde și a început s-o studieze. Au venit apoi la rând cartofii. Phoebe le-a spus tuturor că este la dietă și nu mănâncă amidonoase. Toți ceilalți ne-am uitat posaci în farfurii. În farfuria ei nu era nimic. Atunci doamna Finney a întrebat:

— Și atunci tu ce mănânci, Phoebe?

— Mama ne face niște feluri de mâncare vegetariene speciale. Cu puține calorii și fără colesterol. Mâncăm o mulțime de salate și de legume. Mama gătește excelent.

Colesterolul din toate plăcintele și negresele pe care le făcea mama ei nu-l punea la socoteală. Îmi venea să sar în picioare și să le spun tuturor: „Mama ei a dispărut de acasă, de aceea se poartă Phoebe așa prostește.“ Dar n-am spus nimic.

Phoebe a repetat:

— Da, gătește excelent.

— Minunat! a spus doamna Finney. Și ce propui atunci să mănânci în seara asta?

— Bănuiesc că nu aveți niciun fel de legume nemodificate.

— Nemodificate? a întrebat doamna Finney.

— Vreau să zic care să nu fi fost modificate adăugându-le unt sau alte chestii...

— Știu ce înseamnă cuvântul „nemodificat", Phoebe, a spus doamna Finney.

— Legume nemodificate pot mânca. Sau dacă aveți la îndemână ceva salată de fasole roșie sau sarmale de post? Mâncare de broccoli cu linte? Macaroane cu brânză? Spaghete vegetariene?

Toți cei de față s-au întors spre Phoebe și s-au uitat la ea lung. Doamna Finney s-a ridicat de la masă și s-a dus în bucătărie. Am auzit-o deschizând și închizând mai multe uși de bufet, apoi a apărut din nou în cadrul ușii.

— Müsli mănânci? a întrebat.

Phoebe a răspuns:

— Da, mănânc müsli. La micul dejun.

Doamna Finney a dispărut iar în bucătărie și s-a întors cu un castron de müsli cu fructe deshidratate și cu o sticlă de lapte.

— Müsli la cină? a întrebat Phoebe, uitându-se lung la castronul cu cereale. Și de obicei îl mănânc cu iaurt, nu cu lapte.

Doamna Finney s-a întors spre domnul Finney și a întrebat:

— Dragul meu, ai cumpărat iaurt săptămâna asta?

— Fir-ar să fie! Cum am putut uita de iaurt?

Phoebe a mâncat cerealele cu fructe deshidratate, fără lapte. Până la sfârșitul mesei m-am gândit tot timpul la Bybanks și cum era când mergeam să luăm cina acasă la bunicii mei. Întotdeauna veneau la masă o mulțime de

oameni, rubedenii și vecini, și era o harababură de nedescris. Dar era o harabatură prietenoasă, ca aici, la familia Finney. Tommy a vărsat două pahare de lapte, Dennis i-a tras un pumn lui Dougie, iar Dougie l-a lovit înapoi, Maggie i-a ars una lui Mary Lou, care a aruncat în ea cu un bob de fasole. La un moment dat mi-a trecut prin minte că poate că așa ceva și-a dorit și mama mea – casa plină de copii, o harababură.

În timp ce mergeam acasă, am spus:

— Nu ți s-a părut că toți au fost deosebit de tăcuți în timpul cinei?

Phoebe a răspuns:

— Le-o fi căzut colesterolul greu la stomac.

Atunci am întrebat-o pe Phoebe dacă n-ar vrea să vină la mine în weekend. Nu știu sigur de ce am spus asta. A fost un impuls de moment. Până atunci n-o mai invitasem niciodată acasă la mine. A răspuns:

— Păi, de ce nu? Adică, dacă mama tot... (a tușit ușor). Hai cu mine să-l întrebăm pe tata.

Tatăl ei era în bucătărie, spăla vasele. Peste cămașa albă și peste cravată purta un șorț cu volănașe.

— Trebuie să clătești bine vasele de detergent, i-a spus Phoebe. Și folosești apă rece? Trebuie să le speli cu apă foarte-foarte caldă. Ca să moară microbii.

Tatăl ei nu s-a uitat spre ea. Mi-am închipuit că poate se simte jenat că l-am văzut spălând vase.

— Lasă farfuria aia, c-ai spălat-o destul, i-a spus Phoebe.

El tot freca farfuria cu buretele de vase. Atunci s-a oprit și s-a uitat la farfurie. Eu parcă vedeam aievea cum păsările tristeții îi ciugulesc din creștetul capului, dar Phoebe avea destule probleme cu propriile ei păsări.

— Ai sunat la toți prietenii lui mami? a întrebat Phoebe.

— Phoebe, a spus tatăl ei, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Sunt cam obosit. Vrei să nu discutăm despre asta acum?

— Dar nu crezi că ar fi cazul să sunăm la poliție?

— Phoebe...

— Sal vrea să știe dacă pot sta la ea acasă weekendul ăsta.

— Sigur că poți, a spus el.

— Și dacă se întoarce mami cât sunt eu la Sal? Ai să-mi dai telefon? Ai să mă anunți și pe mine?

— Sigur.

— Și dacă dă telefon? Poate că totuși ar trebui să rămân acasă. Cred că ar fi mai bine să fiu aici în caz că sună.

— Dacă sună, am să-i spun să te sune acasă la Sal, a spus tatăl ei.

— Dar dacă nu avem nicio veste de la ea până mâine, a adăugat Phoebe, categoric ar trebui să sunăm la poliție. Deja am amânat prea mult. Dacă mama este legată fedeleș pe undeva și ne așteaptă s-o salvăm?

În acea seară, acasă la mine, lucram la prezentarea pentru lecția de mitologie când m-a sunat Phoebe. Vorbea în șoaptă. Mi-a spus că, atunci când a coborât să-i ureze noapte bună, l-a găsit pe tatăl ei în fotoliul lui preferat uitându-se la televizor, dar televizorul era stins. Dacă nu l-ar fi cunoscut pe tatăl ei, ar fi zis că plângea.

— Doar că tatăl meu nu plânge niciodată, a spus ea.

CAPITOLUL 26

SACRIFICII

Weekendul acela a fost incredibil de lung. Phoebe a venit sâmbătă dimineață, cu un geamantan după ea.

— Doamne, Phoebe, am zis, ai de gând să stai la noi o lună întreagă?

Când am dus-o sus, în camera mea, m-a întrebat dacă o să dormim amândouă în aceeași cameră. I-am răspuns:

— Da' de unde, Phoebe! Am mai construit o cameră în plus special pentru tine.

— Nu e nevoie să fii ironică, a zis ea.

— Te tachinam doar, Phoebe.

— Dar ai un singur pat aici.

— Ce spirit de observație ai!

— Credeam că tu ai să dormi la parter, pe canapea. De obicei când ai musafiri, te străduiești să-i faci să se simtă bine.

Apoi a început să studieze camera.

— O să stăm cam înghesuite aici amândouă, nu crezi?

N-am spus nimic. Nu voiam s-o pun la punct. Înțelegeam foarte bine de ce se poartă așa. S-a așezat pe marginea patului și a sărit de câteva ori.

— Să văd cum o să mă obișnuiesc cu salteaua asta. E plină de noduri, Sal. Salteaua mea e foarte tare. O saltea tare e mult mai bună pentru spate. De aceea am o ținută

așa de frumoasă. Tu din cauza saltelei stai așa, adusă de spate.

— Eu stau adusă de spate? am zis.

— Păi da, așa stai, Sal. Mai uită-te și tu în oglindă din când în când.

Și, spunând asta, s-a așezat mai bine pe saltea.

— Tu nu știi cum se primesc musafirii? Musafirilor trebuie să le dai tot ce ai tu mai *bun*. Trebuie să faci niște sacrificii, Sal. Așa zicea mama tot timpul. Zicea: „În viață trebuie să faci unele sacrificii."

— Da, probabil că și ea a făcut un mare sacrificiu când și-a luat zborul, am spus, neputând să mă mai abțin.

Phoebe mă înfuriase la culme.

— Mama mea nu „și-a luat zborul", cum zici tu. A fost răpită. Și chiar se sacrifică în momentul ăsta.

Apoi a început să despacheteze.

— Unde pot să-mi pun lucrurile?

Când am deschis dulapul, Phoebe a exclamat:

— Vai, ce dezordine! Ai niște umerașe în plus? Sau voi fi nevoită să-mi țin hainele înghesuite în valiză tot weekendul? Musafirii trebuie să aibă parte de ce e mai bun. E o chestiune de ospitalitate. Mama zice...

— Știu, știu... Să faci sacrificii...

Zece minute mai târziu Phoebe mi-a spus că începe să o doară capul.

— S-ar putea să am chiar o migrenă. Podoloaga mătușii mele mereu avea migrene. Până la urmă s-a dovedit că de fapt nu erau migrene. Vrei să-ți spun ce avea?

— Ce? am întrebat eu.

— O tumoare cerebrală.

— Zău? am zis.

— Da. Pe creier, a spus ea.

— Păi sigur că era pe creier, Phoebe. Mi-am dat seama când ai spus că avea o tumoare cerebrală.

— Cred că nu este foarte amabil din partea ta să vorbești așa cu cineva care are o migrenă sau chiar posibil o tumoare cerebrală.

În cartea mea apărea imaginea unui copac. Am desenat un cap rotund cu păr cârlionțat, i-am pus o frânghie în jurul gâtului și l-am spânzurat de copacul ăla.

În orice caz, Phoebe a ținut-o așa toată ziua. Am urât-o în ziua aceea. Nu mă mai interesa cât era de necăjită din pricina mamei ei; pur și simplu n-o mai puteam suferi și abia așteptam să plece. Mă întrebam dacă și tata se simțise la fel pe vremea când făceam eu crizele de furie. Poate că și el mă urâse o bucată de vreme.

După cină am mers amândouă până acasă la Mary Lou. Domnul și doamna Finney se învârteau pe peluza din fața casei adunând frunzele într-o grămadă împreună cu Tommy și Dougie, iar Ben ședea pe verandă. M-am așezat și eu lângă de el. Între timp Phoebe s-a dus s-o caute pe Mary Lou.

Ben a zis:

— Phoebe te scoate din minți, așa-i?

Îmi plăcea cum te privea Ben fix în ochi când vorbea cu tine.

— Cu totul, am răspuns eu.

— Pun pariu că se simte singură.

Nu știu ce mi-a venit atunci, dar aproape că am întins mâna să-i ating obrazul. Inima îmi bătea așa de tare, că eram sigură că o aude și el. Apoi am intrat în casă. De la fereastra din spate am privit-o pe doamna Finney, care s-a urcat pe o scară rezemată de garaj. Când a ajuns sus, s-a dezbrăcat de jachetă și a întins-o pe jos, pe acoperișul

garajului. După câteva minute a apărut în spatele casei domnul Finney și la rândul lui a urcat pe scară. Și-a întins și el jacheta pe acoperiș, lângă a ei, apoi s-a lungit lângă doamna Finney și a cuprins-o cu brațele. Apoi a sărutat-o.

Stăteau amândoi pe acoperiș, în aer liber, și se sărutau. Mă simțeam foarte ciudat privindu-i. Îmi aminteam cum erau și părinții mei înainte de nașterea copilului mort și înainte de operație.

Atunci a intrat și Ben în bucătărie. A întins mâna către bufet ca să ia un pahar, dar s-a oprit și s-a uitat la mine. Și din nou am avut senzația aceea ciudată că aș vrea să-i ating fața, chiar acolo, pe obraz, în locul acela moale. Și îmi era teamă ca nu cumva, dacă nu eram atentă, mâna să mi se ridice fără voia mea și să se îndrepte spre obrazul lui. Era un sentiment foarte ciudat.

— Ghici unde este Mary Lou? a spus în clipa aceea Phoebe, intrând în bucătărie. E cu Alex! Au întâlnire.

Eu nu avusesem niciodată o întâlnire cu un băiat. Și presupuneam că nici Phoebe.

În seara aceea, când am ajuns acasă, mi-am scos sacul de dormit din debara și l-am întins pe podea. Phoebe s-a uitat la mine de parcă aș fi fost un păianjen.

— Nu-ți face griji, eu am să dorm în el, i-am spus.

M-am vârât în sacul de dormit și m-am prefăcut că am adormit pe dată. Am auzit-o pe Phoebe strecurându-se în pat.

Ceva mai târziu a intrat tata în cameră.

— Phoebe, s-a întâmplat ceva? a întrebat el.

— Nu, a răspuns ea.

— Mi s-a părut că aud pe cineva plângând. Ești bine?

— Da, a spus ea.

— Sigur?

— Da.

În momentul ăla mi s-a făcut milă de Phoebe. Știam c-ar trebui să mă ridic și să încerc să fiu drăguță cu ea, dar mi-am amintit cum a fost când m-am simțit eu așa, și știam că uneori trebuie să rămâi pur și simplu singur cu păsările tristeții. Uneori așa trebuie, să stai singur și să plângi.

În noaptea aceea am visat că ședeam pe iarbă și mă uitam printr-un binoclu. Undeva departe mama urca pe o scară. Urca și tot urca. Era o scară grozav de înaltă. Mama nu mă vedea și nici n-a dat să coboare de acolo. A continuat să urce.

CAPITOLUL 27

CUTIA PANDOREI

În ziua următoare o ajutam pe Phoebe să-și târască geamantanul înapoi acasă când la un moment dat i-am spus:

— Phoebe, știu că în ultimul timp ești cam necăjită...

— Ba nu sunt necăjită în ultimul timp, a spus ea.

— Câteodată îmi place de tine foarte mult...

— Mersi!

— ...dar alte ori, Phoebe, îmi vine să te apuc de gâtul ăla al tău fără colesterol și să te arunc pe geam.

Phoebe n-a mai avut timp să-mi răspundă, pentru că deja ajunseserăm la ea acasă și era ocupată să-l asalteze pe tatăl ei cu întrebări:

— Ai vreo veste? S-a întors mami? A sunat?

— Oarecum, a răspuns el. A sunat la doamna Cadaver.

— La doamna Cadaver? De ce? Cum să...

— Phoebe, liniștește-te. Nu știu de ce a sunat-o pe doamna Cadaver. Încă n-am reușit să vorbesc personal cu doamna Cadaver. Nu e acasă. Ne-a lăsat doar un bilet.

Și i-a arătat biletul lui Phoebe.

A sunat Norma și a spus că e bine. Dedesubtul semnăturii doamnei Cadaver era un P.S. în care spunea că va fi plecată până luni.

— Eu nu cred că mama a sunat-o. Precis că doamna Cadaver a inventat chestia asta. Probabil că ea a omorât-o pe mami și a ciopârțit-o. Eu sun la poliție!

Iar între Phoebe și tatăl ei a izbucnit o ceartă îngrozitoare. Până la urmă ea a lăsat-o mai moale. Tatăl ei i-a spus că a sunat la toată lumea la care s-a putut gândi, ca să întrebe dacă nu cumva mama lui Phoebe a spus cuiva unde avea de gând să meargă. I-a promis că a doua zi va suna din nou și că va vorbi și cu doamna Cadaver. Dacă până miercuri nu primea nicio scrisoare și niciun telefon direct de la mama ei, urma să sune la poliție.

Când am plecat, Phoebe m-a condus până pe verandă.

— M-am hotărât! mi-a spus. Am să sun eu la poliție. Poate chiar am să merg până la secția de poliție. De ce să mai aștept până miercuri? Pot merge oricând la poliție.

În noaptea aceea m-a sunat. Și de data asta vorbea în șoaptă.

— E foarte liniște aici. Nu știu ce se întâmplă cu mine. Stau în pat și nu pot să adorm. Patul meu e așa de tare.

Luni, la școală, Phoebe a avut prezentarea orală despre Pandora. La început îi cam tremura vocea:

— Nu știu de ce, dar în prezentarea despre Prometeu, Ben a vorbit și despre subiectul meu, adică despre Pandora. Și a făcut și câteva mici greșeli în legătură cu ea.

Toată lumea s-a întors și s-a uitat la Ben.

— Nu am făcut nicio greșeală, a spus el.

— Ba da, a spus Phoebe cu buza tremurându-i. Pandora nu i-a fost trimisă omului ca *pedeapsă*, ci ca *recompensă*.

— Ba nu, a spus Ben.

— Ba da, a zis Phoebe. Zeus a hotărât să-i facă omului un dar, pentru că acesta era singur pe pământ, numai animalele ce-i mai țineau de urât. Așa că Zeus a zămislit

o femeie dulce și frumoasă, care să-i țină companie. După aceea i-a invitat pe toți zeii la cină. A fost o masă civilizată, la care *toate farfuriile erau la fel.*

Mary Lou și cu Ben și-au făcut semne ridicând din sprâncene.

— Apoi Zeus le-a cerut tuturor zeilor să-i facă femeii câte un dar, pentru a o face să se simtă ca un *oaspete binevenit* (aici Phoebe a aruncat o privire spre mine). Zeii i-au dăruit cele mai minunate lucruri: un șal elegant, o rochie argintie, frumusețe...

Atunci Ben a întrerupt-o.

— Nu spuneai că era deja frumoasă?

— I-au dăruit și *mai multă* frumusețe. Acum ești mulțumit?

Nu-i mai tremura buza, dar se îmbujorase.

— Zeii i-au dat și talentul de a cânta din gură, putere de convingere, o coroană de aur, flori și multe alte lucruri minunate. Din cauza tuturor acestor daruri pe care le-a primit, Zeus a numit-o Pandora, ceea ce înseamnă „cea înzestrată cu toate darurile".

Phoebe se ambala tot mai tare.

— Au mai existat două daruri despre care încă n-am vorbit. Unul dintre ele era darul curiozității. Apropo, de aceea sunt toate femeile curioase, pentru că e un dar care i-a fost dat primei femei de pe pământ.

Ben a spus:

— Mai bine i-ar fi dat darul tăcerii.

— Și, în sfârșit, i-au dat și o cutie frumoasă, poleită cu aur și bătută în nestemate pe care, un lucru foarte important, nu avea voie să o deschidă.

Ben a spus:

— Atunci de ce i-au mai dat-o?

Începea s-o calce pe Phoebe pe nervi; toată lumea își dădea seama.

— Asta încerc să vă explic. Era un *dar*, a spus ea.

— Dar de ce să-i dea un dar pe care nu avea voie să-l deschidă?

— Nu știu. Așa este povestea. *După cum spuneam*, Pandora nu avea voie să deschidă cutia, dar, fiindcă fusese înzestrată cu multă curiozitate, își dorea foarte-foarte-foarte mult să știe ce era în ea, așa că într-o zi a deschis-o.

— Știam eu! a spus Ben. Știam că o va deschide din clipa în care ai spus că nu avea voie s-o deschidă.

— În cutie erau toate relele din lume: ura, invidia, molimele, boala și colesterolul. Mai erau tumorile cerebrale, tristețea, nebunii, răpirile, crimele (aici Phoebe a aruncat o privire spre domnul Birkway) și tot felul de alte lucruri din acestea. Văzând ce de lucruri îngrozitoare ies din cutie, Pandora s-a grăbit să închidă capacul, dar n-a reușit. De aceea există toate aceste rele în lume. Un singur lucru bun era în cutie.

— Care e acela? a întrebat Ben.

— Așa cum *tocmai* eram pe punctul de a vă explica, singurul lucru bun din cutia aceea era Speranța. De aceea, chiar și când sunt atâtea rele în lume, o mică speranță tot există.

Atunci Phoebe ne-a arătat o imagine care o înfățișa pe Pandora în timp ce deschidea cutia din care ieșeau o grămadă de vârcolaci. Pandora era înspăimântată.

M-am tot gândit în seara ai la cutia Pandorei. Mă întrebam dacă cineva chiar ar pune un lucru atât de bun cum e Speranța în aceeași cutie cu boala, răpirea și crima. Noroc că Speranța se afla acolo totuși. Fără ea, păsările tristeții

și-ar fi făcut necontenit cuib în părul oamenilor, din cauza războiului nuclear, a efectului de seră, a bombelor, a crimelor și a nebunilor.

Sigur a mai existat o cutie în care s-au aflat toate lucrurile bune, ca lumina soarelui, iubirea, copacii și toate celelalte. Oare cine a fost norocosul care a deschis cutia aceea? Și care o fi fost singurul lucru rău din fundul acelei cutii? Poate că Îngrijorarea. Chiar și când totul pare bine și frumos, eu tot mai îmi fac griji că s-ar putea întâmpla un lucru care va schimba totul în rău.

În aparență mama, tata și cu mine eram bine, trăiam fericiți în casa noastră. Apoi a murit copilașul. Dar oare se poate spune că a murit, dacă el n-a respirat niciodată? Oare atunci când s-a născut a fost momentul în care a și murit? Poate cineva muri înainte să se nască?

Familia lui Phoebe însă nu părea să fi fost deloc bine, nici măcar înainte de apariția nebunului și a mesajelor, nici înainte de dispariția doamnei Winterbottom. Știu că Phoebe era convinsă că mama ei fusese răpită, dar asta pentru că nu-i venea să creadă că ar fi putut pleca din cine știe ce motiv. Îmi venea s-o sun pe Phoebe să-i spun că poate mama ei a plecat să caute ceva, poate că era nefericită și poate că ea, Phoebe, pur și simplu nu avea ce face.

Când le-am spus asta și bunicilor, bunicul a spus:

— Vrei să spui că n-avea nimic de-a face cu Peeby?

Bunica și bunicul s-au uitat unul la altul. N-au spus nimic, dar era ceva în privirile lor care-mi dădea de înțeles că tocmai spusesem un lucru foarte important. Pentru prima oară mi-a trecut prin cap că poate plecarea mamei n-avea nimic de-a face cu mine. Era un lucru aparte, diferit. Noi nu suntem stăpânii mamelor noastre.

În seara de după prezentarea lui Phoebe, m-am gândit la Speranța din cutia Pandorei. Poate că și atunci când totul pare trist și îngrozitor Phoebe și cu mine aveam totuși puterea de a spera că lucrurile s-ar putea îndrepta cumva.

CAPITOLUL 28

Dealurile Negre

Când am văzut primul indicator pe care scria Dealurile Negre, șoaptele din mintea mea s-au schimbat și iar au început să-mi comande *iute, repede, iute.* Petrecuserăm prea mult timp în Dakota de Sud. Mai rămăseseră doar două zile și mai aveam cale lungă înainte.

— Poate că n-ar fi rău să nu mai trecem pe la Dealurile Negre, am spus.

— Cum adică? a întrebat bunicul. Să ratăm Dealurile Negre? Să ratăm muntele Rushmore? Nu se poate să facem una ca asta!

— Dar azi e deja optsprezece. Este cea de-a cincea zi.

Bunicul a răspuns:

— Avem cumva un termen-limită? Mie nu mi-a spus nimeni despre așa ceva. La naiba, avem tot timpul din...

Dar bunica i-a aruncat o privire.

— Musai să văd Dealurile astea Negre! O să ne grăbim cât se poate, puișor.

Șoaptele clocoteau în mintea mea: *iute, iute, iute.* Eram sigură că nu vom reuși să ajungem în Idaho la timp. M-am gândit să mă furișez de lângă bunica și bunicul în timp ce ei admirau Dealurile Negre. Poate reușeam să găsesc o mașină cu un șofer care mergea mai repede, dar până și la gândul de a merge cu viteză, într-o mașină care

se înclină la curbe, mai ales pe serpentinele care duceau spre Lewiston, Idaho, despre care auzisem atâtea, până și la gândul ăsta mi se făcea greață și mă lua cu amețeală.

— La naiba, a zis bunicul, ar trebui să te las pe tine la volan, puișor. Simt că o iau razna de atâta șofat.

Glumea, dar știa că știu să conduc. Chiar el mă învățase pe vechea lui camionetă, când aveam unsprezece ani. Exersam pe drumurile de țară de la ferma lor. Eu conduceam, iar el trăgea din pipă și-mi spunea povești. Zicea:

— Ești o șoferiță a dracu' de bună, puișor! Da' să nu cumva să-i spui lui mami că te-am învățat să conduci, c-o să-mi tragă o bătaie soră cu moartea.

Îmi plăcea să conduc camioneta aceea verde. Mă și vedeam luându-mi carnetul după ce împlineam șaisprezece ani. Dar apoi, după ce mama a plecat, s-a întâmplat ceva ciudat cu mine. A început să-mi fie frică de lucruri de care înainte nu mă temeam. Unul dintre acele lucruri era șofatul. Acum nu-mi mai plăcea nici măcar *să merg* cu mașina, darmite să conduc camioneta.

Dealurile Negre de fapt nu erau negre. Erau acoperite cu păduri de pin. Poate că după apusul soarelui păreau negre, dar când le-am văzut eu, în miezul zilei, erau de un verde închis. Oricum, toate dealurile alea vălurite, întunecate, formau o privelițte înspăimântătoare. Un vânt răcoros bătea printre pinii care își șuierau unul altuia secrete.

Mama și-a dorit dintotdeauna să vadă Dealurile Negre. Era unul dintre locurile pe care abia aștepta să le vadă pe drumul până în Idaho. Îmi tot povestea despre Dealurile Negre, un loc sacru pentru indienii Sioux. Pentru ei aceea era Țara Sfântă. Doar c-au pus mâna pe ele oamenii albi. Indienii Sioux încă se mai luptă pentru pământul lor.

Într-un fel parcă mă aşteptam ca un Sioux să încerce să ne împiedice să păşim pe tărâmul acela şi adevărul e c-aş fi fost de partea lui. I-aş fi zis: „Ia-l! E al vostru."

Am traversat Dealurile Negre, îndreptându-ne către muntele Rushmore. La început am crezut că nu mergem pe drumul bun, când deodată, hodoronc-tronc, muntele s-a înălţat drept în faţa noastră. Şi acolo, sus pe peretele muntelui, înalte de optsprezece metri, erau chipurile grave ale lui Washington, Jefferson, Lincoln şi Teddy Roosevelt[1], sculptate direct în stâncă, uitându-se la noi.

Mă bucuram să-i văd pe cei patru preşedinţi, nu aveam nimic împotriva lor, dar mă gândeam că poate indienii Sioux sunt foarte trişti văzând chipurile acelea de albi cioplite în muntele lor sacru. Pun pariu că nici mamei nu i-a plăcut. Mă întrebam de ce aceia care le-au sculptat n-au pus acolo şi câteva chipuri de indieni.

Şi bunica, şi bunicul păreau dezamăgiţi. Bunica n-a vrut nici măcar să coboare din maşină, aşa că n-am zăbovit pe acolo prea mult. Bunicul a spus:

— Mie mi-a ajuns cu Dakota de Sud! Ce zici, puişor? Dar tu, Bobiţă? Hai să mergem mai departe!

Până spre seară parcurseserăm deja şi o bucată bună din statul Wyoming. Am socotit în minte câţi kilometri mai aveam până la destinaţie. Poate că târâş-grăpiş aveam să ajungem la timp. La un moment dat bunicul a spus:

— Sper că nu se supără nimeni dacă oprim la Yellowstone. Chiar c-ar fi păcat să ratăm tocmai Yellowstone.

---

[1] Patru dintre cei mai cunoscuţi preşedinţi americani: George Washington (1789–1797), Thomas Jefferson (1801–1809), Abraham Lincoln (1861–1865) şi Theodore Roosevelt (1901–1909). (N. tr.)

Bunica a întrebat:

— Acolo este Old Faithful[1], nu? O, mi-ar plăcea să văd Old Faithful!

Bunica s-a întors în spate spre mine și mi-a spus:

— N-o să pierdem prea multă vreme. Precis că până pe douăzeci ajungem în Idaho fără nicio problemă.

[1] Old Faithful („Bătrânul credincios"), unul dintre cele mai spectaculoase gheizere din Parcul Național Yellowstone, care erupe cu mare regularitate. (N. tr.)

CAPITOLUL 29

MAREA SE ÎNALȚĂ

— Ei, și, a mai sunat mama lui Peeby? a întrebat bunica. S-a întors acasă? Sau a sunat Peeby la poliție? O, sper că nu e o poveste tristă!

Phoebe a mers într-adevăr la poliție. S-a întâmplat în ziua în care domnul Birkway ne-a citit poezia despre mare și despre un călător. A fost o poezie care ne-a întristat și pe mine, și pe Phoebe. Cred că asta a făcut-o până la urmă să se hotărască și să meargă să povestească la poliție despre mama ei.

Domnul Birkway ne-a citit o poezie de Longfellow[1] care se numește *Marea se înalță, marea coboară*. Îl ascultam pe domnul Birkway cum citește și parcă vedeam marea înălțându-se și coborând, înălțându-se și coborând. În poezia asta un călător se grăbește să ajungă într-un orășel, dar afară e tot mai întuneric, iar marea parcă îl ademenește. Apoi valurile, „cu mâinile lor albe, moi", șterg urmele pașilor călătorului. Iar în dimineața următoare,

Lumina zilei iar apare, dar drumețul
În veci nu se întoarce iar la mal,
Doar marea tot se-nalță și coboară.

[1] Henry Wadsworth Longfellow (1807–1882), poet american. (N. tr.)

Domnul Birkway ne-a întrebat ce părere avem despre această poezie. Megan a spus că sună așa de frumos și de blând, că aproape că a adormit.

— Blând? am spus eu, iar vocea îmi tremura. Ba e ceva înspăimântător! Omul acela merge pe plajă. Noaptea e din ce în ce mai adâncă și el se tot uită în urmă, să vadă dacă nu-l urmărește cineva. Și atunci un mârșav de val se-apropie de el pe furiș și-l trage în adâncul mării.

— O crimă! a spus Phoebe.

Și am ținut-o mai departe una și bună, de parcă eu aș fi scris poezia aia sau de parcă aș fi fost expertă în poezie:

— Valurile, cu „mâinile lor albe, moi", îl înșfacă pe drumeț. Îl înecă. Îl omoară. S-a terminat cu el!

Atunci Ben a spus:

— Dar poate că drumețul nu s-a înecat. Poate că a murit pur și simplu, așa cum moare toată lumea.

Phoebe a spus:

— Ba s-a înecat!

Eu am zis:

— Nu e normal să mori. Nu e normal. E groaznic!

Megan a întrebat:

— Cum rămâne atunci cu raiul și cu Dumnezeu?

Mary Lou a întrebat și ea:

— Cu Dumnezeu? Dar unde apare El în poezia asta?

Ben a spus:

— Poate că moartea este în același timp și un lucru normal, dar și groaznic.

Când a sunat clopoțelul, m-am repezit afară din clasă. Phoebe m-a apucat de mână.

— Haide cu mine! mi-a spus.

A luat din dulăpiorul ei dovezile pe care le adusese de acasă și am alergat amândouă cale de șase străzi până

la secția de poliție. Nu știu sigur de ce-am mers și eu cu Phoebe. Poate din cauza poeziei cu drumețul sau poate fiindcă începusem să cred că nebunul lui Phoebe chiar există. Sau poate pentru că Phoebe se hotărâse în sfârșit să întreprindă ceva și o admiram pentru asta. Aș fi vrut să fi făcut și eu ceva atunci când a plecat mama. Nu știam sigur ce-aș fi putut face, dar aș fi vrut să fi *făcut ceva*.

Am stat amândouă cinci minute în fața secției de poliție, încercând să ne domolim bătăile inimii, după care am intrat și ne-am așezat în fața ghișeului. De cealaltă parte a ghișeului se afla un bărbat slab cu urechi mari, care scria ceva într-un registru negru.

— Fiți amabil, a spus Phoebe.

— Numai o secundă, a răspuns el.

— E o chestiune foarte urgentă. Trebuie să vorbesc cu cineva despre o crimă, a spus atunci Phoebe.

Bărbatul a ridicat iute ochii din registru.

— O crimă?

— Da, a continuat Phoebe. Sau poate o răpire. Dar se poate ca de la răpire să se fi ajuns la crimă.

— Glumești?

— Nu, nu glumesc, a spus Phoebe.

— Așteaptă o clipă!

Apoi bărbatul i-a șoptit ceva unei femei. Era o femeie rotofeie, îmbrăcată într-o uniformă albastru-închis, și care purta ochelari cu lentile groase.

— Fetelor, e o poveste pe care ați citit-o în vreo carte? ne-a întrebat ea.

— Nu, am spus eu.

Cred că acela a fost punctul de cotitură, momentul în care i-am luat apărarea lui Phoebe. Nu mi-a convenit cum se uita femeia aceea la noi, de parcă am fi fost două

zănatice. Voiam s-o fac să înțeleagă de ce e Phoebe așa de supărată. Voiam ca femeia să o creadă pe Phoebe.

— Pot să întreb cine a fost răpit sau poate ucis? a întrebat femeia.

Phoebe a răspuns:

— Mama mea.

— Aha, mama ta. Bun, vino cu mine!

Vocea i se făcuse deodată dulce, mieroasă, de parcă le-ar fi vorbit unor copii mici. Am urmat-o până într-o încăpere cu pereți din sticlă. În spatele unui birou ședea un bărbat imens, cu capul și gâtul enorme și cu umeri masivi. Avea părul roșu-aprins, iar chipul îi era acoperit de pistrui. N-a schițat niciun zâmbet când am intrat în birou. Femeia i-a repetat ce-i spuseserăm. Bărbatul a rămas vreme îndelungată privindu-ne fix.

Bărbatul se numea sergentul Bickle. Phoebe i-a povestit totul. I-a povestit cum a dispărut mama ei, i-a spus despre biletul de la doamna Cadaver, despre domnul Cadaver, care dispăruse, despre tufa de rododendron, iar la final i-a spus și despre nebun și despre mesajele misterioase. În acest punct, sergentul Bickle a întrebat:

— Ce fel de mesaje?

Phoebe se pregătise dinainte. A scos din ghiozdan mesajele și le-a așezat pe birou în ordinea în care fuseseră trimise. Sergentul a citit fiecare mesaj cu voce tare.

Nu judeca un om până nu ai umblat două luni cu mocasinii lui.

Fiecare om își are propria lui ordine de zi.

La nivelul unei vieți întregi, ce mai contează?

Nu poți împiedica păsările tristeții să-ți zboare pe deasupra capului, dar le poți împiedica să-și facă cuib în părul tău.

Sergentul Bickle a ridicat privirea spre femeia care se așezase lângă noi, iar colțurile gurii i-au tresărit ușor. Apoi i-a vorbit lui Phoebe:

— Și în ce fel crezi tu că se leagă toate detaliile acestea de dispariția mamei tale?

— Nu știu, a răspuns ea. Asta aș vrea să aflați dumneavoastră.

Sergentul Bickle a rugat-o pe Phoebe să-i spună numele doamnei Cadaver pe litere.

— Numele ei înseamnă „leș", a răspuns Phoebe. Sau „mortăciune".

— Știu. Mai este și altceva?

Atunci Phoebe a scos la iveală plicul cu firele de păr neidentificabile.

— Poate că ați putea să le analizați și pe astea, i-a sugerat ea.

Sergentul Bickle a aruncat din nou o privire spre femeie și colțurile gurii i-au tresărit ușor. Femeia și-a luat ochelarii de pe nas și a început să le șteargă lentilele.

Nu ne luau deloc în serios, așa că m-am pomenit că începe să se deștepte din somn măgarul căpos din mine. Le-am spus despre posibilele pete de sânge pe care Phoebe le marcase cu bandă adezivă.

— Dar tata a dat jos banda, a spus Phoebe.

Atunci sergentul Bickle a spus:

— Ați putea să mă scuzați câteva minute?

I-a spus femeii să rămână cu noi, iar el a ieșit din încăpere.

Femeia a început s-o întrebe pe Phoebe despre școală și despre familia ei. I-a pus o mulțime de întrebări. Eu mă întrebam unde a plecat sergentul Bickle și când are de gând să se întoarcă. A lipsit mai bine de o oră. Pe biroul sergentului Bickle erau trei fotografii înrămate. Am încercat să mă aplec să văd cine e în ele, dar n-am reușit. Mă temeam ca nu cumva femeia să creadă că-mi bag nasul unde nu trebuie.

În cele din urmă s-a întors în birou și sergentul Bickle. În spatele lui l-am văzut pe tatăl lui Phoebe. Phoebe a răsuflat ușurată, dar eu mi-am dat seama că tatăl ei nu se afla acolo dintr-o simplă coincidență.

— Domnișoară Winterbottom, a spus sergentul Bickle, tatăl tău o să te ducă acasă acum, împreună cu prietena dumitale.

— Dar... a spus Phoebe.

— Domnule Winterbottom, rămâne să ne mai auzim. Și dacă doriți să vorbesc eu cu doamna Cadaver...

— O, nu, a spus domnul Winterbottom, jenat. Nu va fi nevoie, zău. Vă rog să mă scuzați...

L-am urmat pe domnul Winterbottom până afară. În mașină n-a spus nimic. Am crezut că pe mine mă va lăsa acasă, dar n-a făcut asta. Când am ajuns la ei, singurul lucru pe care l-a spus a fost:

— Phoebe, eu am să mă duc să vorbesc cu doamna Cadaver. Voi două mă așteptați aici!

Doamna Cadaver n-a putut să-i dea alte informații despre telefonul primit de la mama lui Phoebe. Doamna Winterbottom spusese doar că va telefona din nou în curând.

— Și asta e tot? a întrebat Phoebe.

— Mama a mai întrebat-o pe doamna Cadaver cum sunteți tu și Prudence. Doamna Cadaver i-a spus că sunteți bine.

— Dar eu *nu* sunt deloc bine! a spus Phoebe. Oricum, ce știe doamna Cadaver? Și, de fapt, cred doamna Cadaver a inventat toată povestea asta. Ar trebui să-i lași pe cei de la poliție să vorbească cu ea. Trebuia s-o întrebi și despre tufa de rododendron. Și să te fi interesat cine e nebunul ăla. Probabil că e angajat de doamna Cadaver. Ar trebui...

— Phoebe, imaginația ta a luat-o razna cu totul!

— Nu-i adevărat! Mama mă iubește și nu m-ar fi părăsit așa, fără nicio explicație.

Atunci tatăl ei a izbucnit în plâns.

CAPITOLUL 30

HOȚEȘTE

— Fir-ar să fie! a zis bunicul. Ce de păsări ale tristeții fâlfâie în jurul familiei lui Peeby!

Bunica a zis:

— Țineai mult la Peeby, nu-i așa, Salamanca?

Chiar țineam la Phoebe. În ciuda tuturor poveștilor stranii pe care le spunea, a obsesiei ei cu colesterolul și a comentariilor enervante pe care le făcea uneori, Phoebe avea ceva care te atrăgea ca un magnet. Adică mă atrăgea pe mine. Eram sigură că, dincolo de toate ciudățeniile ei, era numai speriată. Și, în mod ciudat, Phoebe era o altă versiune a mea. Uneori acționa exact așa cum simțeam eu.

Nu cred că Phoebe plănuise dinainte să intre hoțește în casa doamnei Cadaver, dar chiar când să se bage în pat a văzut-o pe aceasta îmbrăcată în uniforma de asistentă urcând în mașină și plecând. Phoebe a așteptat până când a adormit tatăl ei, apoi m-a sunat.

— Trebuie să vii până aici, mi-a spus. E urgent!

— Dar, Phoebe, e târziu. Și e întuneric.

— E urgent, Sal!

Când am ajuns, Phoebe mă aștepta în fața casei doamnei Cadaver. Toată casa era cufundată în întuneric. Phoebe mi-a spus doar:

— Hai!

Și a luat-o pe trotuar. Recunosc că aveam oarecare rezerve.

— Vreau numai să arunc o privire înăuntru, mi-a spus.

S-a furișat pe verandă, apoi s-a oprit în fața ușii. A ciulit urechile, a bătut ușor de două ori, după care a răsucit mânerul. Ușa era descuiată.

Nu cred că Phoebe avusese de gând să intre. Totuși, a pășit înăuntru, iar eu am urmat-o. Ne-am oprit în mijlocul holului, în întuneric. În încăperea din dreapta am observat o dâră de lumină de la un felinar, care pătrundea în casă prin fereastră. Am intrat în acea cameră. Atunci am auzit o voce:

— Sal?

De spaimă aproape că am sărit amândouă pe fereastră. Eu am dat să pornesc înapoi spre ușă.

— E o stafie, a spus Phoebe.

— Vino aici! a mai spus vocea.

Ochii mi se obișnuiseră cu lumina slabă, așa că am reușit să disting silueta cuiva care ședea ghemuit într-un fotoliu, în cel mai îndepărtat capăt al încăperii. Când am văzut bastonul, am răsuflat ușurată.

— Doamna Partridge?

— Vino aici! a spus ea. Cine e cu tine? Phoebe?

Phoebe a răspuns:

— Da.

Vocea i se pițigăiase și îi tremura.

— Ședeam și eu aici și citeam, a spus doamna Partridge.

— Nu e foarte întuneric aici? am spus, lovindu-mă de o masă.

Doamna Partridge a tras un chicotit din acela răutăcios de-al ei.

— Aici e întotdeauna întuneric. Eu n-am nevoie de lumină, dar, dacă vrei, poți s-o aprinzi.

Cât am bâjbâit eu după o lampă, Phoebe a rămas încremenită lângă ușă.

— Gata! am spus. Acum e mult mai bine.

Doamna Partridge ședea într-un fotoliu foarte mare. Era îmbrăcată cu un halat de baie mov și purta niște papuci de casă roz cu niște urechi de iepure blege. Avea o carte în poală, iar mâinile i se odihneau pe paginile deschise.

— E în Braille? am întrebat, făcându-i semn cu mâna lui Phoebe să intre și ea în cameră.

Îmi era frică să nu cumva s-o zbughească afară și să mă lase pe mine acolo.

Doamna Partridge mi-a întins cartea. Mi-am trecut vârfurile degetelor peste semnele în relief.

— Cum de ați știut că noi suntem? am întrebat-o.

— Pur și simplu, a răspuns ea. Pantofii tăi fac un sunet special, iar tu ai un miros aparte.

— Cum se numește cartea? Despre ce e?

Doamna Partridge a spus:

— *Crimă la miezul nopții.* E un roman polițist.

Uitându-se de jur împrejur, Phoebe a zis:

— Aha!

De fiecare dată când intram în acea casă, observam lucruri noi. Era un loc înspăimântător. Toți pereții erau înțesați de rafturi, pe care erau înghesuite o mulțime de cărți vechi, jerpelite. Pe jos erau trei covoare cu modele întunecate, întortocheate, înfățișând niște fiare sălbatice prin pădure. Mai erau și două fotolii, acoperite cu modele

la fel de înspăimântătoare, și o canapea acoperită cu o blană de urs.

Pe peretele din spatele canapelei erau două măști africane absolut înfricoșătoare. Gurile celor două măști erau larg deschise, ca într-un urlet. Oriunde întorceai privirea, era câte ceva care făcea să-ți sară inima din piept: o vevereță împăiată, un zmeu sub formă de balaur, o vacă din lemn cu o suliță înfiptă în coaste.

— Dumnezeule! a spus Phoebe. Ce de... de... lucruri neobișnuite.

Apoi s-a lăsat în genunchi ca să studieze o pată de pe podea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat doamna Partridge.

Phoebe a sărit în picioare.

— Nimic. Absolut nimic.

— Oare am scăpat eu ceva pe podea? a întrebat doamna Partridge.

— Nu. Nu e absolut nimic pe podea, a spus Phoebe.

De spătarul canapelei stătea rezemată o sabie. Phoebe a început să-i studieze lama.

— Ai grijă să nu te tai, a spus doamna Partridge.

Phoebe a făcut un pas înapoi. Chiar și mie mi s-a părut cam neliniștitor faptul că doamna Partridge vedea ce face Phoebe, deși de fapt nu *vedea*.

Doamna Partridge a spus:

— Nu-i așa că e o cameră grozavă? Grozavă, dar poate și puțin ciudățică, zic eu.

— Eu și Phoebe trebuie să plecăm acum, am spus, mergând cu spatele înapoi spre ușă.

Când eram aproape de ușă, doamna Partridge ne-a întrebat:

— Apropo, de ce-ați venit?

Eu și Phoebe ne-am uitat una la alta.

— Eram în trecere și ne-am gândit să vedem ce mai faceți, am răspuns eu.

— Foarte drăguț din partea voastră, a spus doamna Partridge, mângâindu-și genunchii cu palmele. O, Phoebe, cred că am făcut cunoștință cu fratele tău.

Phoebe a spus:

— Dar eu nu am niciun frate.

— Nu? a spus doamna Partridge și s-a bătut cu degetul în cap. Mă tem că tărtăcuța asta a mea nu mai funcționează chiar atât de bine ca pe vremuri.

Apoi, în timp ce eu și Phoebe ieșeam, a mai spus:

— Doamne, dar târziu vă mai culcați, fetelor!

Când am ajuns afară, Phoebe a spus:

— O să fac o listă cu tot ce-ar trebui să investigheze polițiștii aici: sabia, pata aia ciudată de pe podea și cele câteva fire de păr pe care le-am adunat.

— Phoebe, mai știi când ai spus că mama ta n-ar pleca niciodată fără explicații? Cred că totuși se poate ca așa să se fi întâmplat. Orice om... orice mamă... poate face asta.

Phoebe a răspuns:

— Mama *mea* nu! Mama *mea* mă iubește.

— Dar se poate să te iubească și să nu *poată* să-ți explice.

Mă gândeam la scrisoarea pe care mi-o lăsase mie mama.

— Poate c-ar fi prea dureros pentru ea să-ți explice, am continuat. Poate c-ar suna ca și cum ar pleca pentru totdeauna.

— Nu pricep ce naiba tot îndrugi acolo.

— S-ar putea ca mama ta să nu se mai întoarcă, Phoebe...

— Taci din gură, Sal!

— Zău că s-ar putea... Cred că ar trebui să te pregătești...

— Ba o să se întoarcă! Habar n-ai despre ce vorbești! Ești îngrozitoare!

Și Phoebe a zbughit-o în casă.

Când am ajuns acasă, în timp ce mă furișam la mine în cameră, mi-am dat seama că Phoebe îmi arătase în camera ei niște lucruri care-i aminteau de mama ei: o felicitare făcută de mână, o fotografie cu ea și cu mama ei, un săpun de lavandă. Când scotea câte o bluză din dulap, Phoebe zicea că parcă o vede pe mama ei în fața mesei de călcat, netezindu-i bluza cu mâna. Peretele de vizavi de patul lui Phoebe era zugrăvit violet. Phoebe mi-a spus:

— Mama l-a zugrăvit vara trecută. În timpul ăsta eu vopseam soclul din partea de jos.

Și atunci am știut exact ce face Phoebe și de ce. Și eu făcusem la fel după plecarea mamei. Tata avea dreptate: mama încă bântuia prin casa din Bybanks, pe câmpuri și prin șură. Era pretutindeni. Fiecare lucru la care te uitai îți amintea de ea.

Când ne-am mutat în Euclid, unul dintre primele chestii pe care le-am făcut a fost să despachetez lucrurile pe care mi le dăduse mama cadou. Pe perete am lipit un afiș cu găina roșie pe care mi-l dăduse mama când împlinisem cinci ani și desenele cu șura pe care mi le dăruise la ultima mea zi de naștere. Pe birou aveam fotografii cu ea și felicitări de la ea. Pe raftul cu cărți, animalele din lemn și cărțile pe care mi le dăruise.

Uneori mă plimbam prin cameră și priveam fiecare lucrușor, încercând să-mi amintesc exact ziua în care mi-l dăruise. Încercam să-mi amintesc cum era vremea, în ce cameră eram, cu ce era ea îmbrăcată și cuvintele pe care mi le spusese. Nu era un joc. Era un lucru necesar, crucial, pe care trebuia neapărat să-l fac. Dacă n-aș fi avut

toate lucrurile astea și dacă nu mi-aș fi amintit toate acele întâmplări, atunci poate că ea ar fi dispărut pentru totdeauna. Ca și cum n-ar fi existat niciodată.

În scrinul meu erau trei lucruri de-ale ei pe care le luasem de la ea din dulap după ce plecase: o eșarfă roșie cu franjuri, un pulover albastru și o rochie din bumbac cu flori galbene, care fusese întotdeauna rochia mea preferată. Mirosul mamei era încă impregnat în ele.

Odată, înainte să plece, mama a spus că, dacă reușești să vizualizezi în mintea ta un lucru, atunci lucrul ăla poate deveni real. De pildă, dacă urmează să participi la un concurs de alergat, te imaginezi alergând și trecând linia de sosire și asta-i tot – la momentul potrivit așa se și întâmplă. Singurul lucru pe care nu l-am înțeles a fost ce se întâmplă dacă *toți* participanții se închipuie câștigând cursa.

Totuși, după ce-am plecat, asta am făcut. Mi-am închiput-o întinzând mâna să ridice receptorul telefonului. Apoi mi-am închipuit-o formând numărul. Apoi mi-am închipuit cum se transmite numărul nostru de-a lungul cablurilor telefonice. Mi-am închipuit telefonul sunând. Dar telefonul n-a sunat.

Mi-am închipuit-o în autobuz, întorcându-se spre Bybanks. Mi-am închipuit-o apropiindu-se de casă pe alee. Mi-am închipuit-o deschizând ușa. Dar nici asta nu s-a întâmplat.

La astea mă gândeam în seara aceea după ce-am intrat hoțește în casa doamnei Cadaver împreună cu Phoebe. Și între timp mă mai gândeam și la Ben. Dintr-odată, aveam chef să merg până acasă la familia Finney și să-l întreb unde e mama lui. Dar era prea târziu. Probabil că toți din familia Finney deja dormeau.

În schimb, m-am întins în pat și-am rămas așa gândindu-mă la poezia cu drumețul. Vedeam marea înălțându-se și coborând și îngrozitoarele mâini albe care-l înșfăcau pe călător. Cum să fie normal să moară călătorul? Și cum un asemenea lucru să fie și normal, și îngrozitor în același timp?

Am rămas trează toată noaptea. Știam că dacă o să adorm o să văd marea și mâinile albe. M-am gândit la domnul Winterbottom plângând. Ăla a fost cel mai trist lucru. A fost mai trist chiar decât atunci când l-am văzut pe tata plângând, pentru că tata e genul de bărbat din partea căruia te aștepți să plângă dacă e foarte supărat. Dar din partea domnului Winterbottom, a scorțosului domn Winterbottom, nu m-aș fi așteptat niciodată să plângă. A fost prima oară când mi-am dat seama că de fapt el *ținea* la doamna Winterbottom.

Cum s-a luminat de ziuă, am sunat-o pe Phoebe.

— Phoebe, trebuie s-o găsim!

— Asta îți tot spun și eu de atâta vreme! a zis ea.

CAPITOLUL 31

FOTOGRAFIA

A doua zi a fost cea mai *ciudățică*, după cum ar fi zis doamna Partridge.

La școală, Phoebe mi-a arătat încă un mesaj pe care îl găsise pe verandă în acea dimineață: *Nu înțelegem cât de valoroasă e apa decât după ce-a secat fântâna.*

— Ăsta-i un indiciu, a spus Phoebe. Poate că mama e ascunsă într-o fântână.

Când am mers la dulăpiorul meu, am dat peste Ben. Aroma de grepfrut umplea aerul.

— Ai ceva pe față, a spus el.

Și mi-a șters obrazul cu degete moi, calde.

— Poate că ți-a rămas de la micul dejun.

Nu știu ce mi-a venit în clipa aceea. Am vrut să-l sărut. Dar m-am aplecat spre el chiar când el a deschis ușa dulăpiorului, așa că buzele mele s-au lipit de ușa rece din metal.

— Ești cam ciudată, Sal, a spus el.

Era foarte complicată treaba cu sărutatul. Amândouă persoanele trebuiau să se afle în același loc și în același timp și trebuiau să stea pe loc, pentru ca sărutul să nimerească acolo unde trebuia. Dar, pe de altă parte, am răsuflat ușurată că buzele mele au nimerit pe dulăpiorul rece din metal. Nu pricepeam ce mi-a venit să-l sărut și nu-mi

puteam imagina ce s-ar fi întâmplat dacă i-aș fi nimerit gura. Mă lua cu tremurici doar gândindu-mă la asta.

Restul dimineții a trecut cu bine, fără să mai pierd controlul asupra propriilor buze.

Domnul Birkway a intrat în clasă cu jurnalele noastre în brațe. Uitasem cu totul de ele. Domnul Birkway țopăia ca de obicei de colo-colo, exclamând:

— Exploziv! Nemaipomenit! Incredibil!

Zicea că abia așteaptă să împărtășească jurnalele cu toată clasa.

Mary Lou Finney a spus:

— Cum adică *cu toată clasa*?

Domnul Birkway a spus:

— Nu vă faceți griji! Fiecare dintre voi a spus câte ceva magnific. N-am reușit să citesc chiar tot, dar am vrut să împărtășesc imediat cu voi câteva pasaje.

Toată clasa se foia cuprinsă de agitație. Eu încercam să-mi amintesc ce scrisesem în jurnal. Mary Lou s-a aplecat spre mine și a spus:

— Nu-mi fac griji. I-am scris la începutul jurnalului o notă, cerându-i în mod expres să nu-l citească. E un jurnal personal.

Domnul Birkway a zâmbit surprinzând îngrijorarea care se întipărise pe chipurile noastre.

— Nu vă faceți griji, a mai spus. Am să schimb numele persoanelor despre care ați scris și am să acopăr coperta fiecărui jurnal din care voi citi cu foaia asta galbenă, ca să nu puteți ghici al cui e.

Atunci Ben a întrebat dacă poate să meargă până la baie. Christy a spus că-i e rău și l-a rugat pe domnul Birkway s-o lase să meargă la cabinetul medical. Phoebe m-a rugat să-i pun palma pe frunte, fiindcă era sigură că avea febră. De

obicei, domnul Birkway ne dădea voie să mergem la baie sau la cabinetul medical, dar de data asta a spus:

— Ia hai să nu ne mai eschivăm!

Și, alegând un jurnal, l-a învelit în hârtia galbenă înainte ca unul dintre noi să apuce să vadă coperta și să-și dea seama cine e autorul. Am inspirat adânc. Cu toții eram neliniștiți, așteptând cu încordare, de parcă domnul Birkway urma să anunțe că unul dintre ei avea să fie executat. Apoi domnul Birkway a în ceput să citească:

> *Cred că Betty* (ne-am dat seama că a schimbat numele, fiindcă în clasa noastră nu exista nicio Betty) *va merge drept în iad, fiindcă tot timpul ia numele Domnului în deșert. Din cinci în cinci secunde spune „Dumnezeule!"*

Mary Lou Finney s-a făcut stacojie la față.

— Cine a scris asta? a întrebat ea. Tu ai fost, Christy? Pun pariu că tu ai fost!

Christy rămase cu privirea ațintită asupra băncii.

— Și nu spun „Dumnezeule!" din cinci în cinci secunde. Chiar nu spun! Și n-am să ajung în iad! Acum spun „Atotputernice!" Așa spun, *Atotputernice*! Și mai spun și *Alpha și Omega*!

Domnul Birkway se tot străduia să ne explice de ce-i plăcuse pasajul acela. Zicea că mulți dintre noi nu ne dăm seama că folosim anumite cuvinte, cum ar fi „Dumnezeule", și că prin asta putem să-i ofensăm pe cei din jur. Mary Lou s-a aplecat spre mine și a spus:

— Nu *zău*! El chiar crede că pe Christy minte de vițică o deranjează că spun eu „Dumnezeule"? Și oricum e un cuvânt pe care nu-l mai folosesc.

Christy a făcut o mutră pioasă, de parcă Dumnezeu însuși s-ar fi pogorât din ceruri și s-ar fi așezat lângă ea, în bancă.

Apoi domnul Birkway a ales iute un alt jurnal, din care a citit:

Linda (nici Linda nu aveam în clasă) e cea mai bună prietenă a mea. Îi împărtășesc totul, iar ea îmi spune TOTUL, chiar și ceea ce n-aș dori să știu. De pildă, ce a mâncat la micul dejun, ce poartă tatăl ei în pat sau cât a costat puloverul ei cel nou. Uneori astfel de lucruri pur și simplu nu sunt interesante.

Domnului Birkway i-a plăcut fragmentul ăsta fiindcă arăta că se poate ca o persoană să-ți fie cel mai bun prieten, dar în același timp să te și enerveze la culme. Beth Ann s-a răsucit încruntându-și sprâncenele și i-a transmis lui Mary Lou un mesaj plin de venin.

Domnul Birkway a deschis apoi același jurnal mai încolo, la un alt fragment, și a citit:

Cred că Jeremiah e un capsoman. Are pielea tot timpul rozalie și părul îi strălucește mereu de curat ce e. Dar e așa un tâmpit!

M-am temut atunci că Mary Lou Finney o să pice din bancă. Cel care era întotdeauna rozaliu și îmbujorat era Alex. El i-a aruncat lui Mary Lou o privire de parcă ea i-ar fi străpuns inima cu o țepușă roșie, incandescentă. Mary Lou a spus:

— Nu... eu... nu, nu e ce crezi... eu...

Domnului Birkway îi plăcea pasajul ăsta pentru că ilustra sentimentele contradictorii pe care le putem avea față de cineva.

— Așa zic și eu, a spus Alex.

Atunci a sunat clopoțelul. La început s-au auzit doar suspinele de ușurare ale elevilor din ale căror jurnale nu se citise. Pe urmă toată lumea a început să vorbească deodată.

— Mary Lou, ia uită-te ce piele rozalie are Alex!

Sau:

— Hei, Mary Lou, și *ce* poartă tatăl lui Beth Ann când doarme?

Beth Ann se oprise la un centimetru de Mary Lou.

— Eu nu vorbesc întruna! a spus Beth Ann. Și n-a fost deloc frumos din partea ta să spui așa ceva. Și nu-ți spun totul. Și singurul motiv pentru care ți-am spus ce poartă tata atunci când doarme e pentru că, dacă-ți amintești, vorbeam despre faptul că bărbații au costume de baie mai comode decât ale femeilor. Și...

Și a ținut-o tot așa.

Mary Lou încerca să ajungă în celălalt capăt al clasei, acolo unde stătea Alex, mai îmbujorat ca niciodată.

— Alex! l-a strigat ea. Așteaptă! Am scris asta înainte de... Așteaptă!...

Era o debandadă totală în clasă. M-am bucurat când am reușit să scap de acolo. Trebuia să merg din nou cu Phoebe la poliție.

La secția de poliție am cerut să vorbim imediat cu sergentul Bickle. Phoebe i-a aruncat direct pe birou ultimul mesaj primit, cel despre apa din fântână, peste bilețel a aruncat și firele de păr adunate din casa doamnei Cadaver,

după care peste toate a pus lista pe care o întocmise, intitulată „Alte aspecte de investigat".

Sergentul Bickle s-a încruntat.

— Fetelor, se pare că nu pricepeți...

Phoebe s-a înfuriat îngrozitor și a izbucnit:

— Idiotule!

Apoi și-a înhățat bilețelul, firele de păr și lista și a ieșit din birou ca o furtună.

Sergentul Bickle a ieșit după ea. Eu am rămas pe loc. Credeam că sergentul o va aduce pe Phoebe înapoi și va încerca s-o liniștească. Cât am stat acolo așteptând, am aruncat o privire la fotografiile de pe biroul lui, pe care nu reușisem să le văd cu o zi înainte. Într-una se vedea sergentul Bickle alături de o femeie cu o figură prietenoasă – soția lui, presupun. În a doua poză era o mașină neagră, lucioasă. În cea de-a treia erau sergentul Bickle, femeia și un tânăr – fiul lui, mi-am închipuit.

Când m-am uitat mai atent la fiul sergentului, l-am recunoscut. Era nebunul.

CAPITOLUL 32

SĂRUTURI CU PUI ȘI SĂRUTURI CU MURE

Bunicul a ținut-o tot înainte, traversând în goană statul Wyoming. Șoseaua când cotea și se răsucea printre copacii care, aplecați spre noi, foșneau *iute, iute, iute, iute*, când șerpuia de-a lungul râurilor care, curgând mai departe, bolboroseau și ele *repede, repede, repede.*

Se făcuse târziu când am ajuns în Yellowstone. Tot ce-am reușit să vedem în acea seară a fost un izvor de apă termală. Și ne-am plimbat pe niște alei pavate cu scânduri, suspendate deasupra unor bălți de nămol care clocoteau („Iuhu, iuhu!" a exclamat bunica). Am înnoptat la Hanul Old Faithful, într-una dintre „cabanele de frontieră". N-o mai văzusem niciodată pe bunica așa de entuziasmată. Abia aștepta dimineața următoare.

— Mâine o să-l vedem pe Old Faithful! repeta încontinuu.

— Dar n-o să stăm prea mult, nu? am spus eu.

M-am simțit îngrozitor când am spus asta, fiindcă bunica era atât de nerăbdătoare să-l vadă pe Old Faithful.

— Nu-ți face griji, Salamanca, a spus ea. Ne uităm la bătrânul gheizer cum țâșnește, apoi pornim imediat la drum.

Toată noaptea m-am rugat la ulmul din fața hanului. M-am rugat să nu facem vreun accident, să ajungem în Lewiston, Idaho de ziua mamei și s-o aducem acasă. Mai târziu, aveam să-mi dau seama că nu mă rugasem pentru ce trebuia.

În seara aceea, de nerăbdătoare ce era, bunica n-a reușit nicicum să adoarmă. Turuia încontinuu despre tot felul de lucruri. I-a spus bunicului:

— Mai ții minte scrisoarea aceea de la bărbatul care cumpăra ouă de la noi, scrisoarea pe care ai găsit-o sub saltea?

— Sigur că da. Ce ne-am mai ciondănit din pricina ei! Mi-ai spus că habar n-ai cum a ajuns acolo. Ziceai că poate chiar el s-a strecurat în dormitorul nostru și a pus-o acolo.

— Bun, vreau să știi că eu am pus-o acolo.

— Știu asta, a spus bunicul. Nu sunt chiar așa de prost.

— E singura scrisoare de dragoste pe care mi-a scris-o cineva vreodată, a spus bunica. Tu nu mi-ai scris niciodată scrisori de dragoste.

— Nu mi-ai zis că ai nevoie de așa ceva.

Bunica s-a întors atunci spre mine:

— Bunicu-tău mai-mai că l-a omorât în bătaie pe bărbatul ăla din pricina scrisorii.

— L-am omorât pe naiba! a spus bunicul. Nici să-l omor nu merita.

— Poate că el nu merita, dar Gloria da.

— O, da! Gloria! a spus bunicul, punându-și o mână la inimă și prefăcându-se că leșină.

— Potolește-te! i-a spus bunica, apoi s-a întors spre mine. Ia mai povestește-mi despre Peeby! Dar ai grijă să

nu fie o poveste prea tristă. Zi ce s-a mai întâmplat cu nebunul.

Spunând asta, bunica și-a încrucișat brațele la piept.

După ce-am văzut fotografia cu nebunul pe biroul sergentului Bickle, am șters-o de-acolo mai iute ca vântul. Am trecut în goană pe lângă sergentul Bickle, aflat în parcare. Phoebe nu se vedea nicăieri. Am alergat întins până acasă. Când am trecut pe lângă casa doamnei Cadaver, m-am pomenit că mă strigă doamna Partridge, care stătea pe verandă.

— O, ce frumos v-ați îmbrăcat! am spus eu, dând cu ochii de ea. Mergeți undeva?

— A, da, a răspuns ea. Gata sunt.

Doamna Partridge a coborât treptele, pipăind în față cu bastonul ei cu cap de cobră.

— Și mergeți pe jos? am întrebat.

Ea s-a aplecat și și-a atins picioarele.

— Nu așa se numește, că mergi pe jos, atunci când miști din picioare așa?

— Nu, vreau să spun, vreți să mergeți pe jos până unde trebuie să ajungeți?

— O, nu e prea departe pentru picioarele mele. Vine Jimmy să mă ia. Ajunge acușica.

Chiar atunci o mașină a oprit în fața casei.

— El e! a spus bătrâna, apoi a strigat către bărbatul de la volan: Gata sunt! Ți-am spus că voi fi gata, iată-mă!

Șoferul a coborât iute din mașină.

— Sal? a spus el. Nu știam că sunteți vecine.

Era domnul Birkway.

— Nu suntem vecine, am zis. Phoebe este vecină cu...

— Zău? a spus el, deschizând portiera mașinii pentru doamna Partridge. Haide, mamă! Să pornim odată.

— Mamă? am zis eu, uitându-mă la doamna Partridge. Domnul Birkway e fiul dumneavoastră?

— Bineînțeles, a spus doamna Partridge. El e Jimmy al meu.

— Și atunci doamna Cadaver ce vă este? am întrebat.

— Ea e Margie a mea, a răspuns doamna Partridge. Mai înainte și pe ea o chema tot Birkway, dar acum o cheamă Cadaver.

Atunci m-am întors spre domnul Birkway:

— Doamna Cadaver e sora dumneavoastră?

— Da, suntem gemeni chiar, a răspuns domnul Birkway.

După ce au luat-o din loc, am bătut la ușa casei lui Phoebe, dar nu mi-a răspuns nimeni. Apoi, după ce am ajuns acasă la mine, am format numărul de telefon al lui Phoebe de nenumărate ori. Niciun răspuns.

Am răsuflat ușurată abia a doua zi, când am dat cu ochii de Phoebe.

— Pe unde ai umblat? am întrebat-o. Trebuie să-ți spun ceva...

Ea s-a întors într-o parte.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta, a spus. Nu vreau să mai discut.

Nu reușeam să-mi dau seama ce se întâmpla cu ea. A fost o zi îngrozitoare. Am dat lucrări de control la matematică și la științe. În pauza de prânz Phoebe s-a purtat de parcă nici nu mă cunoștea. A urmat apoi ora de engleză.

Domnul Birkway a intrat în clasă cu mersul lui săltat. Toți copiii își rodeau unghiile, băteau din picioare, se foiau, mai-mai să facă ulcer de îngrijorare, încercând să-și dea seama dacă domnul Birkway ne va mai citi de prin

jurnale. Eu nu-mi puteam lua privirea de pe chipul lui. El și doamna Cadaver erau gemeni? Cum se putea una ca asta? Dar lucrul care mă supăra cel mai tare în legătură cu povestea asta era faptul că asta însemna că el nu avea cum să se mai îndrăgostească de doamna Cadaver, să se însoare cu ea și s-o ducă undeva departe.

Domnul Birkway a deschis un dulăpior, a scos din el jurnalele, a acoperit coperta unuia dintre ele cu foaia galbenă și a început să citească.

Asta îmi place la Jane. Faptul că e deșteaptă, dar nu se poartă ca și cum le-ar ști pe toate. E drăgălașă. Miroase frumos. E drăgălașă. Mă face să râd. E drăgălașă.

Am început să simt niște furnicături care parcă îmi tot urcau și îmi coborau prin brațe. Mă întrebam dacă nu cumva Ben scrisese asta despre mine, dar mi-am dat repede seama că Ben nici măcar nu mă cunoștea când a scris jurnalul. În clasă s-a stârnit o mică rumoare, iar copiii au început să se foiască în bănci. Christy zâmbea. Megan zâmbea. Beth Ann zâmbea. Mary Lou zâmbea. Toate fetele din clasă zâmbeau. Fiecare se gândea că rândurile acelea erau despre ea.

Apoi i-am studiat cu atenție pe băieți. Alex se uita lung la domnul Birkway, nepăsător. M-am uitat spre pe Ben. Ședea în banca lui, cu urechile acoperite cu palmele, și nu-și lua deloc privirea de la bancă. Furnicăturile din brațe mi-au urcat spre ceafă, de unde au coborât pe șira spinării în jos. Deci el scrisese asta, dar nu pentru mine!

Domnul Birkway a exclamat:

— Ah, dragostea! Ah, viața!

Apoi, oftând, a scos un alt jurnal și a început să citească:

Jane habar n-are de băieți. Odată m-a întrebat ce gust simți atunci când te sărută un băiat, și așa mi-am dat seama că n-a sărutat pe nimeni în viața ei. I-am spus că simți un gust ca de pui și m-a crezut. E așa de prostuță uneori!

Mary Lou Finney a sărit din bancă și s-a repezit la Beth Ann.

— Căpățână de varză ce ești! Minte de vițică!

Beth Ann și-a răsucit o șuviță de păr pe deget. Mary Lou i-a strigat:

— Și știi că nici nu te-am crezut! Știu ce gust simți, și nu e ca de pui.

Ben a desenat repede două figuri care se sărută. Undeva deasupra capetelor le-a făcut un cerc cu un pui în el, în care scria: „Pui-pui-puuui!"

Domnul Birkway a mai dat câteva pagini din același jurnal și a citit mai departe:

Nu pot să sufăr toată treaba asta. Nu pot suferi să scriu. Nu pot suferi să citesc. Nu pot suferi jurnalele. Și mai ales nu pot suferi orele de engleză când profesorii o țin întruna cu simbolurile. Nu pot suferi poezia aia tâmpită despre pădurea acoperită de zăpadă[1] *și nu pot suferi să se spună că pădurea simbolizează moartea sau frumusețea sau sexul sau orice altceva vrei. Nu pot suferi chestia asta! Poate că pădurea este doar pădure și atât.*

[1] Aluzie la poezia *Stopping by Woods on a Snowy Evening* a poetului american Robert Frost (1874–1963). (N. tr.)

Atunci Beth Ann s-a ridicat în picioare și a spus:

— Domnule Birkway. E adevărat. Nu pot suferi școala, nu pot suferi orele de engleză, nu pot suferi simbolurile și mai presus de toate nu pot suferi tâmpitele astea de jurnale.

Peste întreaga clasă s-a așternut liniștea. Domnul Birkway a rămas câteva secunde cu ochii ațintiți asupra lui Beth Ann și în acele secunde mi-a amintit de doamna Cadaver. Pentru câteva clipe ochii lui au semănat perfect cu ai ei. Mă temeam că va sări s-o strângă de gât pe Beth Ann, dar după cele câteva secunde el a zâmbit și ochii lui au început din nou să fie prietenoși și să semene cu ochii mari ai unui vițel. Cred că a hipnotizat-o pe Beth Ann, căci fata s-a așezat încet înapoi în bancă. Domnul Birkway a spus:

— Beth Ann, înțeleg exact ce simți. Absolut exact! Îmi place foarte mult fragmentul acesta.

— Zău? a întrebat ea.

— E foarte sincer.

Trebuie să recunosc: mai sincer decât Beth Ann în momentul în care i-a spus profesorului de engleză că nu poate suferi simbolurile, literatura și tâmpitele alea de jurnale n-aveai cum să fii.

Domnul Birkway a continuat:

— Mai demult și eu simțeam exact la fel. Nu înțelegeam de ce se face atâta caz pentru simboluri.

În timp ce vorbea, scotocea pe catedră.

— Vreau să vă arăt ceva, a continuat, scoțând câteva foi de hârtie și aruncându-le de colo-colo, până ce în sfârșit a ridicat o foaie cu un desen.

— Da, uite-o! Explozivă, nu alta! Ce vezi aici?

Întrebarea îi era adresată lui Ben.

Ben a spus:

— O vază, evident.

Apoi domnul Birkway a ținut desenul în fața lui Beth Ann, care arăta de parcă era gata-gata să izbucnească în plâns, și a întrebat-o:

— Beth Ann, tu ce vezi aici?

O lacrimă s-a rostogolit în jos pe obrazul lui Beth Ann.

— Nu face nimic, Beth Ann. Spune-mi ce vezi?

— Eu nu văd nicio tâmpită de vază, a spus ea. Văd doi oameni care se uită unul la celălalt.

— Așa e, a spus atunci domnul Birkway. Bravo!

— Adică am dreptate? Asta înseamnă „bravo"?

Atunci Ben a spus:

— Unde vezi tu doi oameni?

Și eu aș fi întrebat la fel. Unde erau cei doi oameni?

Atunci domnul Birkway s-a întors spre Ben:

— Dar și tu ai dreptate. Bravo!

Apoi a întrebat clasa:

— Câți dintre voi văd aici o vază?

Cam jumătate dintre copii au ridicat mâna.

— Și câți dintre voi văd două chipuri?

Atunci au ridicat mâna ceilalți.

Domnul Birkway ne-a arătat cum să facem să vedem și una, și cealaltă. Dacă îți concentrai privirea asupra porțiunii albe din mijlocul desenului, atunci vedeai limpede o vază. Dacă priveai numai la porțiunile mai întunecate de pe margini, vedeai două profiluri de oameni. Astfel, părțile curbate ale vazei deveneau marginile celor două figuri așezate una în fața celeilalte.

Domnul Birkway a spus că desenul semăna într-un fel cu simbolurile. Poate că artistul avusese intenția de a desena pur și simplu o vază și poate că unii care se uită la imaginea aceea chiar văd o vază. E în regulă. Dar dacă

alții se uită la ea și văd două figuri omenești atunci care e problema? Pentru persoanele respective desenul înfățișează două chipuri omenești. Și, ceea ce e și mai grozav, se poate să vezi și amândouă imaginile.

Beth Ann a spus:

— Adică primești două la preț de una?

— Nu-i așa că e foarte interesant când reușești să vezi și una, și alta? Nu e interesant să descoperi că pădurea acoperită de zăpadă poate simboliza *și* moartea, *și* frumusețea, și, de ce nu, *sexul*? Grozav! Asta e literatura!

— A spus cumva *sex*? a întrebat atunci Ben, în timp ce-și copia desenul cu vaza.

Credeam că domnul Birkway a terminat cu jurnalele pe ziua aceea, dar, cu niște gesturi teatrale, a închis ochii și a mai extras de undeva, din partea de jos a grămezii, încă un caiet.

Și-a băgat repede murele în gură. Apoi a privit de jur împrejur...

Era caietul meu! Asta era prea mult pentru mine!

A mai făcut doi pași până la arțar, apoi l-a cuprins cu brațele și l-a sărutat.

Colegii mei au început să chicotească.

...Mi s-a părut că zăresc o mică pată întunecată, ca de sărut cu mure.

Din celălalt capăt al clasei, Ben mă fixa cu privirea. După ce domnul Birkway a terminat de citit despre sărutul

cu mure al mamei, a citit cum am sărutat eu copacul și cum după aceea am sărutat diferiți copaci, și cum fiecare copac are gustul lui special, și cum alături de gustul acela se simte întotdeauna și gustul de mure.

Acum nu doar Ben, ci și Phoebe mă privea fix, iar ceilalți căscaseră ochii cât cepele.

— Cum adică sărută *copaci*? a spus Megan.

Aș fi murit acolo, pe loc, dacă domnul Birkway n-ar fi ales imediat un alt jurnal. Și-a înfipt vârful degetului drept în mijlocul paginii și a început să citească:

Sunt foarte îngrijorată în legătură cu doamna...

Aici domnul Brikway a făcut ochii mari. Așa se uita la foaia de hârtie de parcă n-ar fi putut descifra scrisul. Apoi a luat-o de la capăt:

Sunt foarte îngrijorată în legătură cu doamna... ăăă... cu doamna Hoit. Purtarea ei ciudată sugerează că probabil și-a omorât soțul...

Phoebe clipea foarte des din ochi.

— Citiți mai departe! a spus Ben. Citiți până la capăt!

Îți dădeai cu ușurință seama că în clipa aceea domnul Birkway a regretat c-a început jocul acela de-a jurnalele, dar toți copiii din clasă strigau:

— Da, citiți până la capăt!

Așa că a continuat, fără nicio tragere de inimă:

Cred că l-a îngropat în curtea din spatele casei.

Când s-a auzit clopoțelul, toată clasa a început să se agite:

— Uau! O crimă! Cine a scris asta? E pe bune?

Am zbughit-o din clasă cât am putut de repede ca s-o ajung din urmă pe Phoebe. Megan a strigat în urma mea:

— Tu ești aia care sărută *copaci*?

Am ieșit din școală în goană. Nu se vedea nici urmă de Phoebe.

„Tâmpitele de jurnale!“ mi-am spus în sinea mea. „Ale dracului de jurnale tâmpite!“

CAPITOLUL 33

MUSAFIRUL

Bunica și bunicul încă erau treji în „cabana de frontieră" de la marginea Parcului Național Yellowstone, unde eram cazați.

— Tot nu vi s-a făcut somn? i-am întrebat.

Bunica a spus:

— Nu știu ce se întâmplă cu mine. Nu mă ia somnul deloc. Vreau să știu ce s-a mai întâmplat cu Peeby.

— Hai să-ți povestesc despre vizita domnului Birkway! Apoi am să fac o pauză până mâine.

După cină, în ziua în care domnul Birkway a citit din jurnalul meu povestea despre săruturile cu mure, iar din jurnalul lui Phoebe despre doamna Cadaver, am mers acasă la Phoebe. După ce-am ajuns în camera ei, i-am spus:

— Trebuie să-ți zic două lucruri importante.

Chiar atunci a sunat soneria și am auzit o voce cunoscută.

— Parcă ar fi domnul Birkway, a spus Phoebe.

— Ăsta e unul dintre lucrurile pe care voiam să ți le spun, i-am zis. E în legătură cu domnul Birkway...

Atunci s-a auzit o bătaie ușoară la ușa camerei lui Phoebe, urmată de vocea tatălui ei:

— Phoebe? Ați putea tu și Sal să veniți cu mine până jos?

Mă gândeam că domnul Birkway s-a supărat pe Phoebe din pricina a ceea ce scrisese despre sora lui. Dar mai rău era că Phoebe nici măcar nu știa că doamna Cadaver era sora domnului Birkway. Mă gândeam că suntem doi miei duși la tăiere. „Luați-ne!" m-am gândit. „Hai, luați-ne și faceți-ne felul mai repede!"

L-am urmat pe tatăl lui Phoebe jos, la parter. Acolo, pe canapea, l-am văzut pe domnul Birkway, care ținea în mână jurnalul lui Phoebe. Se cunoștea că nu se simte în largul lui.

— Acela e jurnalul meu intim, a spus Phoebe, și conține gândurile mele intime.

— Știu, a spus domnul Birkway, și vreau să-mi cer scuze c-am citit din el cu voce tare.

Își cerea scuze? Am răsuflat ușurată. Era atâta liniște în cameră, încât auzeam și vântul care scutura frunzele din copaci.

Domnul Birkway și-a dres vocea, apoi a spus:

— Vreau să-ți spun ceva. Doamna Cadaver e sora mea.

— Sora dumneavoastră? a spus Phoebe.

— Iar soțul ei a murit.

— Așa mă gândeam și eu, a spus Phoebe.

— Dar nu l-a omorât ea, a spus domnul Birkway. Soțul ei a murit fiindcă un șofer beat a lovit mașina în care se afla domnul Cadaver. Mama mea, doamna Partridge, era și ea în mașină împreună cu el. Ea a supraviețuit, după cum știți, dar și-a pierdut vederea.

— O! am exclamat.

Phoebe nu-și mai putea ridica privirea din podea.

— Sora mea, Margaret, era de serviciu la camera de gardă când au fost aduși cu ambulanța soțul ei și mama noastră. Soțul lui Margaret a murit în acea noaptea.

Cât timp a vorbit domnul Birkway, domnul Winterbottom nu s-a desprins de lângă Phoebe; își ținea o mână pe umărul ei. De altfel părea să fie singurul lucru care o mai ținea Phoebe să nu se evapore în aer și să se facă nevăzută.

— Am vrut doar să-ți spun, a continuat domnul Birkway, că domnul Cadaver nu e îngropat în curtea din spatele casei. Tocmai am aflat și despre mama ta, Phoebe, și-mi pare rău că a plecat, dar te asigur că Margaret n-ar răpi-o și n-ar omorî-o niciodată pe mama ta.

După plecarea domnului Birkway, ședeam împreună pe verandă, când Phoebe a spus:

— Dacă n-a răpit-o și n-a omorât-o doamna Cadaver, atunci unde e mama? Ce să mai fac? Unde s-o caut?

— Phoebe, am zis. Trebuie să-ți spun ceva.

— Ascultă, Sal, dacă ai de gând să-mi spui că mama nu se va mai întoarce, nu vreau să aud nimic. Poate c-ar trebui să pleci acasă.

— Am aflat cine e nebunul. E fiul sergentului Bickle.

Așa că ne-am apucat să alcătuim un plan.

În acea seară, chiar și după ce-am ajuns acasă, nu-mi mai ieșea din minte doamna Cadaver. Parcă o și vedeam, îmbrăcată în uniforma albă, în camera de gardă, muncind. Apoi vedeam salvarea oprind, cu girofarul albastru pornit, și pe ea îndreptându-se în grabă spre ușile batante, cu părul ei sălbatic încadrându-i fața. Vedeam brancardele pe roți intrând și apoi o vedeam pe doamna Cadaver privind în jos, spre ele.

Îi simțeam inima bătând nebunește în clipa în care și-a dat seama că cei de pe brancarde erau soțul și mama ei. Mi-o închipuiam pe doamna Cadaver atingând obrazul soțului ei. Mă simțeam de parcă aș fi fost încălțată cu

mocasinii ei, atât de nebunește îmi bătea și mie inima și așa de tare îmi transpirau palmele.

Am început să mă întreb dacă după accident păsările tristeții și-or fi făcut cuib în părul doamnei Cadaver și, dacă da, atunci cum s-a descotorosit de ele. Clipa aceea în care soțul ei a murit, în timp ce mama ei zăcea oarbă pe patul de spital, trebuie să fi fost un lucru care *a contat* la nivelul vieții ei. Vedeam aievea cum în jurul ei fiecare își vedea de propria lui ordine de zi, în timp ce doamna Cadaver se străduia cu disperare să-i țină în viață pe soțul și pe mama ei. Avea oare vreun regret? Își dăduse seama cât de valoroasă e apa înainte ca fântâna să sece?

Toate mesajele acelea îmi acaparau mintea și-mi schimbau perspectiva asupra lucrurilor.

— Ai adormit, bunico? am întrebat.

Răgușisem de atâta vorbit.

— Nu, puișor, dar tu trebuie să dormi. Eu am să stau liniștită o vreme, să mă mai gândesc.

Atunci i-a dat un ghiont bunicului.

— Ai uitat să spui de patul matrimonial.

Bunicul a căscat.

— Îmi pare rău, Bobiță.

Și bătând patul cu palma a spus cuvintele atât de cunoscute.

Old Faithful

Următoarea zi a fost probabil una dintre cele mai frumoase din viața bunicilor, dar în același timp a fost cu siguranță și cea mai urâtă. Șoaptele care îmi răsunau în minte mi-au dat deșteptarea dimineața devreme. Era începutul celei de-a șasea zile. A doua zi era ziua de naștere a mamei. Urma să ieșim din statul Wyoming și să traversăm Montana. Bunicul se trezise deja, dar bunica era încă în pat, cu ochii ațintiți în tavan.

— Ai reușit să dormi cât de cât? am întrebat-o.

— Nu, a răspuns ea. Nu mi-a venit somnul. Am să dorm eu mai târziu.

S-a dat jos din pat și a spus:

— Hai să-l vedem pe Old Faithful! Toată viața mi-am dorit să-l văd.

— Ai cam făcut o fixație pentru asta, nu-i așa, Bobița mea cea încăpățânată? a spus bunicul.

— Cam așa ceva, a răspuns bunica.

După ce bunicul a parcat mașina, am urcat pe jos un delușor. Mă temeam ca nu cumva bunica să fie dezamăgită, pentru că la o primă vedere Old Faithful nu părea cine știe ce. În jurul unei ridicături de pe un versant al dealului era un gard făcut din sfoară. Pământul părea răscolit, iar în

centrul îngrăditurii, cam la șapte metri distanță, se vedea o groapă.

— Drace! a exclamat bunica. N-am putea merge ceva mai aproape?

Bunicul și cu mine ne-am dus să citim ce scria pe o tăbliță despre Old Faithful. La un moment dat un pădurar, angajat al parcului, a trecut pe lângă noi și a strigat:

— Doamnă! Doamnă!

— Dumnezeule! a exclamat bunicul.

Bunica tocmai încerca să se strecoare pe sub gard. Pădurarul a oprit-o la timp.

— Doamnă, există un motiv pentru care gardul ăsta e pus aici, i-a spus el.

Bunica și-a scuturat rochia.

— Voiam doar să văd mai bine.

— Nu vă faceți griji, a spus pădurarul. O să vedeți destul de bine. Vă rog să stați în spatele frânghiei.

Pe tăbliță scria că Old Faithful urma să erupă peste cincisprezece minute. În jurul gardului de sfoară a început să se adune lume. Erau oameni de toate vârstele, de la sugari care plângeau până la bunicuțe care ședeau pe scaune pliante, adolescenți cu căștile pe urechi și cupluri de tineri care se giugiuleau. Erau și oameni care vorbeau în alte limbi. Lângă noi era un grup de italieni, în cealaltă parte unul de nemți.

Bunica bătea darabana, tot mai nerăbdătoare, întrebând mereu:

— Mai e mult? Cât o mai fi?

Rumoarea mulțimii a încetat cu câteva minute înainte ca Old Faithful să erupă. Privirile tuturor erau îndreptate spre groapa din pământ.

— Acum? a întrebat bunica.

Atunci s-a auzit un zgomot surd și din groapă a țâșnit un jet subțire de apă. Un bărbat de lângă mine a spus:

— O, asta-i tot?

Pe urmă s-a auzit un nou zgomot, de data asta mai puternic, ca un scrâșnet sau un măcinat, ca atunci când pășești pe pietriș, după care au mai țâșnit două jeturi mici de apă.

— Oo! s-a minunat bărbatul.

În sfârșit s-a auzit un zgomot ca de radiator care fierbe sau ca de ceainic când îi sare capacul și Old Faithful a început să șuiere și să scoată aburi. Și deodată o coloană de apă a țâșnit drept în sus, poate la vreun metru înălțime.

— Oo, a făcut bărbatul din nou. Numai atâta?

A început apoi să iasă din pământ tot mai mult abur, bolborosind și șuierând, iar coloana de apă tot creștea și creștea, făcându-se tot mai înaltă și mai înaltă, până când a început să arate ca un râu ce țâșnea drept în sus.

— E ca o cascadă cu susu-n jos, a spus Bunica.

Și în tot timpul acesta a răsunat în continuare șuieratul acela gâlgâit și puteam să jur că pământul huruia și tremura sub picioarele noastre. La un moment dat ceața caldă a ajuns până aproape de noi și lumea a început să se tragă mai în spate, toți cu excepția bunicii, care stătea pe loc zâmbind încântată, înălțându-și fața către aburul acela cețos și privind fântâna de apă.

— O! a strigat ea în aer, printre zgomote. O, iuhu, iuhu!

Bunicul nu se uita la gheizer. Se uita la bunica. La un moment dat a cuprins-o în brațe.

— Îți place gheizerul ăsta bătrân, nu-i așa? a spus el.

— O, a răspuns bunica, sigur că-mi place.

Bărbatul de lângă mine se uita la Old Faithful cu gura căscată.

— Doamne sfinte! a exclamat el. Doamne, e uimitor!

Apoi încet-încet Old Faithful s-a oprit. L-am urmărit pierind, retrăgându-se în groapa lui. Am rămas acolo chiar și după ce plecase toată lumea. Apoi, în sfârșit, bunica a oftat și a spus:

— Bun, acum hai să mergem.

Eram deja în mașină, gata s-o pornim la drum, când bunica a început să plângă.

— Dumnezeule, a spus bunicul, ce s-a întâmplat?

Bunica a spus printre smiorcăituri:

— Nu, nu-i nimic. Doar că sunt așa de fericită că am ajuns să-l văd pe Old Faithful.

— Of, Bobiță bătrână ce ești, a spus bunicul și-am plecat mai departe. O să trecem iute prin Montana, a zis el. Pe diseară o să ajungem la granița cu I-di-ho. Ia uitați-vă aici! Pedala apăsată la maximum!

Și, zicând asta, a apăsat accelerația și a plecat din parcare.

— I-di-ho, păzea că venim!

CAPITOLUL 35

PLANUL

Toată ziua am gonit, traversând statul Montana. Pe hartă distanța nu părușe așa de mare, dar erau numai munți. Am pornit din Yellowstone, de pe dealurile de la poalele Munților Stâncoși, după care cât a fost ziua de lungă am tot suit și am coborât munți. Uneori drumul șerpuia pe marginea unei stânci și între noi și prăpastia abruptă nu era decât un parapet amărât. De multe ori, după câte o curbă, ne pomeneam față în față cu câte o rulotă care lua și ea curba cum putea, strecurându-și pe lângă noi trupul mătăhălos.

— Afurisite sunt drumurile astea! a spus bunicul, dar de fapt se simțea ca un puști călare pe un armăsar.

Apoi, îmbărbătând mașina la deal în sus, zicea:

— Diii! Hai mai iute!

Apoi, când mașina o lua la vale pe celălalt versant, exclama:

— Hoo, hooo!

Simțeam că mă rup în două. Jumătate din mine admira peisajul. Trebuie să recunosc că locurile prin care treceam erau la fel de frumoase, dacă nu chiar mai frumoase decât cele din Bybanks. Copaci, stânci și munți. Râuri și flori. Căprioare, elani și iepuri. Uimitoarea noastră țară ni se înfățișa în toată imensitatea ei.

Cealaltă jumătate a mea însă tremura ca piftia. Parcă și vedeam mașina străpungând parapeții de pe marginea drumului și prăvălindu-se de pe stânci. Când ne apropiam de câte o curbă, aveam impresia că acuși-acuși ne vom face terci, izbindu-ne de vreun camion sau de vreo rulotă. De câte ori apărea în fața noastră un autobuz, îl priveam cum se apropie legănându-se. Îi vedeam cauciucurile rotindu-se primejdios, prea aproape de pietrișul de pe marginea șoselei. Îl urmăream rulând mai departe, înghițind drumul, ignorând serpentinele.

Bunica ședea liniștită cu mâinile în poală. Mă gândeam că poate doarme, mai ales că stătuse trează toată noaptea, dar nu dormea. Voia să-i povestesc mai departe despre Peeby. Așa că toată ziua, în timp ce admiram peisajul, în timp ce în mintea mea îmi imaginam mii de accidente în care eram implicați, în timp ce mă rugam în sinea mea la fiecare copac pe lângă care treceam în goană, i-am povestit despre Peeby. Voiam să le spun și restul poveștii. Voiam să sfârșesc povestea în acea zi.

A doua zi după vizita domnului Birkway acasă la Phoebe, când ne-a povestit despre doamna Cadaver, Phoebe și cu mine am început să ne punem planul în aplicare. Aveam de gând să dăm de fiul sergentului Bickle și astfel, după cum spunea Phoebe, să descoperim unde se afla mama ei. Eu nu eram deloc convinsă că băiatul sergentului Bickle era nebun și nu credeam că el ne va conduce până la locul în care se afla mama lui Phoebe, dar o bună parte dintre poveștile lui Phoebe fuseseră transplantate în mintea mea, așa că aderasem cu totul la planul ei. Ca și Phoebe, eram gata de acțiune.

La școală am stat ca pe ghimpi întreaga zi. Phoebe mai ales parcă ședea pe jăratic. Era și foarte îngrijorată.

Se temea că, până când vom descoperi noi unde se află, mama ei s-ar putea să nu mai fie în viață. Începeam să-i împărtășesc și eu temerea.

La școală toată lumea discuta încă despre citirea jurnalelor. Toți voiau să știe cine a scris despre crimă. Alex o evita pe Mary Lou pentru că scrisese despre el că e un tâmpit rozaliu. Mary Lou o evita pe Beth Ann din cauza a ceea ce scrisese Beth Ann despre săruturile cu gust de pui. Megan și Christy o tot luau peste picior pe Beth Ann, spunându-i:

— Și chiar i-ai spus lui Mary Lou că atunci când te săruți cu cineva simți gust de pui? Și ea chiar te-a crezut?

Dar mă necăjeau și pe mine, întrebându-mă:

— Tu chiar săruți *copaci*? Nu știi că ar trebui de fapt să te săruți cu *băieți*?

La ora de engleză toată lumea a început să-l bată la cap pe domnul Birkway să termine de citit din jurnalul din care ne citise în ajun, cel despre doamna Hoit și cadavrul soțului ei, dar domnul Birkway nu ne-a mai citit din jurnale. Și-a cerut în schimb scuze pentru că ne-a jignit citind cu voce tare gândurile noastre intime, după care ne-a trimis la bibliotecă.

Ben se tot ținea după mine. Dacă mă uitam la rafturile de beletristică, el era coadă după mine. Dacă treceam la reviste, se apuca și el să răsfoiască reviste. La un moment dat obrazul lui a ajuns pe umărul meu. Categoric încerca să mă sărute, știu sigur asta, dar nu aveam cum să-l ajut. Ce puteam să fac dacă, de fiecare dată când își apropia gura de mine, corpul meu o lua în altă direcție? Ar fi trebuit să mă avertizeze cumva.

Am încercat să nu fac nicio mișcare timp de câteva minute și de câteva ori în acele minute am simțit că Ben se apropie încet de mine. Dar de fiecare dată se dădea înapoi,

ca și cum altcineva i-ar fi controlat mișcările, trăgând de un fir invizibil.

Din celălalt capăt al bibliotecii, Beth Ann a strigat:

— Sal, uite un păianjen! O, Sal, omoară-l te rog!

Când a sunat în sfârșit de ieșire, Phoebe și cu mine am zbughit-o din școală ca din pușcă. Când am ajuns la ea acasă, am început să răsfoim cartea de telefoane.

— Trebuie să ne grăbim, a spus Phoebe, să nu apară cumva Prudence sau tata.

În cartea de telefoane am găsit șase persoane cu numele Bickle. Am sunat pe rând la ele, spunând de fiecare dată că am dori să vorbim cu sergentul Bickle. Primele două persoane ne-au spus că am greșit numărul. Al treilea număr pe care l-am format era ocupat. La al patrulea nu răspundea nimeni. La al cincilea a răspuns o femeie arțăgoasă, care a spus:

— Nu cunosc niciun sergent!

La al șaselea număr a răspuns un bătrânel care probabil că se simțea singur, pentru că tot turuia despre cum a cunoscut el un sergent Freeman în timpul războiului, dar asta se întâmpla în 1944. Și mai cunoștea și un sergent pe nume Bones și unul pe nume Dowdy, dar nu știa niciun sergent Bickle.

— Și acum ce e de făcut? a început să se smiorcăie Phoebe. Acușica ajunge acasă și Prudence și noi încă n-am aflat care Bickle e al nostru.

Numărul care sunase ocupat mai înainte era tot ocupat. Cel la care nu răspunsese nimeni tot suna și suna. Tocmai când Phoebe era gata să pună telefonul în furcă, a auzit o voce care a spus:

— Alo?

— Aș putea vorbi cu domnul sergent Bickle, vă rog?

A urmat o mică pauză, timp în care Phoebe a ascultat ce i se punea.

— E încă la serviciu?

Phoebe țopăia de bucurie.

— Vă mulțumesc, a spus, încercând să-și compună o voce cât mai serioasă. Am să sun mai târziu. Nu, nu am niciun mesaj. Vă mulțumesc.

După ce a pus receptorul în furcă, a izbucnit:

— Da! Da, da, da!

Mă strângea în brațe mai să mă sufoce, nu alta.

— Acum e rândul tău să treci la faza a doua. În seara asta!

Seara, pe când tata era în vizită la Margaret, am sunat din nou acasă la familia Bickle. Mă rugam să nu răspundă la telefon chiar sergentul Bickle, dar, în caz că răspundea el, eram pregătită să-mi schimb vocea. Telefonul a sunat și a tot sunat. Am închis. Apoi am încercat să vorbesc cu vocea schimbată și am repetat ce trebuia să spun. Am sunat din nou. Când telefonul a sunat pentru a șaptea oară, a răspuns cineva. Era chiar sergentul Bickle.

— Mă numesc Susan Longfellow, am spus. Sunt prietenă cu fiul dumneavoastră. Aș dori să vorbesc cu el.

În tot timpul acesta m-am rugat ca sergentul să aibă un singur fiu.

— Nu e acasă, a spus sergentul Bickle. Dorești să-i lași un mesaj?

— Știți cumva când l-aș putea găsi acasă?

A urmat o clipă de tăcere.

— De unde spuneai că-l cunoști pe fiul meu?

Întrebarea m-a făcut să mă fâstâcesc.

— De unde îl cunosc pe fiul dumneavoastră? Păi... e o poveste lungă. De fapt... l-am cunoscut... știți, e cam jenant să spun asta...

Aveam palmele atât de transpirate, că abia mai puteam ține telefonul în mână.

— ...de la bibliotecă, am continuat. Da, de la bibliotecă îl știu. Mi-a împrumutat o carte. Dar am pierdut cartea...

— Poate ar fi mai bine să-i explici lui toate astea, a spus sergentul Bickle.

— Da, așa am să fac.

— Aș vrea să știu de ce ți-a dat numărul ăsta, a mai spus. Mă întreb de ce nu ți-a dat numărul lui de la școală.

— De la școală? Știți, de fapt, cred că mi-a dat și numărul acela, dar l-am pierdut...

— Cam pierzi lucrurile, după cum văd eu, a spus el. Vrei să-ți dau numărul lui de la școală?

— Da, am spus. Sau și mai bine ar fi dacă mi-ați da adresa lui ca să-i trimit cartea.

— Parcă ziceai că ai pierdut cartea.

— Păi, da, dar sper că am s-o găsesc.

— Înțeleg, a spus el. Așteaptă puțin.

S-a auzit un sunet înfundat, ca și cum ar fi acoperit receptorul cu mâna, și l-am auzit strigând:

— Draga mea, unde e adresa lui Mike?

Mike! Perfect! Un nume! Mă simțeam ca un inspector-șef de poliție. Aveam impresia că am descoperit cel mai important indiciu din toate anchetele criminalistice ale secolului. Și – asta a fost cireașa de pe tort – sergentul Bickle mi-a dat și adresa lui Mike. Am fost tentată pentru o secundă să închei conversația informându-l pe sergentul Bickle că s-ar putea ca fiul lui să fie nebun, dar m-am abținut. I-am mulțumit și am sunat-o de îndată pe Phoebe.

— Ești un geniu! a spus ea. Mâine punem mâna pe Mike Nebunul.

CAPITOLUL 36

VIZITA

În ziua următoare, adică sâmbătă, când am ajuns împreună cu Phoebe în stația de autobuz, l-am găsit acolo pe Ben.

— Of, fir-ar! a bombănit Phoebe. Și tu așteptai tot autobuzul ăsta? Mergi la Chanting Falls?

— Da, a spus el.

— La universitate?

— Nu, a spus Ben, dându-și părul din ochi. E un spital acolo. Mă duc să vizitez pe cineva.

— Deci urci și tu cu noi? a întrebat Phoebe.

— Da, Bibi, urc și eu cu voi. Te deranjează?

Ne-am așezat toți trei pe bancheta lungă din spatele autobuzului. Eu ședeam între Phoebe și Ben. Brațul lui era lipit de-al meu. Phoebe i-a spus că și noi mergem la universitate ca să vizităm un vechi prieten. De fiecare dată când autobuzul lua câte o curbă, fie se lipea Ben de mine, fie eu de el.

— Scuze, zicea el.

— Scuze, ziceam eu.

Când am ajuns în Chanting Falls, am rămas toți trei pe trotuar până când autobuzul a luat-o din loc cu zgomot.

— Universitatea e în partea aia, a spus Ben, arătând în josul drumului. Ne vedem mai târziu!

Și el a pornit-o în cealaltă direcție.

— O, Sfinte! a exclamat Phoebe. De ce a trebuit să fie și Ben în autobuzul nostru? Mi-a dat așa niște emoții!

Și mie îmi dăduse emoții, dar din cu totul alt motiv. Acum de fiecare dată când era în preajma mea, simțeam fiorii aceia pe piele, creierul îmi zbârnâia și sângele îmi curgea iute prin vene de parcă se filtra.

La adresa unde ni se spusese că locuiește Mike Bickle se afla un cămin de studenți din anul întâi. Era o clădire din cărămidă cu trei etaje și sute de ferestre.

— O, nu! a început Phoebe să se văicărească. Credeam că e o căsuță sau ceva asemănător.

Din clădire intrau și ieșeau mereu studenți, luând-o apoi de-a lungul peluzei. Unii studiau așezați pe iarbă sau pe câte o bancă. În holul căminului era un birou unde se afla recepția. În spatele biroului stătea un băiat foarte arătos.

— Întreabă tu! a spus Phoebe. Eu nu pot.

Arătam ca măgarii între oi. În jurul nostru erau numai studenți, iar noi, două copile firave de treisprezece ani. Phoebe a spus:

— Măcar de mă îmbrăcam și eu altfel.

Și și-a cules o scamă de pe pulover.

I-am spus băiatului de la recepție că-l caut pe verișorul meu Mike Bickle. El mi-a zâmbit larg, arătându-și dinții albi. Apoi a verificat într-un registru și mi-a spus:

— Ați nimerit bine. Camera 209. Puteți urca.

Phoebe aproape că s-a înecat de emoție.

— Vrei să spui că putem urca direct în camera lui?

— Sigur, a spus tânărul și a făcut un gest cu mâna. Pe aici.

Am trecut de niște uși batante. Phoebe mi-a spus:

— Pe cuvânt că o să fac un infarct, știu sigur! Nu sunt în stare să fac asta. Hai să plecăm de-aici!

La capătul culoarului am ieșit din clădire pe o altă ușă.

— Și dacă i-am bate la ușă și ne-am pomeni că el deschide și ne trage înăuntru și ne taie gâtlejul și mie, și ție?

Studenții se învârteau încoace și-ncolo. Am căutat o bancă liberă pe care să ne așezăm. În celălalt capăt al peluzei am observat doi oameni care stăteau pe o bancă cu spatele la noi – un tânăr și o femeie mai în vârstă. Se țineau de mână. Ea s-a întors spre el și l-a sărutat pe obraz.

— Phoebe...

Pe bancă era mama lui Phoebe, care tocmai îl săruta pe nebun.

CAPITOLUL 37

UN SĂRUT

Phoebe era uluită și furioasă în același timp, dar s-a dovedit mai curajoasă decât mine. Ea a rămas cu privirea pironită asupra lor în timp ce eu n-am mai putut face asta. Am presupus că Phoebe e în urma mea, dar n-am întors capul să mă uit. Când am ajuns pe stradă, am luat-o la fugă, încercând să-mi amintesc încotro e stația de autobuz. Abia când am văzut spitalul mi-am dat seama că probabil trecusem de ea. M-am repezit înăuntru, când am constatat surprinsă că Phoebe nu era în urma mea.

Următoarea mea reacție a venit dintr-un impuls de moment. Aveam eu o bănuială. Am întrebat-o pe recepționera de la spital dacă aș putea s-o văd pe doamna Finney. Ea a început să răsfoiască un registru.

— Ești rudă cu ea? m-a întrebat.

— Nu.

— Atunci mă tem că nu poți urca la ea, a spus. Doamna Finney e la secția de psihiatrie. Nu poate fi vizitată decât de familie.

— De fapt pe fiul ei îl căutam. A venit să o viziteze.

— Poate că sunt în curte. Du-te să-i cauți în spate.

În spatele spitalului era o peluză largă, în pantă, mărginită de straturi de flori. Din loc în loc pe peluză erau bănci și scaune, majoritatea ocupate de pacienți și de vizitatori.

Scena semăna cu cea pe care o lăsasem în urmă la universitate, cu excepția faptului că cei de aici nu studiau, iar unele persoane purtau halat.

Ben ședea cu picioarele încrucișate pe iarbă, în fața unei femei care purta un halat roz. Ea se juca cu cordonul halatului. Ben m-a zărit de departe și, până să traversez eu peluza, s-a ridicat în picioare.

— Ea e mama mea, a spus.

Am salutat-o, dar ea nu s-a uitat la mine. În schimb s-a ridicat și a pornit peste peluză, de parcă eu și Ben nici n-am fi fost acolo. Am urmat-o.

Îmi amintea foarte tare de mama așa cum era după ce s-a întors de la spital. Și mama la fel se oprea deodată în timp ce făcea ceva prin casă și o pornea spre ușă. Urca dealul, iar la jumătatea drumului se așeza pe pământ să-și tragă sufletul. Rupea gânditoare câteva fire de iarbă, apoi se ridica și pornea mai departe. Uneori intra în șură și umplea găleata cu mâncare pentru găini, dar înainte de a ajunge la cotețul găinilor așeza găleata jos și o pornea în altă direcție. Când s-a mai înzdrăvenit și a putut umbla mai mult, rătăcea pe câmpuri și pe pajiști, luând-o când încoace, când încolo, de parcă nu se putea hotărî în ce parte să meargă.

Eu și Ben am urmat-o pe mama lui de colo-colo pe peluză, dar ea nu părea să bage de seamă că suntem și noi pe acolo. În cele din urmă am spus că eu trebuie să plec. Și atunci s-a întâmplat.

Pentru o secundă eu și Ben am avut aceeași ordine de zi. Eu am privit în ochii lui, el a privit într-ai mei. Și capul meu, și al lui s-au aplecat înainte. Probabil că ne mișcam cu încetinitorul, fiindcă am avut timp să-mi amintesc pentru o secundă de desenul pe care ni-l arătase domnul

Birkway, cel cu două persoane una cu fața spre cealaltă și cu vaza dintre ele. M-am întrebat pentru o secundă dacă și între noi doi ar încăpea o vază.

Dacă ar fi fost o vază între noi, am fi zdrobit-o, fiindcă fețele nostre s-au apropiat foarte mult și de data aceea buzele noastre au nimerit acolo unde trebuia, adică pe buzele celuilalt. A fost un sărut adevărat și n-a avut deloc gust de pui.

Pe urmă capetele noastre s-au despărțit încet și am privit de-a lungul peluzei. Mă simțeam ca un căluț noU-născut care nu știe nimic, dar simte totul.

Ben și-a atins buzele cu degetele.

— N-ai simțit puțin gust de mure? a întrebat el.

CAPITOLUL 38

SCUIPATUL

Ajungând cu povestea în acest punct, bunica m-a întrerupt exclamând:

— O, da, da, da! Aştept de zile întregi sărutul ăsta. Îmi plac poveştile în care oamenii se sărută.

— Ce mai Bobiţă eşti tu! a chicotit bunicul.

Traversam Montana în goană. N-am îndrăznit să mă uit pe hartă să văd cât mai aveam. Nu voiam să descopăr că nu puteam să ajungem la timp. Mă gândeam că dacă voi povesti mai departe şi mă voi şi ruga în acelaşi timp şi dacă vom tot merge aşa, fără să oprim, pe drumurile de munte, poate că aveam o şansă.

Bunica m-a întrebat:

— Dar ce s-a întâmplat cu Peeby? Cum de l-a sărutat mama ei pe nebun? Sărutul acela nu prea mi-a fost pe plac. Mi-a plăcut în schimb celălalt, cel cu Ben.

Am găsit-o pe Phoebe în staţia de autobuz, pe bancă.

— Pe unde ai umblat? m-a întrebat ea.

Nu i-am spus că i-am întâlnit pe Ben şi pe mama lui. Am vrut să-i spun, dar n-am putut.

— Mi s-a făcut frică, Phoebe. N-am mai putut sta acolo.

— Şi eu care credeam că tu eşti cea vitează, a spus. Dar nu contează. Nimic nu contează. M-am săturat de toate.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nimic. Au stat mai departe pe bancă. Se simțeau bine. Dacă aș fi putut arunca la fel de bine cu pietre ca tine, le-aș fi tras amândurora câte o piatră în ceafă. Ai băgat de seamă cum e părul mamei acum? Și l-a tăiat. E scurt. Și știi ce-a mai făcut? În mijlocul conversației s-a aplecat în față și a scuipat pe iarbă. A scuipat! A fost scârbos. Și nebunul știi ce-a făcut când a văzut-o scuipând? *A râs*, pe urmă s-a aplecat și el și *a scuipat*.

— De ce-au făcut asta?

— Cine știe? Mie una mi-a ajuns! Mama n-are decât să rămână acolo, mie nu-mi mai pasă. N-are nevoie de mine. N-are nevoie de niciunul dintre noi.

Tot drumul spre casă Phoebe a ținut-o una și bună. Era într-o indispoziție de zile mari. Am ajuns acasă la ea chiar când tatăl ei intra cu mașina pe alee. Prudence a ieșit iute din casă și a spus:

— A sunat, a sunat, a sunat! A sunat mama! Vine acasă!

— Grozav, a bombănit Phoebe.

— Ce-ai spus, Phoebe? a întrebat tatăl ei.

— Nimic.

— Vine mâine, a spus Prudence. Dar...

— Ce e? a întrebat tatăl ei. Ce-a mai spus?

— Mi s-a părut cam neliniștită. Voia să vorbească cu tine...

— A lăsat un număr de telefon? Am s-o sun eu...

— Nu, n-a lăsat niciun număr. Zicea să-ți spun să nu-ți faci niciun fel de idei preconcepute.

— Cum adică? a întrebat tatăl ei. Despre ce să nu-mi fac idei preconcepute?

— Nu știu, a spus Prudence. Și... O, cel mai important și mai important! Zicea că aduce pe cineva cu ea.

— Minunat! a spus Phoebe. Absolut minunat!

Atunci tatăl fetelor a spus:

— Phoebe... A spus mama pe cine aduce, Prudence?

— Zău că nu știu.

— Dar a spus ceva despre persoana aceea? Un nume?

Tatăl începea să se agite.

— Păi, nu, a spus Prudence. N-a spus niciun nume. A spus doar că îl aduce cu ea...

— *Îl* aduce?

Phoebe mi-a aruncat o privire.

— Afurisitul! a spus ea și a intrat în casă, trântind ușa în urma ei.

Nu-mi venea să cred. N-avea de gând să-i spună tatăl ei ce văzuse? Eu una ardeam de nerăbdare să-i povestesc tatei, dar când am ajuns acasă l-am găsit pe verandă împreună cu Margaret.

Margaret a spus:

— Fratele meu mi-a spus că ești în clasa la care predă el engleză. Ce surpriză!

Probabil că-i spusese deja și tatei treaba asta, pentru că el nu părea surprins.

— E un profesor grozav. Îți place de el?

— Cred că da.

Nu voiam să vorbesc despre asta. Tot ce voiam era ca Margaret să dispară.

A trebuit să aștept ca ea să plece și abia apoi să-i povestesc tatei despre mama lui Phoebe. El n-a spus decât:

— Așadar, doamna Winterbottom se întoarce acasă. Asta e bine.

Apoi s-a îndreptat spre fereastră și a privit mult-mult timp afară. Mi-am dat seama că se gândește la mama.

În seara aceea m-am gândit la Phoebe, la Prudence și la domnul Winterbottom. Din câte se părea, întreaga lor lume urma să se facă fărâme a doua zi, în momentul în care doamna Winterbottom avea să apară acasă giugiulindu-se cu nebunul.

CAPITOLUL 39

ÎNTOARCEREA ACASĂ

A doua zi m-a sunat Phoebe şi m-a rugat să merg până la ea.

— Nu mai suport chestia asta! a spus. Am nevoie de un martor.

— Pentru ce anume?

— Pur şi simplu am nevoie de un martor.

— I-ai povestit tatălui tău? Despre mama ta şi...

— Îţi arde de glume? a întrebat Phoebe. Ar trebui să-l vezi în ce stare e. Şi el, şi Prudence şi-au petrecut toată seara trecută şi dimineaţa asta făcând curăţenie în casă. Au frecat podelele şi băile, au şters praful, ca doi apucaţi. Au spălat rufele, au călcat, au dat cu aspiratorul. Apoi au cercetat cu atenţie fiecare cotlon până când tata a zis: „Poate că arată chiar prea bine. Mama o să creadă că ne descurcăm şi fără ea." Aşa c-au început să facă dezordine. E foarte supărat că nu vreau să-i ajut şi eu.

Nu voiam să fiu martoră la nimic, dar îmi făceam procese de conştiinţă că o luasem la fugă în ajun, aşa că am acceptat să rămân. Când am ajuns la ei acasă, Phoebe, domnul Winterbottom şi Prudence aşteptau uitându-se unul la celălalt.

— N-a spus la ce oră vine? a întrebat domnul Winterbottom.

Prudence a spus:

— Nu. Și te rog să nu te mai porți ca și cum ar fi vina mea că n-a spus mai multe.

Domnul Winterbottom era ca vai de el. Acum sărea să îndrepte o pernă, acum se așeza înapoi, acum sărea să pună perna înapoi într-o rână. Mai ieșea afară și se învârtea în cerc. Și-a schimbat și cămașa de două ori.

— Sper că nu vă deranjează c-am venit și eu, am spus.

— De ce să mă deranjeze? a răspuns domnul Winterbottom.

Exact când începeam să mă gândesc c-o vor lua razna cu toții, în fața casei a oprit un taxi.

— Eu nu pot să mă uit, a spus domnul Winterbottom și a zbughit-o în bucătărie.

— Nici eu nu pot să mă uit, a spus Phoebe și a dispărut în bucătărie, după tatăl ei.

Eu m-am luat după Phoebe.

— Doamne sfinte! a exclamant Prudence. Ce i-o fi apucat pe toți deodată? Nu sunteți încântați s-o vedeți?

Din bucătărie am auzit-o pe Prudence deschizând ușa de la intrare. Apoi am auzit-o pe doamna Winterbottom spunând:

— O, draga mea!...

Domnul Winterbottom s-a apucat de șters blatul din bucătărie. Am auzit-o apoi pe Prudence parcă icnind și pe mama ei spunând:

— Fă cunoștință cu Mike.

— Mike? a spus domnul Winterbottom, roșu ca racul la față.

Mă bucuram că nu aveau niciun topor în casă, altminteri sunt absolut sigură că domnul Winterbottom l-ar fi înhățat și s-ar fi repezit drept spre Mike.

Phoebe a spus:

— Tati, ai grijă să nu faci ceva necugetat...

— Mike? a repetat el.

Atunci doamna Winterbottom a strigat:

— George? Phoebe?

Am auzit-o întrebând-o pe Prudence:

— Unde sunt? Nu le-ai spus că venim?

Domnul Winterbottom a tras adânc aer în piept.

— Phoebe, nu cred că tu și Sal trebuie să fiți de față la asta.

— Glumești? a spus Phoebe.

El a tras din nou aer în piept și a spus:

— Bun! Bine! Asta e!

Și-a îndreptat umerii și a luat-o spre camera de zi. Eu și Phoebe l-am urmat.

Pe cuvântul meu, cred că Phoebe era mai-mai să leșine. Și asta din două motive. Primul era că doamna Winterbottom arăta altfel. Nu doar că se tunsese, dar chiar avea părul coafat. Se dăduse cu ruj și rimel și cu un strop de fard în obraji, iar hainele pe care le purta erau cu totul altfel decât cele de dinainte: un tricou alb, jeanși și pantofi negri fără toc. Iar la urechi îi atârnau niște cercei subțiri, rotunzi din argint. Arăta grozav, dar parcă nu era mama lui Phoebe.

Al doilea motiv pentru care cred că Phoebe era mai-mai să pice grămadă era faptul că Mike Bickle, posibilul nebun cum îi spunea Phoebe, era și el acolo, în camera de zi. Una era să te *gândești* că va veni, și cu totul alta chiar să-l vezi acolo.

Nu știam ce să mai cred. Pentru o clipă m-am gândit că poate Mike *chiar* o răpise pe doamna Winterbottom și acum o adusese înapoi ca să ceară o răscumpărare sau

poate că avea de gând să se ocupe și de noi, ceilalți. Dar îmi tot revenea în minte imaginea lor din ajun. În plus, doamna Winterbottom arăta prea bine ca să fi stat sechestrată pe undeva. Părea cam speriată, dar nu de Mike îi era frică, ci de soțul ei.

— Tati, a șoptit Phoebe, ăsta-i nebunul!

— O, Phoebe! a exclamat mama ei, apăsându-și obrajii cu degetele.

Când mama ei a făcut gestul acela atât de familiar, Phoebe a făcut o figură de parcă inima i s-ar fi sfărâmat într-o mie de bucățele. Doamna Winterbottom a îmbrățișat-o, dar Phoebe n-a îmbrățișat-o înapoi.

Domnul Winterbottom a spus:

— Norma, sper că ai de gând să ne explici ce se petrece aici.

Încerca să vorbească ferm, dar glasul îi tremura.

Prudence nu-și putea lua ochii de la Mike. I se părea că arată bine și începuse să-i facă ochi dulci. Și-a dat părul la o parte de pe gât.

Doamna Winterbottom a încercat să-l îmbrățișeze pe domnul Winterbottom, dar el s-a tras într-o parte.

— Cred că meritățm o explicație, a spus el.

Și el se uita fix la Mike.

Oare doamna Winterbottom era îndrăgostită de Mike? Dar el arăta îngrozitor, îngrozitor de tânăr. Era aproape de aceeași vârstă cu Prudence, doar puțin mai mare.

Doamna Winterbottom s-a așezat pe canapea și a început să plângă. A fost un moment îngrozitor, absolut îngrozitor. La început a fost foarte greu de înțeles ce spunea. Vorbea despre respectabilitate și despre faptul că poate că domnul Winterbottom n-o va ierta niciodată, dar ea obosise să se poarte tot timpul ca o persoană respectabilă.

Încercase foarte-foarte tare în toți anii aceia să fie perfectă, dar trebuia să recunoască faptul că nu era deloc perfectă. Spunea că exista un lucru pe care nu i-l spusese niciodată soțului ei și se temea că el n-o va ierta pentru asta.

Domnului Winterbottom îi tremurau mâinile. Nu scotea niciun cuvânt. Doamna Winterbottom i-a făcut semn lui Mike să se așeze lângă ea pe canapea. Domnul Winterbottom și-a dres glasul de câteva ori, dar n-a spus nimic.

Apoi doamna Winterbottom a spus:

— Mike este fiul meu.

În clipa aceea toți – domnul Winterbottom, Prudence, Phoebe și cu mine – am exclamat deodată:

— *Fiul tău?*

Doamna Winterbottom se uita fix la soțul ei.

— George, știu că probabil crezi că nu sunt... sau n-am fost... respectabilă, dar asta s-a întâmplat înainte să te întâlnesc pe tine. Am fost nevoită să-l dau spre adopție și-mi era greu chiar și să mă gândesc la asta. Și...

Domnul Winterbottom a spus:

— Respectabilă? Respectabilă? *La naiba cu respectabilitatea!*

Domnul Winterbottom nu vorbea niciodată urât.

Doamna Winterbottom s-a ridicat în picioare.

— Mike m-a găsit *pe mine*. La început mi-a fost teamă de ce-ar putea urma. Mă simțeam așa de neînsemnată...

Phoebe l-a apucat pe tatăl ei de mână.

— ...și a trebuit să plec ca să-mi pun ordine în gânduri. Încă nu i-am întâlnit pe părinții adoptivi ai lui Mike, dar am petrecut o grămadă de timp povestind cu el și mă gândesc...

Mike privea în jos.

— O să pleci? a întrebat domnul Winterbottom.

Doamna Winterbottom arăta de parcă ar fi plesnit-o.

— Să plec?

— Adică să pleci din nou, a zis domnul Winterbottom.

— Numai dacă asta vrei tu, a spus ea. Numai dacă tu nu poți trăi cu o femeie atât de nerespectabilă.

Domnul Winterbottom a spus:

— Ți-am mai spus: la naiba cu respectabilitatea! Ce e toată povestea asta cu respectabilitatea? Nu asta mă doare pe mine acum. Mă doare că n-ai putut... sau nu ai vrut să-mi spui toate astea mai-nainte.

Mike s-a ridicat în picioare.

— Am știut eu că nu va ieși bine, a spus el.

Domnul Winterbottom a spus:

— Mike, eu n-am nimic cu tine. Nici măcar nu te cunosc.

Apoi și-a îndreptat privirile spre soția lui.

— Și nici pe tine nu cred că te mai cunosc.

Îmi doream să fi devenit invizibilă. Afară frunzele cădeau, iar eu eram îngrozitor de tristă, tristă până în măduva oaselor. Eram tristă pentru Phoebe și pentru părinții ei, pentru Prudence, pentru Mike, pentru frunzele care mureau și pentru mine, pentru ceea ce pierdusem.

Am văzut-o pe doamna Partridge afară. Stătea pe aleea din fața casei lui Phoebe.

Doamna Winterbottom a spus:

— Cred că trebuie să ne așezăm cu toții și să discutăm. Poate că vom reuși să rezolvăm problema asta.

Atunci domnul Winterbottom a făcut un lucru care mi s-a părut foarte nobil. S-a apropiat de Mike, i-a întins mâna și a spus:

— Întotdeauna m-am gândit c-ar fi fost bine să avem și un băiat.

Doamna Winterbottom a răsuflat ușurată. Prudence i-a zâmbit lui Mike. Phoebe rămăsese încremenită, întoarsă într-o parte.

— Cred că ar fi mai bine să plec acum, am spus.

Toți s-au întors și s-au uitat la mine de parcă tocmai aș fi picat din cer prin acoperișul casei. Domnul Winterbottom a spus:

— Sal, zău că-mi pare rău!

Apoi, adresându-i-se lui Mike, a spus:

— Sal face și ea parte din familia noastră.

Doamna Winterbottom a zis:

— Ești supărată pe mine, nu-i așa, Phoebe?

— Da, a răspuns Phoebe. Sigur că sunt.

Zicând asta, Phoebe m-a apucat de mânecă și m-a tras spre ușă.

— După ce vă hotărâți câți membri are de fapt familia asta, dați-mi și mie de știre!

Am ieșit amândouă pe verandă chiar în momentul în care doamna Partridge punea pe trepte un plic alb.

CAPITOLUL 40

DARURILE

Când am ajuns în acest punct al povestirii mele despre Phoebe, printr-o coincidență grozavă, bunicul a exclamat: „I-di-ho!" Eram undeva sus, în munți. Tocmai trecuserăm granița dintre Montana și Idaho. Pentru prima oară credeam cu adevărat că vom reuși să ajungem în Lewiston până a doua zi, pe douăzeci august, ziua de naștere a mamei.

Bunicul a sugerat să nu oprim până în Coeur D'Alene, până unde mai aveam de făcut cam un ceas, iar acolo să rămânem peste noapte. De acolo până în Lewiston mai erau cam o sută șaizeci de kilometri spre sud, o distanță pe care o puteam parcurge numaidecât a doua zi dimineață.

— Cum ți se pare ideea asta, Bobiță?

Bunica n-a răspuns. Stătea cu capul lipit de spătarul scaunului și cu mâinile în poală.

— Bobiță?

Când bunica a deschis gura să vorbească, în piept i se auzea un fel de hârșâit.

— O, e în regulă, a spus ea.

— Bobiță, te simți bine?

— Sunt cam obosită, a spus ea.

— Ajungem îndată într-un loc unde să te poți întinde.

Bunicul a aruncat o privire în spate spre mine. Era îngrijorat.

— Bunico, dacă vrei să oprim acum, nu-i nicio problemă, am spus eu.

— O, nu, a spus ea. Mi-ar plăcea să dorm în Coeur d'Alene în noaptea asta. Mama ta ne-a trimis o vedere din Coeur d'Alene și pe ea era un lac albastru foarte întins.

Bunica a început să tușească îndelung, cu horcăituri.

Bunicul a spus:

— Bun, atunci spre întinsul lac albastru!

Bunica a spus:

— Sunt așa de bucuroasă că mama lui Peeby s-a întors acasă! Aș vrea să se poată întoarce acasă și mama ta.

Bunicul a dat din cap vreo cinci minute. Apoi mi-a întins o batistă și a spus:

— Mai spune-ne despre doamna Partridge. Ce treabă avea ea să lase un afurisit de plic pe veranda lui Peeby?

Asta voiam să aflăm și noi.

— Doriți ceva, doamna Partridge? am întrebat-o eu.

Ea și-a dus mâna la buze. Tot ce-a spus a fost:

— Hmm...

Phoebe a înhățat plicul și l-a desfăcut rupându-l, după care a citit cu voce tare mesajul:

— *Nu judeca un om până nu ai umblat două luni cu mocasinii lui.*

Doamna Partridge s-a întors să plece.

— Pa, pa! ne-a spus.

— Doamna Partridge! a strigat Phoebe. Pe ăsta l-am primit deja.

— Ce spui? a întrebat doamna Partridge.

— Vasăzică dumneavoastră erați! a spus Phoebe. Dumneavoastră vă furișați pe aici lăsând mesajele astea, nu?

— Ți-au plăcut? a întrebat doamna Partridge.

Cum stătea în mijlocul trotuarului, cu capul ridicat spre noi, cu figura aceea zeflemitoare, arăta ca un copil răutăcios.

— Margaret mi le citește din ziar în fiecare zi, iar când este unul mai drăguț o rog să mi-l copieze. Îmi pare rău că ți l-am dat deja pe cel cu mocasinii. Nu mă mai ajută tărtăcuța asta.

— Dar de ce le-ați adus *la noi*? a întrebat Phoebe.

— M-am gândit că vor fi niște surprize plăcute pentru voi, ca niște plăcințele cu răvaș, doar că n-am avut plăcinte ca să le pun înăuntru. Oricum, v-au plăcut?

Phoebe s-a uitat la mine o vreme. Apoi a coborât treptele și a spus:

— Doamna Partridge, când l-ați întâlnit pe fratele meu?

— Ziceai că n-ai frate, a spus doamna Partridge.

— Știu, dar spuneați că dumneavoastră l-ați întâlnit. Când s-a întâmplat asta?

Bătrâna și-a lovit ușor capul cu palma.

— Tărtăcuțo, ia încearcă să-ți amintești! Să vedem... Cu ceva timp în urmă. O săptămână? Două săptămâni? A nimerit din greșeală la noi. M-a lăsat să-i pipăi fața. De aceea m-am gândit că o fi fratele tău. Are fața ca a ta. Cam ciudățică treaba asta, nu?

Phoebe a spus:

— Nu e mai ciudățică decât multe dintre lucrurile care s-au întâmplat în ultimul timp.

Doamna Partridge a pornit agale spre casa ei. Phoebe a spus:

— Lumea asta-i tare ciudățică, Sal.

Apoi a traversat peluza și a tras un scuipat până în stradă.

— Haide să încerci și tu! mi-a spus.

Am scuipat și eu.

— Ei, ce părere ai? m-a întrebat.

Și am mai tras amândouă câte un scuipat în stradă.

Poate că părea scârbos ce făceam, dar, să vă spun drept, ne simțeam foarte bine făcând asta. Nu cred că ar putea cineva explica de ce, dar în clipa aceea părea cel mai bun lucru pe care îl puteam face. Iar când Phoebe s-a întors pe călcâie și a intrat în casă, am știut sigur că acela era cel mai bun lucru pe care îl putea face.

Apoi, înarmată cu tot curajul pe care mi-l dăduse faptul că scuipasem în stradă, am pornit hotărât să-i fac o vizită lui Margaret Cadaver și am stat de vorbă cu ea o grămadă. Atunci am aflat cum l-a cunoscut pe tata. Mi-a fost foarte greu să vorbesc cu ea și chiar am plâns în fața ei, dar după aceea am înțeles de ce îi plăcea tatălui meu să stea de vorbă cu ea.

Când am ajuns acasă, l-am găsit pe Ben pe treptele din fața casei.

— Ți-am adus ceva, a spus el. E în spate.

M-a condus până în spatele casei și acolo am văzut o găină care pășea țanțoșă pe micul petic de iarbă din curte. În viața mea n-am fost mai fericită să văd o găină.

Ben a spus:

— I-am dat eu un nume, dar poți să-i pui altul dacă vrei.

Când l-am întrebat ce nume i-a dat, el s-a aplecat spre mine și eu m-am apropiat de el și s-a întâmplat un alt sărut, un sărut spectaculos, un sărut perfect. Pe urmă Ben a spus:

— O cheamă Mura.

— O, a spus bunica, și cu asta se încheie povestea despre Peeby?

— Da, am răspuns eu.

Asta nu era chiar adevărat, fiindcă aș fi putut să le spun și restul. Le-aș fi putut povesti cum s-a obișnuit Phoebe cu faptul că avea un frate și cu „noua" ei mamă și toate celelalte, dar partea asta mai continua încă și-n clipele acelea, când noi călătoream prin munți. Era o altă poveste.

— Mi-a plăcut povestea asta despre Peeby și mă bucur că n-a fost prea îngrozitor de tristă.

Bunica a închis ochii. Bunicul a condus vreo oră mai departe către Coeur d'Alene. Amândoi ciuleam urechile la respirația ei horcăită. O priveam cum stă acolo, așa de liniștită și de netulburată.

— Bunicule, am șoptit, ție nu ți se pare că bunica s-a făcut cam cenușie la față?

— Ba da, puișor, chiar așa este.

Și a accelerat, gonind spre Coeur d'Alene.

CAPITOLUL 41

REFUGIUL

În Coeur d'Alene am mers direct la spital. Mai înainte, când ajunseserăm la lac, bunicul încercase s-o trezească pe bunica.

— Bobiță! a spus el.

Ea s-a prăbușit într-o parte pe scaun.

— Bobiță!

Doctorii ne-au spus că bunica a suferit un atac cerebral. Bunicul n-a vrut să se desprindă de lângă ea când i-au făcut analizele, deși un medic stagiar a încercat să-l convingă că nu e cazul să rămână acolo.

— Nu e conștientă, i-a spus stagiarul. Nici măcar nu-și dă seama dacă sunteți aici sau nu.

— Băiete, îi stau alături de cincizeci și unu de ani, cu excepția a trei zile când m-a părăsit și a plecat cu un bărbat care cumpăra ouă de la noi. O țin de mână, vezi? Dacă vrei să-i dau drumul, va trebui să-mi tai mâna.

Așa că l-au lăsat să stea cu ea. Eu am așteptat pe hol. Cât am stat acolo, a intrat în hol un bărbat cu o cățea beagle bătrână. Recepționera i-a spus că va trebui să lase cățeaua afară.

— Și s-o las singură? a întrebat bărbatul.

— O să am eu grijă de ea, i-am spus. Am avut și eu un câine exact ca ea odată.

Așa că am dus cățeaua afară. Când ne-am așezat pe iarbă, și-a pus capul la mine în poală și a mârâit ușor în felul acela special în care mârâie câinii. Bunicul zice că așa torc ei.

Mă întrebam dacă nu cumva atacul cerebral al bunicii fusese provocat de mușcătura șarpelui și dacă bunicul se simțea vinovat fiindcă ieșise atunci de pe autostradă și oprise pe malul râului. Dacă n-am fi mers la râu, pe bunica n-ar fi mușcat-o șarpele. Pe urmă am început să mă gândesc la copilașul pe care mama îl născuse mort. Dacă nu m-aș fi suit în copac și mama nu m-ar fi dus până acasă în brațe, poate că și copilașul ar fi trăit, iar mama n-ar fi plecat de acasă și totul ar fi fost ca înainte.

Dar, stând acolo și tot învârtind gândurile acelea în minte, mi-a trecut prin cap că nimeni nu poate sta tot timpul închis în casă, așa cum încercaseră Phoebe și mama ei. Trebuie să ieși în lume și să faci tot felul de lucruri, să vezi tot felul de lucruri. Pentru prima oară m-am întrebat dacă toate astea aveau ceva de-a face cu faptul că bunica și bunicul m-au luat cu ei în călătoria asta.

Cățeaua care îmi stătea în poală era exact ca Moody Blue. În timp ce-o mângâiam pe cap, am început să mă rog pentru bunica. Apoi mi-am amintit de cățeii pe care îi născuse Moody Blue. În prima săptămână Moody Blue n-a lăsat pe nimeni să se apropie de puii ei. Îi tot lingea, îi spăla și-i alinta. Puii scânceau și se târau până la ea, cu ochii încă lipiți.

Cu timpul Moody Blue a început să ne lase să punem mâna pe pui, dar ne urmărea atentă cu privirea, iar dacă încercam să-i luăm vreun pui începea să mârâie mânioasă. După câteva săptămâni puii au început să se îndepărteze de ea, clătinându-se pe picioare. Zile întregi Moody Blue

a tot încercat să-i adune într-un loc, dar când au făcut vreo șase săptămâni a început să nu-i mai bage în seamă. Mârâia la ei și-i împingea de lângă ea. Atunci i-am spus mamei că Moody Blue se făcuse afurisită.

— Își urăște puii!

— Nu e afurisită, a spus mama. Așa este normal. Încearcă să-i înțarce.

— De ce trebuie să facă asta? De ce nu pot să rămână mai departe lângă ea?

— Fiindcă nu e bine pentru ei. Trebuie să devină independenți. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Moody Blue? Atunci ei n-ar putea supraviețui fără ea.

În timp ce mă rugam pentru bunica în fața spitalului, mă gândeam că poate faptul că mama plecase în Idaho semăna cu comportamentul lui Moody Blue față de puii ei. Poate că în parte era pentru binele mamei și în parte pentru binele meu.

Când a ieșit stăpânul cățelei din spital, eu am intrat înapoi. Abia după miezul nopții a venit o asistentă și mi-a spus că pot s-o văd pe bunica.

Bunica stătea în pat nemișcată. Era tot cenușie la față. Din colțul gurii i se prelingea un fir de salivă. Bunicul s-a aplecat și i-a șoptit ceva la ureche. O asistentă i-a spus:

— Nu cred că vă aude.

— Ba da, sigur că mă aude, a zis bunicul. Întotdeauna mă aude.

Bunica stătea cu ochii închiși. De piept îi erau lipite niște sârme care erau conectate la un monitor, iar de mână avea prins un tub. Aș fi vrut s-o iau în brațe și s-o trezesc. Bunicul a spus:

— Puișor, noi va trebui să rămânem aici o vreme.

Apoi a băgat mâna în buzunar și a scos cheile mașinii.

— Ia-le în caz că ai nevoie de ceva din mașină.

Mi-a mai dat și un pumn de bancnote.

— În caz că ai nevoie...

— Nu vreau să plec de lângă bunica, am zis.

— La naiba! a spus el. Bunica n-ar vrea să te știe pe aici, prin spitalul ăsta vechi. Șoptește-i la ureche dacă ai ceva să-i spui, apoi du-te și fă ce-ai de făcut. Noi nu plecăm nicăieri de aici, nici bunica ta, nici eu. Tot aici ai să ne găsești.

Și mi-a făcut cu ochiul.

— Ai grijă de tine, puișor!

M-am aplecat spre bunica și i-am șoptit ceva la ureche, după care am plecat. Când am ajuns în mașină, am studiat harta, m-am sprijinit de spătarul scaunului și-am închis ochii. Bunicul intuia ce-am de gând să fac.

Simțeam cheia rece în mână. Am studiat harta din nou. Un drum plin de serpentine ducea direct de la Coeur d'Alene până la Lewiston. Am pornit mașina, am dat cu spatele, am ieșit din parcare, am frânat, apoi am oprit motorul. Mi-am numărat banii din buzunar și m-am mai uitat o dată pe hartă.

În decursul unei vieți, sunt câteva lucruri care chiar contează.

Chiar dacă atunci când am ieșit din parcare eram moartă de frică, îndată ce-am ajuns pe șosea, am început să mă simt mai bine. Știam să conduc și mergeam încet. M-am rugat la fiecare copac pe lângă care am trecut. Și erau o mulțime de copaci pe marginea drumului.

Drumul era îngust și întortocheat, dar nu era deloc trafic. Mi-a luat patru ore să parcurg cei o sută șaizeci de kilometri dintre Coeur d'Alene și culmea dealului Lewiston, care din punctul meu de vedere părea mai degrabă un

munte decât un deal. Am oprit în vârful dealului, într-un refugiu, de unde se vedea până hăt departe. Dedesubt, în vale, se afla orașul Lewiston, cu Râul Șarpelui șerpuind prin mijlocul lui. Între locul în care mă aflam și orașul Lewiston se întindea un drum înșelător, plin de serpentine foarte strânse, care se răsuceau când în dreapta, când în stânga, coborând pe versantul muntelui.

M-am uitat peste balustrada refugiului, căutând din priviri autobuzul care știam că încă trebuia să se afle undeva mai jos, în râpă, dar nu l-am putut zări.

— Pot să fac asta! mi-am repetat în gând de mai multe ori. Pot să fac asta!

Am pornit din nou la drum. La prima curbă, inima a început să-mi bată nebunește. Palmele îmi transpirau și-mi alunecau de pe volan. N-am ridicat deloc piciorul de pe frână, dar drumul a cotit așa de brusc și era atât de abrupt, încât, chiar ținând frâna mereu apăsată, mașina tot înainta la vale mai repede decât aș fi vrut. Când am ieșit din curba aceea, m-am pomenit pe banda din afară, cea dinspre buza stâncii. Panta era foarte abruptă, iar marginea șoselei era marcată doar de un cablu subțire, întins între câțiva stâlpi.

Șoseaua șerpuia încoace și-ncolo. Cale de aproape un kilometru am mers pe banda din interior, pe lângă peretele de piatră, și m-am simțit ceva mai în siguranță, după care am ajuns la una dintre cele mai înspăimântătoare curbe și de acolo încă vreo câțiva metri am mers tot pe banda din afară. Coama întunecată a dealului cobora tot mai mult. Coteam mereu, când încoace, când încolo. Vreun kilometru eram în siguranță, pe banda dinăuntru, apoi venea o curbă și pe urmă un alt kilometru mergeam tot pe lângă buza stâncii.

Pe la jumătatea coborârii a apărut încă un refugiu, ca o a treia bandă. M-am gândit că refugiul acela le oferea șoferilor nu atât ocazia de a admira peisajul, cât răgaz ca să-și mai adune puterile ca să poată parcurge și restul drumului. Mă întrebam câți șoferi și-or fi abandonat mașinile în locul acela, preferând s-o ia mai departe pe jos. Cum stăteam acolo și priveam peste parapet, a oprit lângă mine o mașină. Din mașină a coborât un bărbat care s-a apropiat de mine, trăgând dintr-o țigară.

— Ceilalți unde sunt? m-a întrebat.

— Care ceilalți?

— Ceilalți împreună cu care ești. Cine conduce mașina?

— Aha, am spus eu. Sunt pe-aici...

— Să-și facă nevoile, nu? a mai spus, referindu-se, din câte pricepeam, la cei împreună cu care se presupune că eram. E îngrozitor de condus noaptea pe aici, nu? Eu fac drumul ăsta în fiecare noapte. Lucrez în Pullman, dar locuiesc acolo, jos.

Și a arătat cu mâna spre luminile Lewistonului și spre râul cel întunecat.

— Ai mai fost pe aici? m-a întrebat.

— Nu.

— Ia uită-te acolo!

Și mi-a arătat un punct undeva, jos.

Atunci, scrutând întunericul, am văzut câțiva copaci cu vârfurile retezate și un fel de cărare accidentată printre tufișuri. La capătul acelei cărări se vedea un obiect strălucitor, metalic, care reflecta lumina lunii. Era exact lucrul pe care-l căutam.

— E un autobuz care a ieșit de pe șosea chiar aici. Asta a fost cu un an sau poate și mai bine în urmă, a spus el. A derapat acolo, ieșind din ultima curbă, și ajuns drept

aici, în refugiu, de unde a trecut prin parapet și s-a dat peste cap de câteva ori printre copaci. Un lucru îngrozitor! Mă întorceam acasă în seara aia. Salvatorii încă își croiau drum printre tufe ca să ajungă până la autobuz. O singură persoană a supraviețuit, știi?

Știam.

CAPITOLUL 42

AUTOBUZUL ȘI SALCIA

După ce bărbatul a plecat, m-am strecurat pe sub parapet și am început să cobor dealul către locul în care se afla autobuzul. Înspre răsărit cerul căpătase o nuanță cenușie ca de fum. Eram bucuroasă că se crăpa de ziuă. În ultimul an și jumătate, de când autobuzul tăiase prin ea cărarea aceea lată, vegetația începuse să se refacă. Umede de rouă, crengile crescute în devălmășie îmi șfichiuiau și îmi zgâriau picioarele. Din pricina lor nu vedeam pământul bolovănos de dedesubt, așa că m-am împiedicat de câteva ori, am căzut și am alunecat la vale.

Autobuzul zăcea într-o rână ca un cal bătrân și bolnav. Farurile sparte se holbau tragic la copacii din jur. Mare parte dintre cauciucuri erau sparte și răsucite grotesc în jurul osiilor. M-am cocoțat pe partea laterală a autobuzului, sperând că voi reuși să ajung până la o fereastră deschisă. Aripa autobuzului avea în ea două crestături adânci, iar metalul zdrențuit se răsucise ca un capac de la o cutie de sardele. Uitându-mă prin geamul făcut țăndări din spatele scaunului șoferului, am putut vedea un talmeș-balmeș de scaune contorsionate și bucăți de cauciuc. Totul era parcă pudrat cu un mucegai pufos, verde.

Mă închipuisem pătrunzând printr-unul dintre geamurile autobuzului, înaintând printre scaune și scotocind

fiecare centimetru al autobuzului în căutarea vreunui obiect cunoscut; m-aș fi mulțumit cu orice.

Cerul se colorase de-acum într-o nuanță de roz-deschis, așa că la întoarcere mi-a fost mai ușor să mă orientez, dar panta atât de abruptă era foarte greu de suit. Când am ajuns înapoi sus, eram zgâriată și plină de noroi din cap până-n picioare. Abia când am trecut din nou pe sub parapet am observat că lângă Chevroletul roșu al bunicului mai oprise o mașină.

Era șeriful. Tocmai vorbea prin stația radio când a dat cu ochii de mine. I-a făcut semn ajutorului său să coboare. Acesta mi-a spus:

— Tocmai voiam să venim după tine. Te-am văzut cocoțată pe autobuz. Tu nu știi că nu e voie, fetițo? În fine, ce făceai acolo jos, la ora asta?

Înainte să mai apuc să răspund, a coborât din mașină șeriful, care și-a pus pălăria pe cap și și-a aranjat tocul armei.

— Ceilalți unde sunt? a întrebat el.

— Nu mai e nimeni, am spus.

— Cine te-a adus până aici?

— M-am adus eu singură.

— Și mașina a cui e?

— A bunicului meu.

— Unde e bunicul tău?

Șeriful a aruncat o privire în jur, de parcă bunicul ar fi putut fi ascuns pe undeva, prin tufe.

— În Coeur d'Alene.

Șeriful a făcut:

— Cum ai spus?

Atunci am început să-i povestesc întâmplarea cu bunica și să-i explic că bunicul a trebuit să rămână cu ea, iar

eu am venit singură din Coeur d'Alene, conducând însă cu mare atenție.

Șeriful a spus:

— Ia stai să recapitulăm!

Și a repetat tot ce spusesem, iar la sfârșit a zis:

— Și zici că ai condus mașina din Coeur d'Alene până aici, pe dealul ăsta, de una singură?

— Da, dar am fost cu băgare de seamă, am spus. Bunicul m-a învățat să conduc și m-a învățat că trebuie să conduc cu mare băgare de seamă.

Șeriful i-a spus ajutorului său:

— Eu mă și tem s-o întreb pe domnișoara câți ani are. Nu vrei s-o întrebi tu?

Atunci ajutorul lui m-a întrebat câți ani am.

Eu i-am spus. Șeriful mi-a aruncat o privire dojenitoare și a zis:

— Vrei să-mi spui și mie ce anume te-a ars chiar așa de tare să vii aici, ce anume era așa de important încât să nu poți aștepta să te aducă până în frumosul oraș Lewiston cineva care are carnet de conducere?

Atunci i-am spus și restul poveștii. Când am terminat, șeriful s-a întors la mașina lui și a mai vorbit puțin prin stație. Pe urmă mi-a zis să urc în mașina lui, iar ajutorului său i-a spus să vină în urma noastră cu mașina bunicului. Mă gândeam că poate șeriful are de gând să mă bage la zdup. Dar asta nu mă durea nici pe departe așa de tare ca faptul că ajunsesem atât de aproape și totuși se putea să nu reușesc să duc la bun sfârșit lucrul pentru care venisem. Plus faptul că eram cu gândul la bunica.

Dar șeriful nu m-a băgat la zdup. Dimpotrivă, trecând peste pod, a intrat în Lewiston și a traversat tot orașul. Apoi a luat-o în sus pe un deal, spre Longwood, unde a

oprit mașina în fața casei unui paznic și a intrat în casă. Paznicul a ieșit din casă și i-a arătat cu mâna ceva undeva în dreapta. Pe urmă șeriful a urcat înapoi în mașină și a luat-o în direcția aceea.

Era un loc foarte plăcut. Aici Râul Șarpelui făcea un cot în jurul unui tăpșan înverzit, pe care ici-colo se înălța câte un copac înalt, înfrunzit. Șeriful a oprit mașina și mi-a arătat o cărăruie care ducea spre râu. Acolo, pe o mică ridicătură de pământ, de pe care se puteau vedea și râul, și valea, era mormântul mamei mele.

Pe piatra de mormânt, pe lângă numele ei și data nașterii și a morții, era gravat un arțar. Abia atunci, văzând piatra și numele ei – Chanhassen Pickford Hiddle („Scumpa") – și arțarul gravat pe ea, am înțeles de-adevăratelea, în adâncul sufletului că mama nu avea să se mai întoarcă vreodată acasă. Am întrebat dacă pot sta acolo puțin, fiindcă voiam să memorez locul. Voiam să păstrez în memorie și iarba, și copacii, și mirosurile, și sunetele.

Și atunci, în liniștea dimineții, tulburată doar de clipocitul râului care curgea în apropiere, am auzit o pasăre. Ciripitul ei era un cântec adevărat, un tril dulce. Am privit de jur împrejur, apoi m-am uitat spre o salcie care crescuse aplecată deasupra râului. Trilul venea de undeva din vârful salciei. Nu voiam să mă apropii să văd mai bine ce pasăre cântă, pentru că voiam să cred că cel care cântă e chiar copacul.

Apoi am sărutat salcia.

— La mulți ani! am spus.

După ce-am urcat în mașina șerifului, am spus:

— De fapt, nici n-a plecat. Acum cântă prin copaci.

— Cum spui tu, domnișoară Salamanca Hiddle.

— Bun! Acum poți să mă duci la zdup.

CAPITOLUL 43

Bobița noastră

În loc să mă ducă la zdup, șeriful m-a dus înapoi cu mașina până în Coeur d'Alene. Ajutorul lui a venit în spatele nostru, la volanul mașinii bunicului. Șeriful mi-a făcut o morală zdravănă fiindcă n-ar fi trebuit să conduc fără carnet și m-a pus să promit că n-am să mai conduc mașina niciodată până nu voi împlini șaisprezece ani.

— Nici măcar la bunicul la fermă? am întrebat eu.

Șeriful privea drept înainte, la drum.

— Eu zic că oamenii la fermele lor fac ce vor ei. Asta cu condiția să aibă mult loc de manevră și să nu pună în pericol viața altor oameni sau animale. Dar asta nu înseamnă că te sfătuiesc să faci asta. Să nu crezi cumva că ai aprobare din partea mea ca să conduci mașina, a spus el.

L-am rugat să-mi povestească despre accidentul de autobuz. Când l-am întrebat dacă a fost acolo în acea noapte și dacă i-a văzut pe cei care au fost scoși din autobuz, mi-a spus:

— Mai bine să nu afli toate astea. Nimeni n-ar trebui să aibă vreodată astfel de amintiri.

— Ați văzut-o și pe mama?

— Am văzut mulți oameni, Salamanca. Se poate să o fi văzut și pe mama ta, dar se poate și să n-o fi văzut. Îmi pare rău să spun asta, dar, chiar dacă am văzut-o,

nu știam cine este. Mi-l amintesc însă pe tatăl tău când a venit la secție. Asta îmi amintesc, dar n-am fost cu el atunci când... n-am fost de față când...

— Dar pe doamna Cadaver ați văzut-o?

— De unde știi tu despre doamna Cadaver? a întrebat el. Sigur că am văzut-o pe doamna Cadaver. Toată lumea a văzut-o pe doamna Cadaver. Trecuseră nouă ore de la accident. Se scotea din râpă targă după targă și toți își pierduseră orice nădejde, când deodată ea a scos o mână printr-o fereastră a autobuzului și atunci toată lumea a început să strige pentru că în sfârșit se vedea ceva, o mână care se mișca.

Aici șeriful mi-a aruncat o privire.

— Aș vrea să fi fost mâna mamei tale.

— Doamna Cadaver ședea chiar lângă mama, am spus.

— O!

— Când au urcat în autobuz, nici nu se cunoșteau, dar când au coborât, șase zile mai târziu, deveniseră prietene. Mama i-a povestit doamnei Cadaver totul despre mine, despre tatăl meu și despre casa noastră din Bybanks. I-a povestit despre câmpuri, despre mure, despre Moody Blue, despre găini și despre copacul cântător. Cred că-i era tare dor de noi dacă i-a povestit toate astea, nu credeți?

— Sunt absolut sigur, a spus șeriful. Și tu de unde ai aflat despre ce-au vorbit?

I-am spus că mi-a povestit totul chiar doamna Cadaver în ziua în care s-a întors acasă mama lui Phoebe. Doamna Cadaver mi-a povestit apoi cum a vizitat-o tatăl meu la spital în Lewiston după înmormântarea mamei. A venit s-o vadă pentru că ea era singura care supraviețuise în urma accidentului. Iar când a aflat că doamna Cadaver a stat lângă mama în autobuz au început să povestească

despre mama. Și-au vorbit și au tot vorbit șase ceasuri încheiate.

Doamna Cadaver mi-a mai spus și că ea și tata își scriseseră unul celuilalt. Tata nu mai rezista, trebuia să plece din Bybanks pentru o bucată de vreme. Am întrebat-o pe doamna Cadaver de ce nu mi-a spus tata cum s-au cunoscut. Ea a răspuns că el a încercat să-mi spună, dar n-am vrut să-l ascult, și n-a vrut să mă supere. S-a gândit că s-ar putea să-mi fie nesuferită Margaret pentru că ea supraviețuise, iar mama mea nu.

— Îl iubești pe tatăl meu? o întrebasem pe doamna Cadaver. Ai de gând să te măriți cu el?

— Vai de mine! a exclamat ea. E prea devreme să ne gândim la așa ceva. Tatăl tău se agață de mine pentru că am fost împreună cu mama ta atunci și am ținut-o de mână în ultimele clipe. Dar nu e deloc pregătit să iubească pe altcineva încă. Mama ta a fost unică.

Asta era adevărat. Așa a fost.

Dar, chiar și după ce doamna Cadaver mi-a spus toate astea și mi-a povestit despre ultimele clipe de viață ale mamei, eu tot nu puteam crede că mama a murit cu adevărat. Tot mă gândeam că poate e o greșeală. Nu știu ce mă așteptasem să găsesc în Lewiston. Poate că mă așteptasem s-o văd pe mama cutreierând câmpurile, să o strig, iar ea, văzându-mă acolo, să exclame:

— O, Salamanca! Brațul meu stâng!

Iar apoi să-mi zică:

— Salamanca, du-mă acasă!

Ultimii kilometri până în Coeur d'Alene am dormit. Când m-am trezit, eram în mașina șerifului, în fața intrării spitalului. Șeriful tocmai ieșea din clădire. Mi-a dat un plic, apoi s-a așezat lângă mine, pe scaunul șoferului.

În plic era un bilețel de la bunicul, în care era notat numele motelului unde era cazat. Dedesubt bunicul scrisese: „Îmi pare rău, Salamanca, dar să știi că Bobița noastră a murit azi-noapte, la ora trei."

Bunicul ședea pe marginea patului de motel și vorbea la telefon. Când ne-a văzut pe mine și pe șerif la ușă, a pus telefonul jos și m-a luat în brațe. Șeriful i-a spus că-i pare rău și că nu crede că e momentul potrivit să-i facă morală pentru că și-a lăsat nepoata minoră să conducă mașina pe serpentine în toiul nopții. Apoi i-a înmânat cheile mașinii și l-a întrebat dacă are nevoie de ajutor ca să facă aranjamentele necesare.

Bunicul a spus că a rezolvat aproape totul. Bunica fusese deja trimisă cu avionul la Bybanks, unde o aștepta tata. Bunicul și cu mine trebuia să terminăm și restul formalităților în Coeur d'Alene și urma să pornim înapoi spre casă a doua zi dimineață.

După plecarea șerifului și a ajutorului său, am observat că geamantanul bunicilor era deschis. Înăuntru toate lucrurile bunicii erau amestecate cu hainele bunicului. Am luat pudra ei pentru copii și am mirosit-o. Pe birou era o scrisoare mototolită. Băgând de seamă că mă uit la ea, bunicul a spus:

— I-am scris azi-noapte o scrisoare. O scrisoare de dragoste.

Bunicul s-a întins pe pat și și-a ațintit privirile în tavan.

— Of, puișor, a spus el, îmi e așa de dor de Bobița mea!

Apoi și-a acoperit ochii cu brațul. Cu cealaltă mână mângâia ușor spațiul gol de lângă el.

— Deh, nu-i chiar ca... nu-i chiar...

— Așa este, am zis eu, așezându-mă în cealaltă parte a patului și luându-l de mână. Ăsta nu-i chiar ca patul vostru matrimonial.

După vreo cinci minute, bunicul și-a dres glasul și a spus:

— Dar o fi bun și ăsta!

CAPITOLUL 44

BYBANKS

Ne-am întors în Bybanks. Tata și cu mine locuim în casa noastră, iar bunicul a venit să stea cu noi. Pe bunica au îngropat-o în crângul cu plopi tremurători, acolo unde a avut loc nunta lor. Ne e dor de Bobița noastră dragă în fiecare zi.

În ultimul timp m-am tot gândit dacă nu cumva în spatele șemineului o fi vreo ascunzătoare, pentru că, exact așa cum șemineul era mai înainte ascuns în spatele peretelui, și povestea mamei mele era ascunsă îndărătul poveștii lui Phoebe. Dar cred că și în spatele poveștii despre mama și a celei despre Phoebe mai exista încă o poveste, povestea bunicii și a bunicului.

A doua zi după înmormântarea bunicii a venit să-l viziteze pe bunicul și Gloria, cea despre care bunica spunea că seamănă așa de tare cu Phoebe, cea căreia în tinerețe i se scurgeau ochii după bunicul. S-au așezat pe verandă. Bunicul a vorbit două ceasuri încheiate numai despre bunica. Gloria l-a întrebat dacă nu are cumva o aspirină, pentru că o luase durerea de cap. După asta n-am mai văzut-o niciodată.

I-am scris și lui Tom Fleet, băiatul care o ajutase pe bunica în ziua aceea când șarpele se înfruptase din piciorul ei. I-am scris că bunica a revenit în Bybanks, dar din

păcate a ajuns înapoi în sicriu. I-am descris crângul cu plopi tremurători unde era înmormântată și i-am povestit și despre râul din apropiere. El mi-a răspuns că îi pare rău că s-a întâmplat așa cu bunica și a spus că poate într-o zi o să vină și el să vadă crângul cu plopi tremurători. Pe urmă m-a întrebat: „Dar nu cumva malul râului aceluia este proprietate privată?"

Bunicul îmi dă în continuare lecții de șofat, pe camionetă. Exersăm la vechea fermă a bunicului, unde noul proprietar ne lasă să ne plimbăm cu mașina pe drumurile de țară. Îl luăm cu noi și pe noul cățeluș beagle al bunicului, pe care l-a botezat Iuhu-Iuhu. Bunicul îl mângâie și trage din pipă în timp ce eu conduc camioneta. Și jucăm amândoi jocul mocasinilor. E un joc pe care l-am inventat noi doi pe drumul de întoarcere din Idaho. Ne prefacem pe rând că umblăm cu mocasinii altcuiva.

— Dacă aș umbla cu mocasinii lui Peeby, aș fi invidios pe fratele acela picat ca din cer.

— Dacă în clipa asta aș purta mocasinii bunicii, aș vrea să-mi răcoresc picioarele în râul de colo.

— Dacă aș umbla cu mocasinii lui Ben, mi-ar fi dor de Salamanca Hiddle.

Și-o țineam tot așa. Umblam pe rând cu mocasinii tuturor. Tot făcând asta, am descoperit câteva lucruri foarte interesante. Într-o zi, mi-am dat seama că excursia noastră până la Lewiston fusese de fapt un cadou pe care mi-l făcuseră bunica și bunicul. Îmi dăduseră ocazia să umblu cu mocasinii mamei mele. Să văd ce-a văzut ea și să simt ce probabil că a simțit ea în cursul acelei ultime călătorii.

De asemenea, mi-am dat seama că existau multe motive pentru care tata nu mă luase cu el în Idaho când aflase despre moartea ei. Era prea îndurerat și încerca să mă

protejeze. Abia mai târziu a înțeles și el că trebuia neapărat să merg și eu până acolo și să văd cu ochii mei. Măcar cu un lucru tata avusese totuși dreptate – nu era nevoie să o aducem înapoi în Bybanks, pentru că ea există în continuare aici în fiecare copac, în șură, în câmpuri. Bunicul e altfel. El are nevoie ca bunica să fie aici, cu el. El are nevoie s-o viziteze pe Bobița lui în crângul cu plopi tremurători.

Într-o după-amiază, după ce am vorbit despre Prometeu, care a furat focul din soare și i l-a dat omului, și despre Pandora, care a deschis o cutie pe care nu avea voie să o deschidă și în care se aflau toate relele lumii, bunicul mi-a spus că toate miturile au apărut din cauză că oamenii trebuiau neapărat să găsească o explicație în legătură cu originea focului și a relelor din lumea asta. Asta mi-a amintit de Phoebe și de nebunul ei. Atunci am zis:

— Dacă aș umbla cu mocasinii lui Phoebe, și eu aș avea nevoie să cred în existența nebunului și a doamnei Cadaver cea cu toporul, ca să-mi pot explica dispariția mamei mele.

Cred că Phoebe și familia ei m-au ajutat mult. M-au ajutat să mă gândesc la mama și s-o înțeleg mai bine. Poveștile pe care le spunea Phoebe semănau cu pescuitul meu în aer. O bucată de vreme avusesem nevoie să cred că mama n-a murit și că se va întoarce acasă.

Mi se mai întâmplă și acum uneori să mai pescuiesc în aer.

Se pare că nu putem explica toate lucrurile cu adevărat îngrozitoare din lume, cum sunt războaiele, crimele sau tumorile pe creier, și nici nu le putem face să dispară, așa că ne concentrăm asupra evenimentelor dureroase care se întâmplă lângă noi și pe astea le întoarcem pe toate fețele până când reușim să le înțelegem. În ele găsim lucruri pe

care le putem pricepe, lucruri care parcă nu sunt chiar așa de înfiorătoare cum păreau la început. Descoperim cu un sentiment de ușurare că, deși pe lumea asta există într-adevăr și criminali cu topoare, și răpitori, majoritatea oamenilor sunt exact cum suntem și noi: uneori sunt lași, alteori viteji, uneori cruzi, alteori buni.

Am hotărât că a fi viteaz înseamnă să poți privi relele din cutia Pandorei drept în ochi, fără șovăire, după care să-ți îndrepți atenția asupra celeilalte cutii, cea în care se află lucrurile finefrumos împăturite: mama sărutând copacii, bunica exclamând „Iuhu, iuhu!", bunicul și patul lor matrimonial.

Vederile de la mama și părul ei sunt încă acolo, în camera mea, sub scândurile din podea. Când m-am întors acasă, am recitit toate vederile. Bunica, bunicul și cu mine am trecut prin toate locurile prin care trecuse și mama. Am fost pe Dealurile Negre, la muntele Rushmore, în Badlands. Singura vedere pe care încă mi-e greu s-o recitesc e cea pe care mi-a trimis-o din Coeur d'Alene, pe care am primit-o la două zile după moartea ei.

Când ieșim la plimbare cu camioneta, îi spun bunicului toate poveștile pe care mi le-a spus mama. Preferata lui e o poveste a indienilor Navaho despre Estsanatlehi. Estsanatlehi este o femeie și e nemuritoare. Ea crește, dintr-o fetiță mititică devine femeie și mamă, apoi îmbătrânește, după care redevine o fetiță mititică și tot așa, trăind o mie de mii de vieți. Bunicului îi place povestea asta. Și mie la fel.

Mă mai cațăr și acum în arțarul dulce și mai aud uneori și copacul cântător. Arțarul dulce e locul meu preferat atunci când vreau să stau și să cuget. Ieri, în timp ce stăteam în arțar, mi-am dat seama că există trei lucruri pe care sunt geloasă.

Prima gelozie e cam prostească. Sunt geloasă pe fata despre care a scris Ben în jurnal, fiindcă nu sunt eu.

A doua gelozie e asta: sunt geloasă pentru că mama își dorea să mai aibă și alți copii. Nu eram de ajuns eu? Și totuși, atunci când umblu cu mocasinii ei, îmi spun așa: „Dacă aș fi mama mea, s-ar putea să-mi doresc mai mulți copii. Nu fiindcă n-o iubesc pe Salamanca, ci tocmai pentru că o iubesc așa de tare vreau să mai am și alți copii ca ea."

Poate că și ăsta e un pește pe care îl pescuiesc în aer sau poate că nu e, dar eu așa vreau să cred.

Ultima gelozie nu e prostească deloc și încă nu vreau să mă descotorosesc de ea. Și anume, încă mai sunt invidioasă că mama lui Phoebe s-a întors acasă, iar a mea nu.

Îmi e dor de mama.

Ben și Phoebe îmi scriu tot timpul. Ben mi-a trimis o felicitare de Sfântul Valentin la mijlocul lui octombrie, în care scria așa:

Trandafirii sunt roșii,
Pământul e brun,
Fii te rog iubita mea
De nu vrei să mă-ncrunt.

Într-un P.S. a adăugat: „N-am mai scris niciodată poezii până acum."

I-am răspuns tot printr-o felicitare de Sfântul Valentin, în care am scris:

Sterp e deșertul,
Udă-i furtuna,
De mă iubești ori nu
Nu mi-e totuna.

Și am adăugat un P.S.: „Nici eu n-am mai scris poezii niciodată."

Ben, Phoebe, doamna Cadaver și doamna Partridge urmează să vină împreună în vizită la noi luna viitoare. S-ar putea să vină cu ei și domnul Birkway, dar Phoebe speră că n-o să vină, pentru că nu crede c-ar putea suporta să călătorească în aceeași mașină cu un profesor atâta vreme. Oricum, în așteptarea lor, eu și tata am făcut toată casa lună. Abia aștept să le arăt lui Phoebe și lui Ben iazul în care înot, câmpurile, șura cu fân, copacii, vacile și găinile. Mura, găina pe care mi-a dăruit-o Ben, e regină în coteț. Am să i-o arăt și pe ea lui Ben. Și sper să primesc și niște sărutări cu mure.

Dar, pentru moment, bunicul își are cățelușul lui, iar eu am o găină și un copac cântător. Așa stau lucrurile acum.

Iuhu, iuhu!

Cuprins

1. Un chip la fereastră 7
2. Puișorul începe să spună o poveste 10
3. Vitejia 15
4. Asta încerc să-ți explic 21
5. O domnișoară la ananghie 27
6. Mure 31
7. I-li-nu-i 37
8. Nebunul 41
9. Mesajul 45
10. Iuhu, iuhu! 51
11. Tresăriri 56
12. Patul matrimonial 66
13. Energicul domn Birkway 74
14. Tufa de rododendron 77
15. Un șarpe se înfruptă 83
16. Copacul cântător 90
17. Toată viața 93
18. Om bun 98
19. Pești în aer 103
20. Sărutul cu mure 109
21. Suflete 116
22. Dovezile 118
23. Badlands 128
24. Păsările tristeții 136

25. Colesterol 140
26. Sacrificii 146
27. Cutia Pandorei 151
28. Dealurile Negre 157
29. Marea se înalță 161
30. Hoțește 168
31. Fotografia 176
32. Săruturi cu pui și săruturi cu mure 182
33. Musafirul 193
34. Old Faithful 197
35. Planul 201
36. Vizita 207
37. Un sărut 210
38. Scuipatul 213
39. Întoarcerea acasă 217
40. Darurile 224
41. Refugiul 229
42. Autobuzul și salcia 236
43. Bobița noastră 240
44. Bybanks 245

Carte premiată cu Medalia Newbery

Salamanca Tree Hiddle, pe scurt Sal, pornește într-o călătorie cu mașina împreună cu bunicii ei excentrici. Din Ohio până în Idaho, cei trei străbat America de la est la vest și, ca să treacă timpul mai repede, bunica o roagă pe Sal să-i povestească ceva.

Vreme de șase zile, cât durează călătoria, Sal le spune povestea prietenei ei, Phoebe. Le vorbește despre imaginația ei debordantă, despre mama ei care a dispărut, despre biletele misterioase pe care cineva le lasă pe verandă și despre nebunul pe care îl tot întâlnesc prin oraș. Și, poveste după poveste, descoperă că nu mai vorbește despre altcineva, ci chiar despre ea.

9 786067 880618

La ARTHUR cărțile inteligente sunt întotdeauna albastre

smart blue | classic yellow | violet history | funny green | orange fantasy